

Пригоди Шерлока Холмса

Цикл оповідань

Скандал у Богемії

Для Шерлока Холмса вона завжди була "цією жінкою". Я майже не чув, щоб він звав її якось інакше. Для нього вона затьмарювала й переважала собою все жіноцтво. Не можна сказати, щоб він відчував до Ірен Адлер щось подібне до кохання. Всі почуття, а тим паче згадане, були чужими для його холодного, витонченого і надзвичайно врівноваженого розуму. Він був, здається мені, найкращою машиною для міркувань і спостережень, яку коли-небудь бачив світ, але на місці закоханого йому було б ніяково. Він завжди говорив про ніжні почуття з якоюсь ущипливою посмішкою. Вони були чудовою ціллю для його спостережень, найкращим засобом зривати завіси з людських намірів та вчинків. Але пустити таке почуття до свого тонкого, чудово налагодженого внутрішнього світу означало б для такого досвідченого мудреця, як він, лише внести туди безладдя й піддати сумніву всі наслідки своїх міркувань. Зернятко піску в найчутливішому пристрої або тріщина в найпотужнішій лінзі завдали б меншої шкоди такій натурі, як Холмсова, ніж пристрасне почуття. Проте одна жінка для нього все-таки існувала, й тією жінкою була небіжчиця Ірен Адлер, особа вельми сумнівної слави.

Останнім часом я мало бачив Холмса. Моє весілля розвело нас у різні боки. Безхмарного щастя й суто родинних інтересів, що виникають у чоловіка, коли він уперше стає господарем свого дому, було досить, щоб поглинути всю мою увагу. Тим часом Холмс, що своєю богемною душею ненавидів усяке світське життя, залишався в нашому помешканні на Бейкер-стріт, похований серед своїх старих книжок, проводячи тиждень за тижнем між кокаїном та честолюбством, між наркотичною дрімотою й шаленством своєї запальної натури. Як і раніш, він якнайглибше

цікавився вивченням злочинів і застосовував свої дивовижні здібності і незвичайну спостережливість до розплутування тих таємниць, які давно вже, як безнадійні, покинула державна поліція. Часом я чув щось про його справи: подорож до Одеси, пов'язану з убивством Трепова, розкриття загадкової трагедії братів Еткінсон у Тринкомалі[33] і, нарешті, про доручення голландської королівської родини, яке він виконав надзвичайно тонко й з великим успіхом. Проте, крім цих відомостей, що їх я діставав, як і всі читачі, з газет, мені мало що доводилося чути про колишнього друга й товариша.

Одного вечора, — це було 20 березня 1888 року, — повертаючись від пацієнта (тоді я знову взявся до приватної практики), я саме проходив по Бейкер-стрит. Минаючи знайомі двері, назавжди пов'язані в моїй пам'яті з порою мого кохання й похмурими пригодами "Етюд в багряних тонах", я відчув палке бажання знов побачити Холмса, довідатися, чим заклопотаний його незвичайний розум. Вікна його яскраво сяяли, і я, придивившись, навіть помітив високу, худорляву Холмсову постать, що двічі промайнула, мов тінь, за спущеною завісою. Він нетерпляче походжав кімнатою, низько схиливши голову і склавши за спиною руки. Я знав усі його звички й настрої, тож ця поведінка розповіла мені про все. Він знов узявся до роботи. Відкинувши геть наркотичні мрії, він шукав сліду якоїсь нової таємниці. Я подзвонив, і мене провели до кімнати, яка колись була почасти й моєю.

Він зустрів мене без помітного запалу. Так бувало нечасто, але він, мабуть, усе одно зрадів мені. Майже без слів, але з привітним поглядом він показав на крісло, підсунув цигарницю й кивнув у бік поставця з вином та содової води на столі. Потім став біля каміна й пильно, проникливо оглянув мене

— Одруження пішло вам на користь, — зауважив він. — Гадаю, Ватсоне, ви додали у вазі сім з половиною фунтів відтоді, як я востаннє бачив вас.

— Сім! — відказав я.

— Невже? А мені здалося, ніби трохи більше. Трішечки більше, їй-право, Ватсоне. І знову, як я бачу, практикуєте. Хіба ви казали мені про намір знов узятися до лікарювання?

— То звідки ви це знаєте?

— Дивлюсь і роблю висновки. Звідки, наприклад, я знаю, що ви нещодавно промокли до рубця й що ваша служниця — несосвітенна нечупара?

— Любий мій Холмсе, — мовив я, — це вже занадто! Кілька століть тому вас неодмінно спалили б на вогнищі. Справді, в четвер мені довелося побувати на селі і я повернувся страшенно брудний, але ж я перемінив одягу й не можу уявити собі, як ви це помітили. А щодо Мері Джейн, то вона справді нечупара, й дружина моя вже дорікала їй за те. Але я знов-таки не розумію, як ви про це здогадалися.

Він усміхнувся й потер свої довгі, нервові руки.

— Дуже просто, — сказав він. — На вашому лівому черевуку з внутрішнього боку, якраз там, куди падає світло, на шкірі видно шість майже однакових подряпин. Хтось, очевидно, недбало обтирав краї підощви, щоб зішкребти з неї засохлу глину. Звідси, як бачите, я роблю два висновки — про те, що вас не було вдома в негоду, й про те, що вам дістався найгірший взірець лондонської служниці. А щодо вашої практики, то коли до моєї кімнати заходить джентльмен, пропахлий йодоформом, із чорною плямою від ляпісу на вказівному пальці правиці і з ґулею на циліндрі, що показує, куди він сховав стетоскоп, то треба бути чистісіньким дурнем, щоб не розпізнати в ньому діяльного члена лікарського товариства.

Я не зміг стримати сміху, почувши, як легко він пояснив мені перебіг своїх міркувань.

— Коли я слухаю ваші тлумачення, — зауважив я, — мені все здається таким, аж до смішного, простим, що я й сам міг би це зрозуміти. А водночас у кожному окремому випадку я знов-таки нічогісінько не доберу, аж поки ви не поясните. Хоча здається мені, що в мене очі такі самі, як і у вас.

— Саме так, — відповів він, запалюючи цигарку й випростуючись у кріслі. — Ви дивитеся, але не помічаєте. Це велика різниця. Ось, наприклад, скільки разів ви бачили східці, що ведуть із передпокою до цієї кімнати?

— Багато разів.

— Як багато?

— Кількасот.

— То скільки там сходинок?

— Скільки? Не знаю.

— Отож-бо й воно! Ви не помітили. Але ж бачили! В тім-то й річ. А я знаю, що сходинок там сімнадцять, бо бачив і помічав це. До речі, ви, здається, цікавитесь моїми маленькими загадками й навіть зробили ласку записати одну-дві пригоди з мого невеликого досвіду. Можливо, вас зацікавить оце. — Він кинув мені аркуш цупкого рожевого поштового паперу, що лежав на столі. — Це надійшло з останньою поштою, — сказав він. — Прочитайте вголос.

Лист був без числа, без підпису й без адреси.

"Сьогодні ввечері, за чверть до восьмої години, — йшлося в ньому, — до вас завітає джентльмен, що бажає порадитися з вами щодо найважливішої справи. Послуги, які ви нещодавно надали одній з

королівських родин Європи, свідчать про те, що вам можна довіряти справи надзвичайної ваги. Такий відгук про вас ми звідусюди одержали. Будьте вдома о цій годині і не вважайте за образу, якщо ваш відвідувач буде в масці".

— Справді, щось таємниче, — зауважив я. — Як ви думаєте, що це означає?

— Я поки не маю жодних відомостей. Висувати теорії, не маючи відомостей, — ось найбільша помилка. Непомітно для себе людина починає підлаштовувати факти під свою теорію, замість того, щоб підлаштовувати теорію під факти. Ну, а сам цей лист? Що ви можете сказати про нього?

Я старанно оглянув почерк і папір, на якому був написаний лист.

— Лист писала, мабуть, заможна людина, — сказав я, намагаючись копіювати міркування свого друга. — Такий папір коштує не менш ніж півкрони[34] за пачку. Він надзвичайно міцний і цупкий.

— Надзвичайно, точнісінько так, — відповів Холмс. — Це взагалі не англійський папір. Піднесіть-но його до світла.

Я так і зробив і побачив на папері водяні знаки: велике "E" з маленьким "g", потім "P" й велике "G" з маленьким "t".

— Що ви про це скажете? — спитав Холмс.

— Це, безперечно, ім'я виробника, або радше його монограма.

— Аж ніяк. Велике "G" з маленьким "t" — це скорочення від "Gesellschaft", що по-німецькому означає "компанія". Звичайне скорочення, як наше "К°". "P" означає, безперечно, "Papier" — папір. Тепер щодо "Eg". Зазирнімо до географічного довідника Європи. — Він

дістав з полиці грубезний том у брунатних палітурках. — Еґльов, Еґльоніц... ось воно: Еґер[35]. Це місто, де розмовляють по-німецькому, в Богемії[36], недалеко від Карлсбада[37]. "Місце смерті Валенштайна[38], відоме своїми численними гутами й папірнями". Що ж, мій друже, з цього виходить? — Очі його спалахнули, й він переможно випустив зі своєї цигарки велику сизу хмару.

— Папір виготовлено в Богемії, — мовив я.

— Саме так. А людина, що писала лист, — німець. Чи помітили ви незвичайну побудову речення: "Такий відгук про вас ми звідусюди одержали"? Француз або росіянин так не напише. Лише німці поводяться так зі своїми дієсловами. Отже, застається тільки дізнатися, чого хоче цей німець, що пише на богемському папері й воліє з'явитися в масці. Аж ось і він сам, якщо я не помиляюся; він розвіє всі наші сумніви.

Поки він говорив, я почув тупіт кінських копіт та рипіння коліс екіпажа об край дороги; потім хтось рвучко смикнув дзвінок. Холмс аж присвиснув.

— Судячи з тупоту, парний екіпаж. Так, так, — вів далі він, визирнувши з вікна, — гарна маленька карета й пара красенів-огирів. По сто п'ятдесят ґіней за кожного. Так чи ні, але тут чути гроші, Ватсоне.

— Мабуть, мені краще піти, Холмсе.

— Ні, що ви, докторе. Зостаньтеся. Що я робитиму без свого Босвелла[39]? Справа обіцяє бути цікавою. Шкода, якщо ви проминете її.

— Але ваш клієнт...

— Дарма. Мені може знадобитись ваша допомога, і йому теж. Ось він іде. Сідайте в це крісло, докторе, й дивіться якнайуважніше.

Повільні, важкі кроки, що лунали зі сходів та з коридору, припинили перед самісінькими дверима. Потім хтось гучно й виразно постукав.

— Заходьте! — мовив Холмс.

Увійшов чоловік геркулесової статури, зростом не менше шести футів і шести дюймів. Одягнений він був розкішно, але в Англії цю розкіш вважали б за несмак. Рукави та вилоги його двобортного пальта були оторочені товстими смугами каракулю; темно-синій плащ, накинутий на плечі, був підбитий червоногарячим шовком і застебнутий на шиї пряжкою з блискучим бериллом[40]. Чоботи, халяви яких були вище литок, обшиті зверху коштовним бурим хутром, посилювали враження якоїсь варварської пишноти. В руці він тримав капелюх з широкими крисами, а верхню частину обличчя, аж до вилиць, затуляла чорна маска; її він, мабуть, надів, коли входив до кімнати, бо ще не встиг опустити руку. Нижня частина обличчя виявляла в ньому вольову людину, бо товста, висунута вперед губа і довге, пряме підборіддя свідчили про його рішучість, яка межує з упертістю.

— Чи одержали ви мій лист? — спитав він низьким, хрипкуватим голосом, з помітною німецькою вимовою. — Я писав, що приїду до вас. — Він переводив погляд то на мене, то на Холмса, не знаючи, до кого звернутися.

— Сідайте, будь ласка, — мовив Холмс. — Це мій друг і колега доктор Ватсон, що іноді люб'язно допомагає мені в роботі. З ким маю честь розмовляти?

— Можете звати мене графом фон Краммом, богемським шляхтичем. Гадаю, що цей джентльмен, ваш друг, — людина гідна й чесна, тож я можу довірити йому найважливішу справу. Якщо ж ні, то я волів би переговорити з вами наодинці.

Я підвівся, щоб іти, але Холмс схопив мене за руку й посадив назад у крісло.

— Ми обидва вислухаємо вас, — сказав він. — При цьому джентльмені ви можете говорити те саме, що сказали б віч-на-віч.

Граф знизав своїми широкими плечима.

— Тоді насамперед, — мовив він, — я мушу взяти з вас слово, що ця справа залишатиметься в повній таємниці два роки; після того вона вже не матиме жодної ваги. Нині ж, однак, можна без перебільшення сказати, що вона така серйозна, що може вплинути на долю Європи.

— Я обіцяю, — відповів Холмс.

— Я так само.

— Пробачте, що я в масці, — вів далі наш дивний відвідувач. — Ясновельможна особа, якій я служу, схотіла, щоб агент її залишався для вас невідомим, і я мушу зізнатися, що титул, який я назвав, насправді мені не належить.

— Я знаю це, — сухо сказав Холмс.

— Обставини такі дражливі, що треба вжити всіх заходів, щоб запобігти величезному скандалові, який може завдати серйозної ганьби одній із королівських родин Європи. Одне слово, справа пов'язана з родиною Ормштайнів, спадкоємних королів Богемії.

— Це я теж знаю, — пробурмотів Холмс, умостившись зручніше в кріслі й заплющивши очі.

Наш відвідувач із деяким подивом поглянув на байдужу, ледачу людину, яку йому, безперечно, рекомендували як найпроникливішого та найзавзятішого детектива Європи. Холмс поволі розплющив очі й нетерпляче позирнув на свого велетня-клієнта.

— Якщо ваша величність зроблять ласку розповісти про цю справу, — зауважив він, — мені легше буде щось порадити вам.

Чоловік скочив зі стільця і в нестримному хвилюванні став походжати туди-сюди по кімнаті. Потім відчайдушно зірвав з обличчя маску й жбурнув її на підлогу.

— Ваша правда! — скрикнув він. — Я король. Навіщо це приховувати?

— Справді, навіщо? — пробурмотів Холмс. — Ваша величність іще не почали говорити, а я вже знав, що переді мною Вільгельм Ґотсрайх Сигізмунд фон Ормштайн, ерцгерцог Кассель-Фельштайнський і спадкоємний король Богемії.

— Але ж ви розумієте, — сказав наш відвідувач, сідаючи знову й проводячи рукою по високому білому чолі, — ви ж розумієте, що я не звик сам братися до таких справ. Проте ця справа така дражлива, що я не можу довірити її будь-кому, ризикуючи опинитися в чийхось руках. Я таємно приїхав з Праги саме задля того, щоб порадитися з вами.

— То прошу вас, — мовив Холмс, знову заплющивши очі.

— Якщо коротко, то це було так. Кілька років тому, під час тривалих відвідин Варшави, я познайомився з відомою авантюристкою Ірен Адлер. Це ім'я вам, безперечно, знайоме.

— Погляньте, будь ласка, в моєму записнику, докторе, — пробурмотів Холмс, не розплющуючи очей. Багато років тому він узяв собі за звичай занотовувати все, що стосується людей та подій, тож важко було

назвати особу чи річ, про яку він не міг би одразу надати відомостей. Цього разу я знайшов життєпис Ірен Адлер між довідками про єврейського рабина й капітана, що написав розвідку про глибоководних риб.

— Покажіть-но! — мовив Холмс. — Так! Народилася в Нью-Джерсі 1858 року. Контральто — так! Ля Скала[41] — так! Примадонна імператорської опери у Варшаві — так! Залишила оперну сцену — еге ж! Мешкає в Лондоні — саме так! Ваша величність, як я зрозумів, потрапили до тенет цієї молодой особи, необачно листувались із нею й тепер хотіли б повернути ці листи.

— Саме так. Але як...

— Ви таємно повінчалися?

— Ні.

— Залишили якісь папери чи свідоцтва?

— Ні.

— Тоді я не розумію вашої величності. Якщо ця молода особа схоче скористатися цими листами для шантажу або якоїсь іншої мети, то як вона доведе, що вони справжні?

— Там мій почерк.

— Дурниці. Почерк легко сфальшувати.

— Мій іменний папір.

— Украдений.

— Моя особиста печатка.

— Теж фальшована.

— Моя фотографія.

— Куплена.

— Але ми сфотографовані разом.

— Боже мій! Оце справді погано! Ваша величність припустилися великої помилки.

— Я був закоханий до нестями.

— Так, фотографія — то серйозна річ.

— Я тоді був кронпринцем. Я був юнаком. Мені й зараз лише тридцять.

— Її треба будь-що повернути.

— Ми намагалися, але не змогли.

— Вашій величності доведеться платити. Її треба купити.

— Вона не продасть її.

— Тоді викрасти.

— Ми пробували п'ять разів. Найняті мною грабіжники двічі перекопали весь її будинок. Коли вона подорожувала, ми обшукали її багаж. Двічі намагалися заманити її до пастки. Нічого не вдалося.

— Ніяких слідів?

— Цілковито.

Холмс засміявся.

— Справді, чудова загадка, — сказав він.

— Але для мене це так серйозно, — відказав з докором король.

— Авжеж. А навіщо їй потрібна ця фотографія?

— Щоб знищити мене.

— Яким чином?

— Я хочу одружитися.

— Я чув про це.

— З Клотильдою Лютман фон Саксе-Менінґен, другою дочкою скандинавського короля. Вам, мабуть, відомо, що то родина суворих звичаїв. Сама вона — чиста, тонка душа. Найменша тінь сумніву щодо мого минулого призведе до розриву.

— А Ірен Адлер?

— Погрожує надіслати до них фотографію. І вона це зробить. Я певний, що вона це зробить. Ви її не знаєте, але в неї залізна вдача. Так, обличчя найгарнішої жінки, а вдача — мов у найрішучішого чоловіка. Її ніщо не зупинить, аби лиш я не одружився з іншою жінкою.

— Чи певні ви, що вона ще не надіслала фотографію?

— Так, певен.

— Чому ж?

— Бо вона сказала, що надішле її того дня, коли буде оголошено про мої заручини. А це має статись наступного понеділка.

— О, то ми маємо ще три дні, — сказав, позіхнувши, Холмс. — Вам пощастило, бо зараз мені треба скінчити одну-дві термінові справи. Ваша величність, звичайно, поки що залишатиметься в Лондоні?

— Саме так. Шукайте мене в готелі "Ленгем", під ім'ям графа фон Крамма.

— Тоді я даватиму вам знати, як просувається справа.

— Дуже прошу вас. Я так хвилююся.

— А як щодо грошей?

— Тут ви маєте повну волю.

— Найповнішу?

— Кажу вам, що я ладен віддати за цю фотографію будь-яку округу свого королівства.

— А на дрібні витрати?

Король дістав з-під плаща великий шкіряний гаманець й поклав на стіл.

— Тут триста фунтів золотом і сімсот банкнотами, — мовив він.

Холмс написав розписку на аркуші зі свого записника й передав королеві.

— А адреса мадемуазель Адлер? — спитав він.

— Брайєні-Лодж, Серпентайн-авеню, Сент-Джонс-Вуд.

Холмс записав це.

— Ще одне питання, — мовив він. — Фотографія була кабінетна?

— Так.

— Тоді на добраніч, ваша величносте. Сподіваюсь, що ви невдовзі почуєте добрі новини. На добраніч, Ватсоне, — додав він, коли на вулиці застукотіли колеса королівської карети. — Якщо ви зробите ласку прийти завтра о третій годині, то я охоче побалакаю з вами про цю справу.

* * *

Рівно о третій годині я був на Бейкер-стрит, але Холмс іще не повернувся. Господиня помешкання повідомила мене, що він пішов з дому після восьмої години ранку. Я вмовився біля каміна з твердим наміром дочекатися його будь-що. Мене глибоко зацікавили його розшуки, бо своєрідна природа цієї справи й високе становище клієнта надавали їй незвичайних рис, хоч вона й не мала тих похмурих, дивних подробиць, які властиві були тим двом злочинам, що про них я розповідав раніше. Якщо навіть не брати до уваги самого змісту розслідування мого друга, то все одно було щось надзвичайне в його вмінні майстерно оволодіти ситуацією. В суворих, незаперечних його міркуваннях було щось таке, що давало мені задоволення вивчати його методи роботи, стежити за тими швидкими, тонкими прийомами, за допомогою яких він

розплутував найскладніші таємниці. Я так звик до його незмінних успіхів, що мені й на думку не спадало, що він може зазнати поразки.

Близько четвертої години двері відчинились і до кімнати увійшов п'яничка конюх із розпатланим волоссям та бакенбардами, з розчервонілим обличчям і в благоденському одязі. Хоч я й звик до дивовижної здатності мого друга змінювати свої зовнішні риси, але цього разу тричі приглядався до нього, перш ніж переконався, що то саме він. Кивнувши мені, він зник у спальні, звідки за п'ять хвилин з'явивсь у твідовому костюмі, охайний, як і завжди. Засунувши руки в кишені, він простяг ноги перед каміном і кілька хвилин сердечно сміявся.

— Ні, справді! — вигукнув він, потім закашлявся й знов зареготався, аж поки, знесилений від сміху, не впав глибоко в крісло.

— Що сталося?

— Це справді надто смішно. Я певен, що ви ніколи не вгадаєте, як я провів цей ранок і що врешті-решт зробив.

— І гадки не маю. Напевно, вивчали звички, а потім будинок міс Ірен Адлер.

— Саме так, але наслідки виявились несподіваними. Проте розповім усе, як було. Я вийшов з дому вранці, по восьмій годині, в одязі безробітного конюха. Між усіма конюхами існує якась дивовижна симпатія, чи радше братерство. Станьте одним з них, і ви довідаєтесь про все, що хочете знати. Я швидко знайшов Брайєні-Лодж. Це чепурна двоповерхова вілла з садком, що стоїть біля самісінької вулиці. Садову хвіртку замкнено величезним старомодним замком. У правій частині будинку є велика вітальня з гарними меблями, з високими, аж до підлоги, вікнами, на яких ті безглузді англійські засувки, що їх відімкне й дитина. За будинком нема нічого примітного, крім того, що з даху

каретного сараю можна потрапити до вікна коридору. Я обійшов довкола будинку й пильно його оглянув, але нічого цікавого не помітив.

Тоді я пішов вулицею і в завулку за садовою огорожею знайшов, як і сподівався, візницький двір. Я допоміг конюхам почистити їхніх коней і одержав за це два пенси, склянку портеру з елем[42], дві дрібки тютюну й силу відомостей про міс Адлер та дюжину її сусідів, які мене анітрохи не цікавили, але я мусив вислуховувати їхні життєписи.

— Що ж ви дізналися про Ірен Адлер? — спитав я.

— Вона задурила голови всім чоловікам в околиці. Вона взагалі — найсолодший шматочок у світі. Так в один голос твердять конюхи з Серпентайну. Живе вона тихо, співає в концертах, щодня о п'ятій виїжджає на прогулянку і рівно о сьомій повертається обідати. Більше вона ніколи не залишає будинку, хіба що тоді, коли співає. Відвідує її лише один чоловік — чорнявий красень, модно одягнений, буває в неї щодня, а то й двічі на день. Це містер Годфрі Нортон, адвокат з Іннер-Темплу[43]. Бачите, як добре мати довіру в конюхів. Вони кільканадцять разів возили його додому від серпентайнських стаєнь і знають про нього геть-чисто все. Вислухавши їхні розповіді, я знову прогулявся туди-сюди коло Брайєні-Лодж, обмірковуючи план своїх дій.

Цей Годфрі Нортон, мабуть, — важлива особа в усій цій історії. Він адвокат. Це щось та важить. Якими є зв'язки між ними, й навіщо він так часто відвідує її? Хто вона для нього — клієнтка, подруга, кохана? Якщо клієнтка, то вона, мабуть, віддала фотографію йому на зберігання. Якщо ж кохана, то навряд. Від розв'язання цієї загадки залежало, чи вести далі мені свою роботу в Брайєні-Лодж, чи звернути увагу на контору цього джентльмена в Темплі. Ця дражлива обставина, проте, розширювала межі моїх розшуків... Боюся, Ватсоне, що вам набридли всі ці подробиці й мої сумніви. Але ж інакше ви не зрозумієте всієї ситуації.

— Я уважно стежу за вашою розповіддю, — відповів я.

— Я ще зважував подумки свої наміри, коли до Брайені-Лодж під'їхала двоколка, й з неї вискочив якийсь джентльмен. То був надзвичайної краси чоловік — смаглявий, із орлиним носом та вусами, — напевно, той самий, про якого я чув. Він, здавалося, дуже поспішав, бо, наказавши візникові зачекати, швидко проминув покоївку, що відчинила йому двері; схоже було, що тут він — як удома.

Пробув він там з півгодини, й мені крізь вікно вітальні було видно, як він походить туди-сюди по кімнаті, схвильовано про щось говорить і вимахує руками. Її я не бачив. Аж ось він вийшов, ще стривоженіший, ніж до того. Підбігши до двоколки, він дістав з кишені золотий годинник і стурбовано позирнув на нього. "Мчіть щодуху! — гукнув він до візника. — Спочатку до Ґроса й Хенкі на Ріджент-стрит, а потім до церкви Святої Моніки на Еджвер-Роуд. Півгінеї, якщо доведете за двадцять хвилин!"

Двоколка рушила, а я вже думав, чи не податись мені за нею, аж раптом до будинку під'їхало гарне невеличке ландо: пальто у візника було застебнуте наполовину, краватка стирчала збоку, а реміні збрुї не було засунуто в пряжки. Він зупинив коней біля дверей; леді випурхнула з дому й скочила в ландо. Я бачив її лише одну мить, але помітив, що вона — чарівна жінка, за личко якої чоловіки ладні віддати своє життя.

"До церкви Святої Моніки, Джоне! — вигукнула вона. — Півсоверена, якщо доїдете за двадцять хвилин".

Такої можливості не слід було втрачати, Ватсоне. Я ще вагався, чи бігти мені за ними, чи скочити на зап'ятки, коли це на вулиці з'явився кеб. Візник недовірливо поглянув на непоказного їздця, але я скочив усередину, перш ніж він встиг щось заперечити. "До церкви Святої Моніки, — мовив я, — і півсоверена, якщо доїдете за двадцять хвилин!" Було саме за двадцять п'ять хвилин до дванадцятої, і я, звичайно, вже добре бачив, куди вітер віє.

Мій кеб летів стрілою. Гадаю, що жодного разу я не їхав так швидко, але інші нас випередили. Коли ми приїхали, двоколка й ландо, запряжені змиленими кіньми, стояли біля церковних дверей. Заплативши візникові, я побіг до церкви. Там не було ані душі, крім тих двох, кого я наздоганяв, та священика в сутані, який, здавалося, за віщось докоряв їм. Усі троє стояли біля вівтаря. Я почав походжати збоку, вдаючи, наче випадково заблукав до церкви. Раптом, на мій подив, усі троє коло вівтаря обернулися в мій бік, а Годфрі Нортон з усіх ніг підбіг до мене.

"Дякувати Богові! — скрикнув він. — Ви й потрібні нам. Ходімо! Ходімо!"

"Що таке?" — спитав я.

"Ходімо, чоловіче, ходімо, залишилося лише три хвилини, інакше все буде не за законом!"

Трохи не силоміць мене потягли до вівтаря, і не встиг я схаменутись, як уже бурмотів відповіді, що їх шепотіли мені на вухо, присягався на тому, чого ніколи не знав, і взагалі брав участь у вінчанні Ірен Адлер, дівчини, з Годфрі Нортоном, парубком. Усе це сталося за хвилину, і ось мені дякують джентльмен — з одного боку і леді — з іншого, а попереду аж сяє священик. У таке становище я ще ніколи не потрапляв, отож подумав зараз про те й зареготався. Вони, мабуть, не виконали якихось умов, і священик рішуче відмовився повінчати їх без свідка, тож моя щаслива поява врятувала нареченого від пошуків першого-ліпшого свідка на вулиці. Наречена дала мені соверен, і тепер я носитиму його на ланцюжку годинника, як пам'ять про цю подію.

— Справа обернулася якнайнесподіваніше, — мовив я. — Що ж далі?

— Я зрозумів, що мої наміри можуть зійти нанівець. Скидалося на те, що молодята терміново виїдуть, і мені слід було вжити негайних та рішучих заходів. Проте біля церковних дверей вони розійшлися: він

поїхав назад до Темплу, а вона — додому. "Я поїду до парку о п'ятій, як завжди", — сказала вона йому на прощання. Більш я нічого не чув. Вони роз'їхалися в різні боки, а я повернувся, щоб узятися до своєї справи.

— Що ж то за справа?

— Трохи холодної телятини й склянка пива, — відповів він, смикаючи дзвоник. — Я був надто зайнятий і нічого не їв, а ввечері клопоту буде ще більше. До речі, докторе, мені знадобиться ваша допомога.

— Буду радий допомогти вам.

— Ви не боїтеся порушити закон?

— Аж ніяк.

— І вас не лякає арешт?

— Заради доброї справи — ні.

— То чудово!

— Я до ваших послуг.

— Я був певен, що зможу на вас сподіватися.

— А що ви задумали?

— Коли місіс Хадсон принесе попоїсти, я все вам поясню. Отже, — сказав він, з охотою беручися до простих харчів, поданих господинею, — я повинен дещо обговорити з вами, бо часу в нас обмаль. Зараз буде п'ята. За дві години ми мусимо бути на місці. Міс Ірен — тобто тепер уже

місіс — повертається з прогулянки о сьомій. Ми тоді повинні бути біля Брайєні-Лодж, щоб зустріти її.

— А що далі?

— Решту залишіть мені. Я вже все підготував. Наполягатиму лише на одному: що б не сталося, не втручайтеся. Зрозуміло?

— Тобто я мушу вдавати стороннього?

— Отож. Нічого не робіть. Можливо, стануться якісь прикромі. Не втручайтеся. Скінчиться тим, що мене поведуть до її будинку. Хвилин за п'ять у вітальні прочиниться вікно. Підійдіть ближче до того вікна.

— Добре.

— Ви повинні спостерігати за мною. Вам буде видно мене.

— Так.

— Коли я підніму руку — ось так, ви кинете до кімнати те, що я вам зараз дам, і почнете кричати: "Пожежа!" Зрозуміло?

— Цілком.

— Тут нема нічого страшного, — мовив він, дістаючи з кишені довгастих пакунок, схожий на сигару. — Це звичайнісінька бляхарська димова шашка, що має з обох боків капсулі для самозапалення. Отож ви повинні зробити так: крикнути "Пожежа!", а коли ваш крик підхоплять люди, дійти до кінця вулиці, а я наздожену вас за десять хвилин. Сподіваюся, ви зрозуміли мене?

— Я повинен вдавати стороннього, потім підійти до вікна, спостерігати за вами й після сигналу кинути цю річ у вікно, далі закричати: "Пожежа!" — й чекати вас на розі вулиці.

— Саме так.

— Можете цілком покладатись на мене.

— От і чудово. А тепер, гадаю, час підготуватися до нової ролі, що її мені треба зіграти.

Він зайшов до спальні й за кілька хвилин повернувся в образі симпатичного, простакуватого священика. Чорний капелюх із широкими крисами, мішкуваті штани, біла краватка, приємна усмішка й загальний вираз доброзичливої цікавості — це був образ, який міг створити хіба що містер Джон Гейр[44]. Холмс не просто перемінив убрання. Обличчя, поведінка, навіть душа, здавалося, змінювалися в нього з кожною новою роллю, яку йому доводилося грати. Коли він став фахівцем у справі злочинів, сцена втратила чудового актора, а наука — тонкого мудреця.

Було чверть на сьому, коли ми вийшли з Бейкер-стрит, і до призначеної години залишалося десять хвилин, коли ми опинилися на Серпентайн-авеню. Вже смеркло, на вулиці спалахнули ліхтарі, й ми почали походжати біля Брайєні-Лодж, чекаючи на повернення господині. Будинок був точнісінько таким, як я уявляв собі з короткого опису Шерлока Холмса, проте околиця виявилася аж ніяк не безлюдною. Навпаки, на цій маленькій тихій вуличці було багато людей. На одному розі курили й сміялися якісь обідранці, неподалік стояв точильник із колесом, двоє гвардійців залицялися до дівчини-няньки, й кілька добре вбраних молодиків гуляли з сигарами в зубах.

— Як бачите, — зауважив Холмс, коли ми тинялися туди-сюди перед будинком, — це весілля значно спрощує справу. Тепер фотографія стає двосічною зброєю. Можливо, вона так само не хоче, щоб її бачив містер

Годфрі Нортон, як наш клієнт не хоче, щоб вона трапила перед очі його принцесі. Питання в тім, де нам шукати фотографію?

— Справді, де?

— Навряд чи вона носить її з собою. Це кабінетна фотографія. Сховати її в жіночій сукні нелегко. До того ж вона знає, що король може влаштувати пастку. Таке намагалися зробити вже двічі. Отож ми можемо бути певні, що з собою вона фотографію не носить.

— Тоді де вона?

— В її банкіра чи адвоката. Можливо й перше, й друге. Але я сумніваюсь і в першому, і в другому. Жінки від природи потайні і самі охороняють свої таємниці. Навіщо їй відкривати цю таємницю комусь іншому? Собі вона може довіряти, а хто запевнить, що якась довірена особа не встоїть перед політичним чи будь-яким іншим впливом? До того ж, не забувайте, що вона хотіла скористатись фотографією в найближчі дні. Задля цього треба мати її під рукою. Фотографія в неї вдома.

— Але ж будинок двічі обшукували.

— Дурниці! Вони не вміють шукати.

— А як ви шукатимете?

— Я не шукатиму.

— Тоді як нам бути?

— Вона сама покаже мені.

— Але ж вона відмовиться.

— Їй це не вдасться. Стривайте, я чую стукіт коліс. То її екіпаж. Тепер якнайпунктуальніше виконуйте мої накази.

Поки він говорив, з-за рогу блиснуло світло ліхтарів екіпажа. То було чепурне маленьке ландо, що під'їхало до дверей Брайєні-Лодж. Коли воно зупинилося, один з волоцюг, що стояли на розі, кинувся відчиняти дверцята, сподіваючись заробити якогось шеляга, але його відштовхнув інший волоцюга, що підбіг з тим самим наміром. Зчинилася жорстока бійка, до якої піддали жару двоє гвардійців, що взяли сторону одного з волоцюг, і точильник, який так само в запалі кинувся боронити іншого. Бійка лютішала, й за одну мить жінка, що вийшла з екіпажа, опинилася в натовпі розлючених людей, які дико гамселили один одного кулаками й палицями. Холмс кинувся в натовп, щоб захистити жінку, але, продершися до неї, раптом скрикнув і впав на землю з заюшеним кров'ю обличчям. Гвардійці негайно дременули в один бік, волоцюги — в інший, зате кілька поважних перехожих, що не брали участі в бійці, підбігли, аби допомогти жінці й пораненому чоловікові. Ірен Адлер — я й тепер зватиму її так — побігла сходами, але перед дверима зупинилась і озирнулась; у світлі, що променіло з передпокою, було добре видно її гарну постать.

— Бідолашний джентльмен дуже поранений? — спитала вона.

— Він помер, — відгукнулося кілька голосів.

— Ні, ні, він ще живий! — вигукнув хтось інший. — Але він помре по дорозі до лікарні.

— Сміливий чолов'яга, — мовила якась жінка. — Вони забрали б у леді гаманець і годинник, якби не він. Тут їх ціла банда. Та він ще дихає!

— Його не можна покинути на вулиці. Може, занести його до вас, мадам?

— Звичайно. Несіть його до вітальні. Там є зручна канапа. Сюди, будь ласка!

Його поволі і врочисто понесли до Брайєні-Лодж і поклали у вітальні, а я почав спостерігати за всіма цими подіями зі свого місця біля вікна. Лампи були запалені, але завіски ще не спустили, тож я міг бачити Холмса, що лежить на канапі. Не знаю, чи відчував він докори сумління, граючи свою роль, але я ніколи ще не був такий засоромлений, як тоді, коли побачив цю чарівну жінку, проти якої був у змові. А вона з такою добротою й ласкою допомагала пораненому! І все-таки відступити тепер означало б якнайганебнішим чином зрадити Холмса. З важким серцем я дістав з-під пальта димову шашку. Врешті-решт, подумалось мені, ми не завдамо їй ніякого лиха. Ми тільки не дамо їй завдати лиха іншій людині.

Холмс сів на канапі, і я помітив, як він корчиться, як людина, що їй бракує повітря. Покоївка кинулася відчиняти вікно. Тієї самої миті я побачив, як він підняв руку; за цим сигналом я кинув шашку до кімнати й заволав: "Пожежа!" Ледве це слово злетіло з моїх вуст, як його підхопила вся юрма. Обідранці й поважні джентльмени, конюхи й служниці — всі в один голос закричали: "Пожежа!" Густі хмари диму клубочилися в кімнаті й виривалися крізь відчинене вікно. Я бачив, як там, усередині, метушаться чийсь постаті, а за хвилину почув Холмсів голос, який переконував, що то марна тривога. Протиснувшись крізь галасливий натовп, я дійшов до рогу вулиці; за десять хвилин мене наздогнав мій друг, узяв попід руку й повів геть від того розбурханого місця. Він швидко прямував уперед і не промовив жодного слова, поки за кілька хвилин ми не повернули до якоїсь тихої вулички, що вела до Еджвер-Роуд.

— Добре ви це зробили, докторе, — зауважив він. — Краще й не можна. Все гаразд.

— Ви роздобули фотографію?

— Ні, але я знаю, де вона.

— Як ви про це довідалися?

— Вона сама показала мені, як я й казав вам.

— Я нічого ніяк не розумію.

— А я й не хочу робити з того таємниці, — мовив він, сміючись. — Усе це дуже просто. Ви, звичайно, помітили, що всі ці роззяви на вулиці — мої спільники. Я найняв їх на цей вечір.

— Я здогадався.

— В руці в мене було трохи червоної фарби. Коли почалася бійка, я кинувся вперед, упав, притулив руки до обличчя й постав у найжалюгіднішій подобі. Це давня витівка.

— Це я теж зрозумів.

— Вони занесли мене всередину. Вона мусила з цим погодитися. Що їй зоставалося робити? Я потрапив до вітальні — тієї самої кімнати, що була в мене під підозрою. Фотографія лежала десь поряд, чи тут, чи в спальні, тож я й вирішив це з'ясувати. Мене поклали на канапу, я вдав, що мені бракує повітря, вони змушені були відчинити вікно, й ви дістали змогу зробити свою справу.

— Чого ж ви цим домоглися?

— Всього, що треба. Коли жінка думає, що в будинку пожежа, чуття їй підказує рятувати те, що для неї найдорожче. Це надзвичайно сильне чуття, я не раз користався з нього. Наприклад, у дарлінгтонівському скандалі чи в справі з Арнсвортським замком. Заміжня жінка кидається

до дитини, незаміжня хапає скриньку з діамантами. Мені було зрозуміло, що для нашої леді нема нічого дорожчого за фотографію, яку ми шукаємо. Вона кинеться рятувати саме її. Пожежу було розіграно чудово. Диму й крику було досить, щоб зворушити навіть залізні нерви. Вона вчинила саме так, як треба було. Фотографія — в схованці за висувною панеллю, якраз над шнуром дзвінка. Вона миттю опинилася там, і я навіть побачив краєчок фотографії, коли вона витягала її звідти. Коли ж я крикнув, що то даремна тривога, вона поклала її на місце, позирнула на шашку, побігла з кімнати геть, і більш я її не бачив. Я підвівся, попросив вибачення і втік із будинку. Мені хотілося взяти фотографію, але до кімнати зайшов візник і почав стежити за мною, тож довелося облишити цей намір. Марний поспіх може зіпсувати все.

— А далі? — спитав я.

— Загалом наші розшуки скінчено. Завтра ми з королем і з вами, якщо ви схочете, відвідаємо леді. Нас попросять зачекати у вітальні, але цілком можливо, що коли вона вийде до нас, то не знайде ні нас, ні фотографії. Гадаю, що його величності приємно буде самому забрати фотографію.

— Коли ж ви підете до неї?

— О восьмій годині ранку. Вона ще буде в ліжку, тож ми зможемо діяти вільно. До того ж, нам слід поспішати, бо весілля може цілком змінити її життя й звички. Я повинен негайно надіслати телеграму королеві.

Ми дійшли до Бейкер-стрит і зупинилися біля наших дверей. Холмс почав шукати в кишенях ключ, коли хтось із перехожих раптом промовив:

— На добраніч, містере Шерлоку Холмсе!

На вулиці тоді було кілька перехожих, але привітання, мабуть, ішло від стрункого юнака в довгому пальті, що саме пробігав повз нас.

— Десь ніби я чув цей голос, — мовив Холмс, оглядаючи тьмяну вулицю. — Але ніяк не пригадаю, хто це, в біса, може бути.

* * *

Ночував я тоді на Бейкер-стрит; уранці ми сиділи за кавою з грінками, коли до нашої кімнати вбіг король Богемії.

— Ви справді роздобули її?! — вигукнув він, хапаючи Шерлока Холмса за плечі й нетерпляче зазираючи йому в лице.

— Поки що ні.

— Але ви маєте надію?

— Маю.

— Тоді їдьмо. Я палаю нетерпінням.

— Нам потрібен кеб.

— Ні, біля дверей чекає моя карета.

— Тоді це буде простіше.

Ми зійшли вниз і знов помчали до Брайєні-Лодж.

— Ірен Адлер вийшла заміж, — зауважив Холмс.

— Заміж! Коли?

— Учора.

— За кого?

— За англійського адвоката на прізвище Нортон.

— Але ж вона його не кохає.

— Сподіваюся, що кохає.

— Сподівається? Чому?

— Бо це врятує вашу величність від усіх майбутніх прикрощів. Якщо ця леді кохає свого чоловіка, то вона не кохає вашу величність. Якщо ж вона не кохає вашу величність, то їй нема причини заважати намірам вашої величності.

— То правда. І все ж таки... О, як би я хотів, щоб вона мала королівську кров! Яка б то була королева! — Він знову понуро замислився й мовчав, аж поки ми не виїхали на Серпентайн-авеню.

Двері Брайені-Лодж були відчинені, й на сходах стояла підстаркувата жінка. З глузливою посмішкою вона спостерігала, як ми виходимо з карети.

— Містер Шерлок Холмс, еге ж? — спитала вона.

— Так, я містер Холмс, — відповів мій друг, допитливо та з подивом поглянувши на неї.

— Так і є! Моя господиня сказала, що ви напевно приїдете. Цього ранку, о чверть на шосту, вона виїхала з чоловіком з вокзалу Черинг-Крос на континент.

— Що?! — Шерлок Холмс аж відсахнувся, збліднувши з гиркоти й несподіванки. — Ви хочете сказати, що вона залишила Англію?

— Назавжди.

— А папери? — хрипко спитав король. — Усе пропало!

— Подивімося. — Холмс проминув служницю й кинувся до вітальні; ми з королем поспішали за ним. Меблі в кімнаті стояли бозна-як, із порожніми полицями й відімкненими шухлядами, — господиня, мабуть, нишпорила там перед утечею. Холмс кинувся до дзвінка, відсунув маленьку панель, засунув до схованки руку й витяг фотографію і лист. Це була фотографія самої Ірен Адлер у вечірній сукні, а на листі стояло: "Містеру Шерлоку Холмсу. Зберігати до запитання". Мій друг розірвав конверт, і ми втрюх почали читати. Лист був датований минулою ніччю й мав такий зміст:

"Дорогий містере Шерлоку Холмсе!

Ви справді чудово все зробили. Ви спритно обдурили мене. До пожежі я нічого не підозрювала. Але потім, коли зрозуміла, що сама себе виказала, я замислилась. Мушу сказати, що кілька місяців тому я дістала попередження. Мене повідомили, що король звернеться до вас, якщо схоче найняти агента. Мені дали вашу адресу. І все-таки ви захопили мене зненацька й дізналися про все, що хотіли. Незважаючи на мої підозри, я й гадки не мала, що ви з'явитесь в образі милого старого священика. Але, як ви знаєте, я сама була акторкою. Я звикла носити чоловіче вбрання. Я часто користуюся тією свободою, яку воно надає. Я наказала візникові Джону стежити за вами, а сама побігла нагору, вбралася в костюм для прогулянок, як я його називаю, й зійшла вниз саме тоді, коли ви виходили з будинку.

Я йшла за вами аж до ваших дверей і переконалася, що мною справді цікавиться славетний містер Шерлок Холмс. Потім я досить необачно

побажала вам доброї ночі й поїхала до Темплу, щоб зустрітися з чоловіком.

Ми обоє вирішили, що коли нас переслідує такий грізний супротивник, то найкраще буде втекти; тому, з'явившись завтра, ви знайдете гніздечко порожнім. А щодо фотографії, то ваш клієнт може бути спокійний. Я кохаю людину, кращу за нього, а вона кохає мене. Король може чинити як завгодно, без перешкоди з боку тієї, кому він завдав стільки лиха. Я збережу фотографію лише заради своєї безпеки, щоб мати зброю, яка захистить мене від можливих майбутніх домагань короля. Замість неї я залишаю іншу фотографію, яку йому, мабуть, приємно буде зберегти; застаюся, дорогий містере Шерлоку Холмсе,

відданою вам Ірен Нортон, у дівоцтві Адлер".

— Яка жінка, о, яка жінка! — вигукнув король Богемії, коли ми втрьох прочитали це послання. — Хіба я не казав вам, яка вона кмітлива й рішуча? Хіба вона не була б чудовою королевою? Як шкода, що вона мені нерівня!

— Наскільки я встиг познайомитися з цією леді, мені справді здається, що вона нерівня вашій величності, — холодно відказав Холмс. — На жаль, я не зміг довести справи вашої величності до вдалішого завершення.

— Навпаки, дорогий мій сер! — скрикнув король. — Більшої удачі й бути не могло. Я знаю, що слово її непорушне. Фотографія не зашкодить мені, вона немовби згоріла.

— Я радий чути це від вашої величності.

— Я безмежно вдячний вам. Скажіть, як я можу винагородити вас? Цей перстень... — він зняв з пальця смарагдовий перстень і підніс на долоні Холмсові.

— Ваша величність має для мене дещо набагато цінніше, — мовив Холмс.

— Вам досить лише назвати.

— Оця фотографія!

Король здивовано поглянув на нього.

— Фотографія Ірен! — вигукнув він. — Звичайно, коли бажаєте.

— Дякую, ваша величносте. Якщо так, то справу скінчено. Маю честь побажати вам доброго ранку. — Він уклонився і, не помічаючи руки, яку простяг йому король, подався зі мною додому.

Ось розповідь про те, як королівство Богемію мало не сколихнув величезний скандал і як жіноча проникливість зруйнувала найкращі наміри містера Шерлока Холмса. Він частенько кепкував з жіночих хитрощів, але останнім часом я не чув од нього таких жартів. І коли він, бува, говорить про Ірен Адлер або її фотографію, то незмінно величає її почесним титулом "ця жінка".

Спілка рудих[45]

Якось торішньої осені я завітав до свого друга, містера Шерлока Холмса, й побачив його за бесідою з якимось огрядним, рум'яним підстаркуватим джентльменом, що мав полум'яно-руде волосся. Я вже хотів був піти, щоб не заважати їм, та Холмс затяг мене до кімнати й зачинив за мною двері.

— Ви прийшли саме вчасно, мій любий Ватсоне, — привітно сказав він.

— Я боявся, що заважатиму вам, адже ви зайняті.

— Так, зайнятий. Дуже.

— То я почекаю в іншій кімнаті?

— Ні, ні... Цей джентльмен, містєре Вільсоне, був моїм товаришем і помічником у багатьох найуспішніших справах, тож я не маю сумніву, що і в вашій справі він стане мені в пригоді.

Огрядний чоловік підвівся на стільці й кивнув, глипнувши на мене своїми масними очицями.

— Сідайте-но на канапу, — мовив Холмс, опустившись у крісло й склавши до купи кінчики своїх пальців, як це він робив у хвилини задуми.

— Я знаю, мій любий Ватсоне, що ви, як і я, полюбляєте все незвичайне, що порушує одноманіття нашого буденного життя. Інакше б ви не занотовували з таким завзяттям моїх маленьких пригод, хоча, правду кажучи, деякі з ваших нотаток надто вже прикрашають їх.

— Але ж ваші пригоди завжди здавалися мені надзвичайно цікавими, — заперечив я.

— Ви пам'ятаєте, як я нещодавно, перед тим, як міс Мері Сазерленд прийшла до нас зі своєю простенькою загадкою, зауважив, що тих дивовижних випадків та збігів, які трапляються в щоденному житті, ніколи не в змозі уявити собі навіть найсміливіша фантазія.

— Я тоді дозволив собі засумніватися в цьому.

— Так, докторе, але все-таки вам доведеться пристати на мою думку, бо я висиплю на вас таку купу фактів, що ви змушені будете зі

мною погодитися. Ось хоча б історія, що її розповів мені цього ранку містер Джейбз Вільсон; такої чудернацької розповіді я ще ніколи не чув. Пам'ятаєте, як я зазначив, що найдивовижнішими та найзагадковішими частіше є дрібні, аніж великі злочини, а бува, навіть такі, що й не скажеш, чи то справді злочин. Щодо цього випадку, то зараз я ще не можу сказати, чи є тут щось злочинне, чи ні, однак сам перебіг подій справді найцікавіший з усього, що мені коли-небудь доводилося чути. Тож зробіть велику ласку, містере Вільсоне, повторіть свою розповідь. Прошу вас не лише заради того, щоб мій друг, доктор Ватсон, вислухав її початок, а й задля того, щоб самому якомуга краще розгледіти в ній кожну подробицю. Звичайно я, коли тільки-но чую розповідь про якусь пригоду, одразу пригадую тисячі подібних випадків, що сховані в моїй пам'яті. Але цього разу мушу зізнатися, що нічого подібного ще не чув.

Гладкий клієнт дещо гордовито випнув груди й вийняв з кишені свого пальта брудну, пожмакану газету. Поки він, розгорнувши її на колінах і схиливши голову, переглядав сторінку оголошень, я уважно роздивлявся на нього, щоб, наслідуючи свого друга, визначити з одяжі й зовнішності, хто він такий.

На жаль, це майже нічого мені не дало. Одразу було помітно, що наш відвідувач — звичайнісінький англійський крамар, пихатий, недоумкуватий і млявий. Сірі картаті штани звисали на ньому мішком, не такий уже й охайний чорний сурдут був розстебнутий, а на темній жилетці виднів важкий мідяний, із позолотою ланцюг, прикрашений чотирикутним, просвердленим наскрізь шматочком якогось металу. Зношений циліндр і вицвіле буре пальто з пом'ятим оксамитовим коміром лежали біля нього на стільці. Одне слово, скільки я не приглядався, я не міг побачити в цьому чоловікові нічого прикметного, крім полум'яно-рудого волосся та ще вкрай прикрого, стурбованого виразу його обличчя.

Пильне око Шерлока Холмса помітило моє заняття: він кивнув головою і всміхнувся, побачивши мій зацікавлений погляд.

— Звичайно, кожному зрозуміло, що деякий час він працював фізично, що він нюхає табак, що він масон, бував у Китаї й що останнім часом йому доводилося багато писати; більш нічого відгадати я не зміг.

Містер Джейбз Вільсон підскочив у кріслі й, не відводячи пальця від газети, втупив очі у мого друга.

— Боже милый, як ви про це довідалися, містере Холмсе? — спитав він. — Звідки ви знаєте, що я брався до фізичної праці? Це свята правда, я починав теслею на корабельні.

— Це видно з ваших рук, мій любий сер. Ваша права рука більша від лівої. Правою рукою ви працювали, тож м'язи на ній більші.

— А нюхання табаку, а масонство?

— Нічого дивного нема, бо ви, всупереч суворим правилам вашої спілки, носите шпильку з зображенням кружальця й дуги[46].

— Так, так, я й забув про неї. А писання?

— Хіба може свідчити про щось інше ваш лискучий правий рукав і протерте біля ліктя сукно на лівому?

— Гаразд, а Китай?

— Оту рибку на вашому правому зап'ястку могли витатуювати тільки в Китаї. Я трохи вивчав татуювання й навіть дещо писав із цього приводу. Звичай фарбувати риб'ячу луску в ніжно-рожевий колір є лише в Китаї. До того ж я побачив китайську монету на вашому годинниковому ланцюжку, й мені все відразу стало зрозуміло.

Містер Джейбз Вільсон гучно розсміявся.

— От воно що! — сказав він. — Але я був подумав, що то бозна-яка премудрість, аж тепер бачу, як це просто!

— Мені здається, Ватсоне, — мовив Холмс, — що я припустився помилки, пояснивши все це вам. Як ви знаєте, "все невідоме здається величним", і моя скромна слава розвіється як дим, коли я буду таким відвертим... Чи знайшли ви оголошення, містере Вільсоне?

— Так, знайшов, — відповів той, тримаючи товстий червоний палець посередині сторінки. — Ось воно. З нього все це й почалося. Якщо бажаєте, прочитайте самі, сер.

Я взяв у нього газету й прочитав:

"Спілка рудих.

На виконання заповіту покійного Іезекії Гопкінса з Лебанона, Пенсильванія, США, відкрито нову вакансію для члена Спілки, з платнею чотири фунти на тиждень за суто номінальну службу. Кожен рудоголовий чоловік, при здоровому глузді й добрій пам'яті, від двадцяти одного року, може виявитися для неї придатним. Звертатися особисто до Дункана Росса щопонеділка, об одинадцятій годині, у контору Спілки, Фліт-стрит, Попс-Корт, 7".

— Що це, в біса, може означати?! — скрикнув я, двічі прочитавши незвичайне оголошення.

Холмс тихо засміявся й зіщулився в кріслі, що було в нього явною ознакою найвищого задоволення.

— Не таке вже й буденне оголошення, еге ж? — мовив він. — Тож, містере Вільсоне, розкажіть-но з самого початку все про себе, про свою челядь і про те, як оце оголошення втрутилось у вашу долю. А ви, докторе, запишіть, що це за газета й коли її видано.

— "Морнінг Кронікл" за 27 квітня 1890 року. Рівно два місяці тому.

— Чудово. Прошу, містере Вільсоне.

— Добре. Як я вже розповідав вам, містере Шерлоку Холмсе, — мовив Джейбз Вільсон, витираючи чоло, — я маю невелику позичкову касу на площі Сакс-Кобург', біля Сіті. Справа ця не така вже й вигідна, тож в останні роки мені ледве вистачало на прожиток. Колись я наймав двох помічників, а тепер маю лише одного; на нього в мене теж не стало б грошей, та він погодився працювати за половину платні, аби лиш чогось у мене навчитися.

— Як звати того догідливого юнака? — спитав Шерлок Холмс.

— Його звуть Вінсент Сполдінг, і він далеко вже не юнак. Важко сказати, скільки йому років. Меткішого помічника мені й не знайти, містере Холмсе, тож я чудово розумію, що в іншому місці він міг би заробляти вдвічі більше, ніж у мене. Однак, якщо він задоволений, навіщо мені втокмачувати йому думки про це?

— А й справді, навіщо? Вам просто поталанило з помічником, що бере платню, нижчу від звичайної. Таких людей у його віці нечасто зустрінеш. Цей ваш помічник, здається мені, не менш цікавий, ніж оте оголошення!

— Але має він і свої вади, — вів далі містер Вільсон. — Ніколи не бачив людини, яка б стільки фотографувала. Клацає отим апаратом, коли треба працювати, а тоді шусть у підвал, мов кріль у нору, й проявляє там свої знімки. Це найголовніша його вада, проте працівник він добрий і мені нема за що йому дорікати.

— Він і досі, напевно, служить у вас?

— Так, сер. Він та ще чотирнадцятилітнє дівча, що сяк-так куховарить і прибирає, — оце і вся моя челядь, бо я вдівець і ніколи не

мав дітей. Живемо ми дуже скромно, сер, — усі троє, — дах над головою є, борги повертаємо вчасно, — чого ще нам треба?

Це оголошення було першим, що порушило наше звичне життя. Якраз вісім тижнів тому Сполдінґ заходить до контори з оцією газетою в руці й каже:

"От, містере Вільсоне, якби Господь дав мені руде волосся!"

"А навіщо?" — питаю я.

"Подивіться-но, — каже він, — у Спілці рудих є вільне місце. Той, хто посяде його, матиме добрий заробіток, і зрозуміло, що місць там більше, ніж людей, — тож довірені особи й сушать собі мізки, куди подіти зайві гроші. Якби моє волосся могло міняти свій колір, як хоче, я нізащо не проминув би такого тепленького місця".

"А що воно таке, та Спілка рудих?" — спитав я. — Бачте, містере Холмсе, я завзятий домовальник, бо мені не доводиться бігати й шукати клієнтів, тож я по кілька тижнів не виходжу за поріг. Отож я мало знаю про те, що діється в світі, і завжди радий новині.

"Невже ви ніколи не чули про Спілку рудих?" — питає він, витріщивши на мене очі.

"Ніколи".

"Дивно, адже ви цілком підходите для їхньої вакансії!"

"А що це може мені дати?" — спитав я.

"Не більше, ніж сотню-дві фунтів на рік, зате робота в них легка й не заважає людині займатися чимось іншим".

Звичайно ж, самі розумієте, я нашорошив вуха, бо справа моя останнім часом не приносила великих грошей, і зайвих сто — двісті фунтів були мені б якраз до речі.

"Розкажіть-но мені все про ту Спілку", — попросив я.

"Гаразд, — мовив він, показуючи оголошення, — як ви самі бачите, в Спілці є вільне місце, а ось і адреса, за якою ви можете довідатися про все. Як я чув, цю Спілку заснував американський мільйонер Іезекія Гопкінс, чоловік дивакуватий. Він сам був рудоголовий і дуже шанував усіх рудих — перед смертю передав до рук своїх довірених осіб велику суму грошей із наказом підшукати на ці кошти вигідні місця для тих, чиє волосся такого самого кольору, як у нього. Я чув, що платня там добра, а роботи дуже мало".

"Але ж, — мовив я, — є мільйони рудих, що хотіли б посісти те місце".

"Не так багато, як вам здається, — відповів він. — Подивіться-но, оголошення звернене лише до лондонців, і до того ж дорослих. Цей американець провів свої молоді літа в Лондоні й хотів би вчинити щось добре для свого рідного міста. До того ж чув я, що туди не варто зголошуватися тим, у кого волосся чи ясно-руде, чи темно-руде, чи будь-яке іще, крім яскравого, сліпучого, полум'яно-рудого. Тож якщо хочете спробувати, містере Вільсоне, то підіть до них; проте не знаю, чи варто вам кидати свою справу заради отих кількох сотень фунтів".

Як ви й самі, джентльмени, бачите, моє волосся має такий яскравий, багатий колір, що якби дійшло до якогось змагання рудих, я виграв би неодмінно. Вінсент Сполдінг, який багато знав про цю справу, міг стати мені в пригоді, тож я наказав йому зачинити на весь день віконниці й піти зі мною разом. Він дуже зрадив, що сьогодні йому не доведеться працювати; ми зачинили контору й пішли за адресою, зазначеною в оголошенні.

Гадаю, що мені більш ніколи не доведеться такого побачити, містере Холмсе. З півночі, півдня, сходу, заходу — звідусюди всі, хто мав би хоч одну руду волосинку на голові, зійшлися до Сіті за оголошенням. Усю Фліт-стріт заповнив рудоголовий натовп, а Попс-Корт виглядав, як крамарський візок із помаранчами. Мені ніколи й на думку не спадало, що в усій нашій країні є стільки рудих і всі вони зберуться тут через якесь одне оголошення. Тут були всі зразки рудого кольору — солом'яний, цитриновий, помаранчевий, цеглястий, глинястий, колір жовчі, колір шерсті ірландських сетерів; щоправда, як казав Сполдінг, справжнього живого, полум'яно-рудого кольору там було не так уже й багато. Побачивши увесь цей натовп, я просто впав у відчай, але Сполдінг і чути про це не схотів. Не знаю вже, як це йому вдалося, але він протискувався й проштовхувався крізь натовп так спритно, що ми швидко опинилися на сходах, які вели до контори. По сходах немовби текло два людські потоки — хтось піднімався, повен надії, хтось повертався засмучений... Ми протиснулися вперед і невдовзі опинилися в конторі.

— Надзвичайно цікава історія, — мовив Холмс, коли його клієнт зупинився, щоб освіжити пам'ять, нюхнувши добру порцію табаку. — Продовжуйте, будь ласка, свою розповідь.

— У конторі не було нічого, крім двох дерев'яних стільців та ще соснового столу, за яким сидів маленький чоловічок, ще рудіший за мене. Він кидав кілька слів кожному з відвідувачів, що підходили до нього, й щоразу знаходив якусь ваду й бракував їх. Напевно, зайняти те місце було не так уже й просто. Проте, коли ми підійшли до чоловічка, він зробився набагато привітнішим до мене, ніж до всіх інших, і, тільки-но ми увійшли, замкнув двері, щоб переговорити з нами сам на сам.

"Це містер Джейбз Вільсон, — сказав мій помічник, — і він хотів би посісти місце в Спілці".

"І він цілком гідний того, — відповів чоловічок. — Він підходить за всіма вимогами. Я й не пригадаю, коли ще бачив таке чудове волосся!"

Він ступив крок назад, схилив голову набік і роздивлявся на моє волосся так довго, що мені стало ніяково. Потім несподівано підскочив до мене, схопив мою руку й палко привітав з успіхом.

"Зволікати далі було б злочином, — мовив він, — і все-таки, сподіваюся, ви пробачите мені, якщо я вживу деякі застережні заходи".

Говорячи це, він вчепивсь у моє волосся й смиконув так, що я аж скрикнув з болю.

"У ваших очах сльози, — сказав він, пускаючи мене. — Тож усе як слід. Доводиться бути обережними: адже нас двічі обдурили з перукою і одного разу — з фарбою. А про витівки з шевською ваксою я можу розповісти вам таке, що ви й зовсім зневіритесь в людській натурі".

Він ступив до вікна й гукнув на весь голос, що місце зайняте. Знизу долинув стогін розчарування, натовп почав розпливатися в усі боки, аж поки довкола не залишилося жодного рудого, крім мене та наймача.

"Моє ім'я, — сказав він, — містер Дункан Росс, і я теж отримую пенсію з коштів нашого шляхетного добродійника. Чи одружені ви, містере Вільсоне? Чи маєте родину?"

Я відповів, що не маю.

"Боже мій, — сумно мовив він, — це ж так важливо! Як шкода чути це від вас! Наша Спілка, звичайно ж, повинна не тільки підтримувати рудих, а й сприяти їхньому розмноженню. Яке нещастя, що ви неодружені!"

Почувши таке, містере Холмсе, я засмутився, бо злякався, що не посяду місця, але той, подумавши кілька хвилин, врешті сказав, що все буде гаразд.

"Для будь-кого іншого, — пояснив він, — це було б фатальним, але людині з таким волоссям, як ваше, слід піти назустріч. Коли ви зможете взятися до виконання своїх нових обов'язків?"

"Не можу сказати, — мовив я, — адже я маю ще свої власні справи".

"Не хвилюйтеся, містере Вільсоне! — сказав Вінсент Сполдінг. — Я впораюся з ними й без вас".

"З котрої й до котрої години я маю працювати?" — спитав я.

"З десятої до другої".

У позичкових касах найголовніша робота припадає на вечір, містере Холмсе, особливо в четвер і в п'ятницю — перед тим, як люди дістають платню; тож я й вирішив, що заробляти якусь дещицю ще й вранці було б непогано. Я знав, що помічник мій — людина певна і зможе в усьому мене заступити.

"Це мені цілком підходить, — сказав я. — А платня?"

"Чотири фунти на тиждень".

"А робота?"

"Робота суто номінальна".

"Що ви маєте на увазі — суто номінальна?"

"Увесь робочий час ви повинні перебувати в конторі чи принаймні в будинку, де вона міститься. Якщо ви в цей час кудись вийдете, то втратите місце. Заповіт на цьому особливо наполягає. Коли ви хоч один

раз залишите контору в робочий час, це означатиме, що ви не виконали наших вимог".

"Якщо це лише чотири години на добу, то мені й на думку не спаде виходити з контори", — сказав я.

"Візьміть це до уваги, — відповів містер Дункан Росс, — ніяких хвороб, справ чи ще чогось. Ви маєте увесь час перебувати на місці, інакше втратите посаду".

"А щодо роботи?"

"Вам треба буде переписувати Британську енциклопедію. У цій шафі — перший том. Чорнило, пера й вимочки ви повинні роздобути самі, а ми надаємо вам оцей стіл зі стільцем. Чи можете ви взятися до роботи завтра?"

"Звичайно", — відповів я.

"Тоді до побачення, містере Джейбзе Вільсоне, й дозвольте мені ще раз привітати вас зі щасливим здобуттям такої важливої посади".

Він уклонився мені, й ми з помічником пішли; я не знав, що мені й подумати, що сказати, — так я зрадив своєму щастю.

Цілий день мені не виходила з думки ця історія, але під вечір я знову занепав духом: я майже переконав себе, що все це, напевно, якесь шахрайство, хоч і не міг здогадатися, якою може бути його мета. Здавалося неймовірним, що хтось міг зробити такий заповіт і що хтось ладен платити такі гроші за таку дурну роботу, як переписування Британської енциклопедії. Вінсент Сполдінг як міг підбадьорював мене, але, лягаючи спати, я твердо вирішив відмовитися від цієї посади. Вранці, однак, я подумав, що варто було б хоч піти подивитися, купив на пенс

пляшечку чорнила й, захопивши перо та сім великих аркушів паперу, вирушив до Попс-Корту.

На мій подив і радість, там усе було як слід. Стіл був уже готовий для роботи, і містер Дункан Росс чекав, коли я візьмуся до неї. Він звелів мені розпочати з літери "А" й пішов, проте вряди-годи заходив до мене подивитися, чи все гаразд. О другій годині він попрощався зі мною, похвалив за те, що я встиг переписати так багато, й зачинив за мною двері контори.

Так тривало щодня, містере Холмсе, і в суботу наймач вийняв і поклав на стіл чотири золоті соверени — мою тижневу платню. Так само було й другого тижня, і третього. Щоранку я приходив туди о десятій, і щодня виходив звідти о другій. Згодом містер Дункан Росс почав заглядати до мене лише раз на день, а потім і взагалі перестав з'являтися. Але ж, звичайно, я й подумати не міг вийти кудись із кімнати, бо не знав, коли саме він може зайти; а що посада моя була вигідна й цілком мене влаштовувала, я не хотів ризикувати нею.

Так проминуло вісім тижнів; я переписав статті про Абатів, Армію, Артилерію, Архітектуру, Аттику й сподівався невдовзі перейти до літери "Б". Я накупив багато паперу й заповнив своєю писаниною всю полицю. Аж раптом усе це скінчилося.

— Скінчилося?

— Так, сер. Саме сьогодні вранці. Я прийшов на роботу, як і завжди, о десятій годині, але двері було зачинено й замкнено, й на них посередині було прибито шматочок картону. Ось він, подивіться самі.

І він простяг нам шматочок картону завбільшки з аркуш записника. Там було написано:

Спілку рудих розпущено

9 жовтня 1890 року

Ми з Шерлоком Холмсом довго роздивлялись на це коротке оголошення, тоді поглянули на засмучене обличчя нашого клієнта; смішне в цій пригоді переважило для нас усе інше, й ми обидва розреготалися.

— Не бачу тут нічого смішного! — скрикнув клієнт, почервонівши по саме своє вогнисте волосся. — Якщо ви не здатні ні до чого, крім смішок із мене, я піду до когось іншого!

— Ні, ні! — вигукнув Холмс, знову садовлячи його в крісло, з якого той щойно підхопився. — Я нізащо не хотів би відмовлятися від вашої справи. Вона надихає мене своєю незвичайністю. Прошу вибачення, але в ній справді є щось кумедне... То що ви зробили, коли знайшли на дверях оце оголошення?

— Я був приголомшений, сер. Я не знав, що робити. Звернувся до всіх навколишніх контор, але там ніхто нічого не знав. Тоді я пішов до господаря будинку, що мешкав на нижньому поверсі, й спитав, чи не знає він, що сталося зі Спілкою рудих. Той відповів, що ніколи нічого про неї не чув. Тоді я запитав про містера Дункана Росса. Він сказав, що вперше чує таке ім'я.

"Це джентльмен з четвертого помешкання", — пояснив я.

"Рудий?"

"Так".

"То його звуть Вільям Моріс, — мовив він. — Це судочинець, що тимчасово наймав у мене кімнату, поки для нього не підшукають іншу. Він виїхав учора".

"Де я можу знайти його?"

"У новій конторі. Він залишив мені адресу. Ось: Кінг-Едвард-стрит, 17, біля собору Святого Павла".

Я поїхав за цією адресою, містере Холмсе, але там була протезна майстерня й ніхто не чув ані про містера Вільяма Моріса, ані про містера Дункана Росса.

— І що ви зробили далі? — спитав Холмс.

— Я повернувся додому, на площу Сакс-Кобург, і порадивсь із своїм помічником. Та він нічим не міг мені зарадити. Сказав лише, що треба почекати, може, мене повідомлять поштою. Але мені це не до душі, містере Холмсе. Я не хочу відступати без бою; тож коли почув, що ви можете дати пораду бідній людині, яка потребує допомоги, вирушив просто-таки до вас.

— І дуже мудро вчинили, — мовив Холмс. — Прецікава з вами сталася історія, і я щасливий, що можу за неї взятися. З того, що ви розповіли мені, я зрозумів, що справа ця серйозніша, ніж здається спершу.

— Авжеж, надто серйозна! — сказав містер Джейбз Вільсон. — Адже я втратив чотири фунти на тиждень.

— Щодо вас особисто, — зауважив Холмс, — то вам нема за що дорікати цій незвичайній Спілці. Навпаки, ви заробили, як я пам'ятаю, понад тридцять фунтів, не кажучи вже про те, що набули знань про різні речі, які починаються з літери "А". Тож ви тут нічого не втратили.

— Так, сер. Але мені хотілося б розшукати їх, дізнатися, хто вони такі й навіщо так пожартували з мене, якщо тільки це жарт. Проте ця витівка коштувала їм недешево — аж тридцять два фунти.

— Що ж, спробуємо все це пояснити вам. Однак спершу — кілька запитань до вас, містере Вільсоне. Оцей ваш помічник, — той, що першим показав вам оголошення... чи давно він у вас працює?

— До того часу працював десь із місяць.

— Як він прийшов до вас?

— За оголошенням.

— Він один відгукнувся на нього?

— Ні, десь із дванадцятаро.

— Чому ви обрали саме його?

— Бо він меткіший і не просив великої платні.

— Лише половину, так?

— Так.

— Який він із себе, цей Вінсент Сполдінг?

— Невеличкий, кремезний, дуже жвавий. Ані волосинки на обличчі, хоч має років з тридцять. На чолі в нього біла цятка від кислоти.

Холмс схвильовано випростався в кріслі.

— Так я й гадав, — мовив він. — А чи не помітили ви у нього в вухах дірочок від сережок?

— Так, сер. Він казав мені, що це зробила йому якась циганка, коли він був ще малим.

— Гм! — сказав Холмс і замислено поринув глибше в крісло. — Він і досі у вас?

— Так, сер, я тільки-но його бачив.

— Чи добре він працював, поки вас не було?

— Не можу покаржитися, сер. Щоправда, вранці в мене роботи небагато.

— Чудово, містере Вільсоне. За день чи два я буду радий повідомити вас про все. Сьогодні субота, тож сподіваюся, що в понеділок ми знатимемо все...

— Ну, Ватсоне, — мовив Холмс, коли наш відвідувач пішов, — що ви про це думаєте?

— Нічого, — щиро відповів я. — Ця справа така таємнича!

— Найчастіше, — сказав Холмс, — чим дивовижніша річ, тим менше в ній таємничого. Саме звичайні, прості злочини розгадувати найважче, так само, як найважче розпізнати людину з непримітним обличчям. Але з цією справою я не можу зволікати.

— Що ви маєте намір робити? — запитав я.

— Курити, — відповів він. — Ця загадка — якраз на три люльки, тож прошу вас хвилин із п'ятдесят зі мною не розмовляти.

Він зіщулювся в кріслі, підбгавши худорляві коліна аж до свого яструбиного носа, й так сидів, заплющивши очі й виставивши вперед свою чорну глиняну люльку, схожу на дзьоб якогось химерного птаха. Я вже вирішив, що він заснув, та й сам почав дрімати, аж він несподівано скочив із крісла, мов людина, яка щось твердо вирішила, й поклав люльку на полицю каміна.

— Сьогодні в Сент-Джеймс-Холлі грає Сарасате[47], — зауважив він.
— Як ви гадаєте, Ватсоне, чи зможуть ваші пацієнти обійтися кілька годин без вас?

— Сьогодні я вільний. Моя практика не забирає багато часу.

— То візьміть свій капелюх, і їдьмо. Спершу мені треба до Сіті, а по дорозі десь попоїмо. До речі, в програмі концерту найбільше німецької музики, а вона мені більше до вподоби, ніж італійська чи французька. Вона спонукає до роздумів, а мені саме треба поміркувати. Ходімо!

Ми доїхали метрополітеном до Олдерсґейту, а далі коротка прогулянка привела нас до площі Сакс-Кобург, де й сталися ті дивні події, що про них ми почули вранці. Це був невеличкий сонний плац із чотирма рядами брудних двоповерхових цегляних будинків, вікна яких виходили на невеличкий садок, порослий бур'яном, серед якого декілька побляклих лаврових кущів уперто змагалися з просяклим димом повітрям. Три золочені кулі[48] й бура вивіска з білим написом "Джейбз Вільсон" на будинку скраю свідчили, що тут і є заклад нашого рудоголового клієнта. Шерлок Холмс зупинився перед дверима й, схиливши голову набік, оглянув її очима, що яскраво блищали з-під напівстулених повік. Тоді неквапом пройшов вулицею туди й назад, уважно розглядаючи будинки, нарешті повернувся до позичкової каси, двічі або тричі гучно вдарив ціпком по бруківці, а відтак підійшов до дверей і подзвонив. Двері миттю відчинив явно насторожений, чисто поголений молодик і запросив нас увійти.

— Дякую, — мовив Холмс. — Я хотів лише спитати, як дістатися звідси до Стренду.

— Третя вулиця ліворуч, четверта праворуч, — хутко відповів помічник містера Вільсона й зачинив двері.

— Спритний хлопець! — зауважив Холмс, коли ми відійшли вбік. — На мій розсуд, за спритністю він — четвертий на весь Лондон, а за хоробрістю, може, й третій. Я дещо чув про нього раніше.

— Мабуть, — мовив я, — помічник містера Вільсона якось причетний до тієї таємниці зі Спілкою рудих. Я певен, що ви розпитували його про дорогу лише для того, щоб поглянути на нього.

— Не на нього.

— Тоді на що ж?

— На коліна його штанів.

— І що ж ви побачили?

— Те, що й сподівався побачити.

— А нащо ви стукали по бруківці?

— Любий мій докторе, зараз треба спостерігати, а не розмовляти. Ми — розвідники у ворожому таборі. Ми дещо дізналися про площу Сакс-Кобург. Тепер огляньмо вулиці з іншого її боку.

Дорога, на якій ми опинилися, звернувши з площі Сакс-Кобург, відрізнялася від неї так само, як картина від свого зворотного боку. То була одна з найголовніших вулиць міста, яка з'єднувала Сіті з північчю й

заходом. Усю дорогу заповнили два потоки екіпажів, що рухалися назустріч один одному, а по боках чорніли натовпи пішоходів, що поспішали. Важко було уявити собі, дивлячись на ряди розкішних крамниць та контор, що та вбога, порожня площа, яку ми щойно залишили, знаходиться позаду цих самих будинків.

— Погляньмо, — сказав Холмс, зупинившись на розі й оглядаючи весь ряд будинків. — Я хочу запам'ятати, як стоять ці будівлі. Вивчення Лондона — це моя пристрасть. Ось тютюнова крамниця Мортімера, далі — невелика газетна крамничка, Кобурзький відділ Міського й Приміського банку, вегетаріанський ресторан, каретне депо Мак-Фарлейна. А далі — вже наступний квартал. Отже, докторе, наша робота скінчена, тепер можна й відпочити. Бутерброд, чашечка кави — й до країни скрипок, де всюди насолода, ніжність і гармонія, де нема рудоголових клієнтів, що надокучають нам своїми загадками.

Мій друг був пристрасним музикантом — і не лише здібним виконавцем, а й чудовим композитором. Цілий вечір він просидів у кріслі, невимовно щасливий, тихенько ворущачи своїми довгими, тонкими пальцями в такт музиці; його лагідна усмішка, замріяні зволожені очі аж ніяк не нагадували того Холмса-нишпорку, безжалісного й хитромудрого Холмса, який щохвилини був готовий полювати за злочинцями. Дивовижна вдача мого друга мала дві складові, і я часто думав про те, що його надзвичайна проникливість народилася в боротьбі з поетичним, задумливим настроєм, який був для нього найголовнішим. Через свою мінливу вдачу він постійно переходив від цілковитого розслаблення до найзапеклішого завзяття, і я добре знав, що він ніколи не бував твердішим, ніж у ті дні, коли з безжурним спокоєм заглиблювався в свої ноти й імпровізації. Але раптом його охоплювала справжня мисливська пристрасть, блискуча сила його думки зростала до інтуїції, й тим, хто не був знайомий із його методом, здавалося, що перед ними людина неабиякого розуму. Спостерігаючи за ним того дня, на концерті в Сент-Джеймс-Холлі, я побачив, як він увесь віддається музиці, й зрозумів, що на тих, за ким він полює, чекає біда.

— Ви, напевно, збираєтеся додому, докторе, — сказав він після концерту.

— Так, звичайно.

— А в мене є ще одна справа, що забере кілька годин. Ця пригода на площі Кобург — річ дуже серйозна.

— Серйозна? Чому?

— Там готують великий злочин. Щоправда, я маю всі підстави вважати, що ми його відвернемо. Однак справа ускладнюється тим, що нині субота. Я хотів би, щоб ви допомогли мені цього вечора.

— Коли саме?

— О десятій, не раніш.

— О десятій я буду на Бейкер-стрит.

— Чудово. Але справа ця буде досить небезпечною, докторе, тож суньте в кишеню свій військовий револьвер. — Він помахав мені рукою, рвучко обернувся й миттю зник у натовпі.

Сподіваюся, що я не дурніший за інших, але коли маю справу з Шерлоком Холмсом, мене завжди пригнічує думка про власну недолугість. Адже я чув те саме, що й він, бачив те саме, що й він, проте він знає, мабуть, не лише те, що сталося, а й те, що має статися; тим часом мені вся ця пригода й далі здавалася незрозумілою та химерною. Повертаючись додому до Кенсінгтону, я пригадав і незвичайну розповідь рудого переписувача енциклопедії, й наші відвідини площі Сакс-Кобург, і лиховісні слова, з якими Холмс попрощався зі мною. Що це за нічна вилазка і навіщо я маю прийти озброєним? Куди ми підемо й що там робитимемо? Щоправда, Холмс натякнув, що цей чистюк — помічник

власника позичкової каси — людина небезпечна, здатна на ризиковану гру. Але хоч як я намагався розв'язати ці загадки, в мене нічого не виходило, тож я вирішив краще дочекатися ночі, яка мала все прояснити.

Було чверть на десяту, коли я вийшов з дому і, проминувши Гайд-парк та Оксфорд-стрит, опинився на Бейкер-стрит. Край тротуару стояли два кеби, і коли я увійшов до передпокою, то до мене долинули чийсь голоси. У Холмсовій кімнаті я побачив двох чоловіків, з якими він жваво розмовляв. В одному з них я впізнав Пітера Джонса, поліційного агента, інший був високий, худорлявий чоловік із похмурим обличчям, у блискучому циліндрі й бездоганно чистому фракку.

— Так! Наша компанія зібралася, — сказав Холмс, застібаючи свою жовтаво-зелену куртку й беручи з полиці важкий мисливський нагай. — Ватсоне, ви, здається, знайомі з містером Джонсом зі Скотленд-Ярду? Дозвольте відрекомендувати вас містерові Мерівезеру: він буде нашим товаришем у цій нічній пригоді.

— Як бачите, докторе, ми знову полюємо разом, — поважно, за звичкою, мовив Джонс. — Наш друг добре вміє розпочати лови. Але для того, щоб уполювати звіра, йому потрібен старий пес.

— Побоююсь, що ми вполюємо не звіра, а гуску, — похмуро кинув містер Мерівезер.

— Можете цілком довіритися містеру Холмсу, — поважно промовив поліційний агент. — У нього свої власні методи, хоч і дещо абстрактні й химерні, як мені здається, але вони роблять із нього непоганого детектива. Правду кажучи, кілька разів траплялося так, як-от у справі з убивством Шолто й скарбами Аґри, що він мав рацію, а поліція — ні.

— Якщо так, містере Джонсе, то все гаразд, — поблажливо мовив незнайомиць. — І все-таки шкода, що я не зіграю сьогодні звичний

робер[49]. Це мій перший суботній вечір без карт за двадцять сім останніх років.

— Гадаю, — сказав Шерлок Холмс, — що сьогодні ви виграєте ставку більшу, ніж будь-коли в картах, та й сама гра буде цікавіша. Ваша ставка, містере Мерівезере, — тридцять тисяч фунтів, а ваша, Джонсе, — людина, яку ви давно вже мрієте спіймати.

— Джон Клей — убивця, крадій, грабіжник, фальшивомонетник! Він, містере Мерівезере, ще молодий, але першорядний злодій, і я з більшою охотою замкнув би наручники на його руках, ніж на будь-чиїх інших. Його дід був герцог королівської крові, а сам він навчався в Ітоні та Оксфорді. Мозок у нього так само витончений, як і пальці, і хоч ми щоразу натрапляємо на його сліди, знайти його самого нам ніяк не вдається. Одного тижня він чинить пограбування в Шотландії, а наступного вже збирає гроші на притулок у Корнвелі. Я ганяюся за ним уже кілька років, але не бачив ще жодного разу.

— Сподіваюся, цієї ночі я буду радий познайомити вас із ним. Мені теж доводилося зо два рази стикатися з містером Джоном Клеєм, і я цілком згоден з вами, що то найспритніший злодій в Англії... Однак уже повернуло на одинадцяту й нам час вирушати. Якщо ви двоє візьмете перший кеб, ми з Ватсоном поїдемо в другому.

Усю довгу дорогу Шерлок Холмс не дуже поривався до розмови: він сидів у кебі, насвистуючи мелодії, які чув сьогодні на концерті. Подолавши нескінченний лабіринт освітлених газом вулиць, ми врешті дісталися Фарингтон-стрит.

— Тепер уже недалеко, — зауважив мій друг. — Цей Мерівезер — директор банку й зацікавлений у цій справі особисто. Гадаю, Джонс теж стане нам у пригоді. Славний хлопець, хоч і цілковитий простак у своєму фаху. Щоправда, в нього є одна гарна риса: він сміливий, мов бульдог, і

причіпливий, як рак, — коли схопить кого своїми клешнями, то вже не відпустить. Ось ми й приїхали, нас уже чекають.

Ми зупинилися на тій самій гамірній вулиці, де були вранці. Заплативши візникам, пішли за містером Мерівезером, проминули якийсь вузький коридор і прослизнули в бічні дверцята, які він відчинив для нас. Усередині був ще один маленький коридор, що впирався у важкі залізні двері. Відімкнувши їх, ми зійшли вниз кам'яними сходами, що привели нас до інших, таких самих дверей. Містер Мерівезер зупинився, засвітив ліхтар і повів нас темним коридором, де тхнуло землею; нарешті, проминувши ще одні, вже треті двері, ми опинилися у великому льосі чи підвалі, повному скринь і важких пак.

— Потрапити сюди згори не так уже й легко, — зауважив Холмс, піднявши ліхтар і посвітивши.

— Знизу теж, — мовив містер Мерівезер, ударивши ціпком по плитах, якими було вистелено підлогу. — Хай йому біс, звук такий, неначе там порожнеча! — вигукнув він із подивом.

— Мушу попросити вас говорити трохи тихше, — невдоволено сказав Холмс. — Через вас усю нашу справу може спіткати невдача. Чи можу я попросити вас присісти на якусь із цих скринь і не заважати нам?

Поважний містер Мерівезер з ображеним виглядом уместився на скрині, а Холмс, ставши на коліна, з ліхтарем та лупою взявся розглядати щілини між кам'яними плитами. За хвилину, напевно, цілком задоволений, він знову підвівся й сховав лупу в кишеню.

— Ми ще маємо принаймні годину, — зауважив він, — бо вони навряд чи візьмуться до роботи, поки вельмишановний власник каси не піде спати. А тоді вони не гайнуватимуть ані хвилини, адже чим швидше вони впораються, тим більше часу матимуть, щоб сховатися. Зараз, докторе, — як ви вже, звичайно, здогадалися, — ми в сховищі міського відділу

одного з найголовніших лондонських банків. Містер Мерівезер — голова правління банку, й він пояснить вам, чому саме тепер найнахабніші з лондонських злочинців надто вже цікавляться цим сховищем.

— Тут зберігається наше французьке золото, — прошепотів директор. — Ми вже не раз діставали попередження, що його намагатимуться викрасти.

— Ваше французьке золото?

— Так. Кілька місяців тому нам знадобилися обігові кошти, й ми позичили тридцять тисяч наполеондорів[50] у Французькому банку. Пізніше, щоправда, потреба в грошах минула, й нам не довелося навіть їх розпакувати, тож вони й досі лежать тут. У скрині, на якій я сиджу, дві тисячі наполеондорів, перекладених фольгою. Нечасто трапляється так, щоб в одному відділі банку зберігалось стільки золота, й директори, звичайно, хвилюються.

— Вони мають на те підстави, — зауважив Холмс. — А тепер нам час приготуватися. Сподіваюся, що за годину все буде скінчено. Доведеться вам, містере Мерівезере, затулити цей ліхтар чимось темним.

— І сидіти потемки?

— Побоююсь, що так. Я взяв із собою колоду карт і гадав, що ми могли б зіграти один робер, адже нас тут четверо. Але я бачу, що ворог підготувався як слід, тож залишити світло було б небезпечно. Насамперед нам треба зайняти свої місця. Люди вони відчайдушні, й хоч ми захопимо їх зненацька, вони можуть завдати нам прикрощів, якщо ми не будемо обережні. Я сховаюся за цією скринєю, а ви — за отими. Коли я спрямую на них світло, швидко хапайте їх. Якщо вони стрілятимуть, Ватсоне, стріляйте у відповідь без вагань.

Я дістав свій револьвер, зарядив його й поклав на дерев'яну скриню, а сам сховався за нею. Холмс затулив ліхтар, і ми опинилися в темряві — такого глухого мороку я ніколи ще не знав. Щоправда, дух розпеченого металу нагадував, що ліхтар не погашено і світло може спалахнути щомиті. Нерви мої від чекання були вкрай напружені, а темрява й холодна вогкість підвалу зовсім пригнічували мене.

— Вони мають лише один шлях для втечі, — прошепотів Холмс. — Назад, крізь будинок на площі Сакс-Кобург. Сподіваюся, ви зробили все, про що я просив вас, Джонсе?

— Біля дверей вартують інспектор і два полісмени.

— Отже ми позатикали всі дірки. Тепер застається тільки мовчати й чекати.

Як довго тяглося чекання! Потім я дізнався, що минула лише година з чвертю; але тоді мені здавалося, що ніч уже скінчилася й надворі світає. Мої ноги залякли й нили від болю, та я боявся навіть поворухнутись; нерви мої напружилися до краю, а слух так насторожився, що я, хоч нічого й не чув, крім дихання своїх товаришів, усе ж міг відрізнити глибокі, важкі віддихи огрядного Джонса від тонкого, з присвистом, дихання директора банку. Зі свого місця я міг бачити лише частину підлоги. Раптом очі мої помітили мерехтіння світла.

Спочатку то була слабенька іскра під кам'яними плитами. Вона швидко витяглась у жовту смужку, а далі в підлозі без жодного звуку з'явилася щілина, в яку просунулася рука — біла, немовби жіноча. Десь із хвилину ця рука, ворущачи пальцями, стирчала з самої середини світлої щілини. Потім вона зникла — так само раптово, як і з'явилася, — і все знов огорнула темрява, лише слабеньке світло пробивалося з-поміж плит.

Проте тривало це лише мить. Із різким, гучним рипінням одна з широких білих плит перевернулася, і відкрився чотирикутний отвір, з якого блиснуло світло ліхтаря. Звідти виглянуло чисто виголене, хлоп'яче обличчя; незнайомець пильно озирнувся, тоді сперся обома руками об краї отвору й почав підтягуватись: спершу показалися плечі, далі стан, а потім у підлогу вперлося коліно. За хвилину він уже стояв коло отвору й допомагав вилізти своєму товаришеві — маленькому й верткому, як і він сам, із блідим обличчям та копицею вогнисто-рудого волосся.

— Все гаразд, — прошепотів він. — Зубило й торби в тебе? Хай йому біс!.. Стрибай, Арчі, стрибай, я викручуся!

Шерлок Холмс вискочив із засідки й схопив незнайомця за комір. Інший шуснув у діру, і я почув тріск тканини, яка розірвалася, коли Джонс намагався його впіймати. У світлі ліхтаря блиснула цівка револьвера, але Холмсів мисливський нагай хльоснув молодика по руці, і пістолет дзенькнув об кам'яну підлогу.

— Не варто, Джоне Клею, — лагідно сказав Холмс. — Ви в пастці.

— Бачу, — відповів той із цілковитим спокоєм. — Але з моїм приятелем усе гаразд, ви лише обірвали йому полу піджака.

— Біля дверей на нього чекають троє, — мовив Холмс.

— Он воно як? Що ж, чудова робота! Вітаю вас.

— А я — вас, — відповів Холмс. — Ця ваша витівка з рудими вдала й оригінальна.

— Зараз ви побачитеся зі своїм приятелем, — мовив Джонс. — Він швидко шастає по норах, не те, що я. А тепер стійте-но спокійно, поки я надіну на вас наручники.

— Заберіть геть свої брудні руки! — вигукнув наш полонений, коли наручники клацнули на його зап'ястках. — Вам, напевно, невідомо, що в моїх жилах тече королівська кров. Будьте добрі називати мене "сер" і додавати "зробіть ласку".

— Добре, — усміхнувся Джонс. — Зробіть ласку, сер, підніміться нагору, де чекає кеб, який відвезе вашу ясновельможність до поліційної дільниці.

— Отак краще, — спокійно промовив Джон Клей і, гордовито кивнувши нам головою, безжурно пішов під пильним оком детектива.

— Містере Холмсе, — сказав містер Мерівезер, коли ми вийшли за ним із підвалу, — слово честі, я не знаю, як наш банк може віддячити вам. Нема ніякого сумніву, що вам пощастило відвернути й зупинити одне з найбільших, як на мене, пограбувань банку.

— Я мав свої порахунки до містера Джона Клея, — відповів Холмс. — Сьогодні я трохи витратився на цю справу, тож гадаю, що ваш банк це мені відшкодує, а щодо всього іншого, то я вже винагороджений тим, що пережив цю надзвичайну з усіх поглядів пригоду й почув цікаву розповідь про Спілку рудих.

* * *

— Бачте, Ватсоне, — почав він уранці, коли ми сиділи на Бейкер-стріт, попиваючи віскі з содовою, — мені з самого початку було цілком зрозуміло, що мета того химерного оголошення про Спілку й переписування енциклопедії лише одна — щодня виманювати з дому на кілька годин недоумкуватого власника позичкової каси. Спосіб, який вони обрали, звичайно, видається дивним, але завдяки йому вони чудово досягли свого. Увесь цей план, без сумніву, підказав Клеєвій натхненній уяві колір волосся його спільника. Чотири фунти на тиждень — добра принада для Вільсона, а що для них такі гроші, коли вони сподівалися на

тисячі! Тож вони дали оголошення, один шахрай тимчасово найняв контору, другий шахрай підмовив свого господаря піти туди, і обидва дістали змогу щоранку залишатися в будинку самі. Тільки-но я почув, що помічник задоволений половинною платнею, як зрозумів, що на те є суттєві причини.

— Але як ви змогли розгадати їхній задум?

— Якби в домі були жінки, я підозрював би звичайнісіньку інтрижку. Але жінок там немає, справа господаря — дрібна, та й у домі немає нічого такого, що потребувало б серйозних приготувань. Отже, це мало бути щось поза домом. Але що саме? Я згадав про захоплення помічника фотографією, про те, що він без кінця шастає в підвал. Підвал! Ось ключ до цієї заплутаної справи. Я дещо спитав про цього таємничого помічника й побачив, що маю справу з найбільш наполегливим і відчайдушним лондонським злочинцем. Він щось робив у підвалі, — щось таке, що забирало в нього щодня багато часу, і так поспіль два місяці. Що ж то могло бути? Гадаю, лише одне — підкоп до якогось іншого будинку.

Ось яких висновків я дійшов, перш ніж ми відвідали місце тих подій. Ви були здивовані, коли я стукав ціпком по бруківці. А я лише хотів дізнатися, куди той підкоп веде — чи перед будинок, чи позад нього. Спереду підкопу не було. Тоді я подзвонив до каси, і, як я й сподівався, мені відчинив помічник. У нас із ним уже бували сутички, проте в обличчя ми ніколи один одного не бачили. Та й цього разу я на його обличчя не дивився. Я хотів побачити його коліна. Ви й самі, напевно, помітили, які в нього були брудні, пом'яті й потерті на колінах штани. Отже, він увесь цей час копав землю. Зоставалося з'ясувати, куди веде його підкоп. Я звернув за ріг, побачив Сіті, вивіску Міського й Приміського банку і зрозумів, що розв'язав цю загадку. Коли після концерту ви поїхали додому, я подався до Скотленд-Ярду й до голови правління банку; наслідки ви побачили самі.

— А як ви дізналися, що пограбування заплановане саме цієї ночі? — спитав я.

— Коли вони зачинили контору своєї Спілки, це означало, що їх більше не турбує, чи містер Джейбз Вільсон удома, чи ні, — їхній підкоп був готовий. Звичайно, гаяти часу вони не могли, адже хтось міг побачити підкоп чи перевезти золото в якесь інше місце. Субота видалася їм найзручнішим днем, бо вони мали б іще два дні на втечу. З усього було зрозуміло, що це має статися найближчої ночі.

— Ваші міркування бездоганні! — вигукнув я в щирому захваті. — Такий довгий ланцюг висновків, і кожна ланка — чистісінька правда!

— Це врятувало мене від нудьги, — відповів він, позіхаючи. — На жаль, я відчуваю, що вона знову змагає мене! Моє життя — самі лише зусилля врятуватися від сумної буденщини. Такі маленькі загадки хоч трохи допомагають мені.

— Ви справжній добродійник людства, — мовив я.

Холмс знизав плечима.

— Так, мабуть, я й справді роблю щось корисне, — зауважив він. — Однак "людина — це ніщо, твір мистецтва — це все", як писав Ґюстав Флобер[51] у листі до Жорж Занд.

Встановлення особи[52]

— Любий мій друже, — мовив Шерлок Холмс, коли ми сиділи біля каміна в нашому помешканні на Бейкер-стрит, — життя незрівнянно дивовижніше в порівнянні з тим, що здатна створити людська уява. Нам і не думку не спало б чимало таких речей, які насправді є найбанальнішими. Якби ми могли, взявшись за руки, вилетіти з вікна й, кружляючи над величезним містом, обережно піднімати дахи й зазирати всередину будинків, то поряд із незвичайними збігами, задумами, непорозуміннями, дивовижними подіями, що прокладають собі шлях крізь покоління й призводять до найнесподіваніших наслідків, усе наше

письменство з його умовністю й заздалегідь визначеними розв'язками видалося б нам нецікавим і застарілим.

— Ви все ж таки не переконали мене, — відповів я. — Ті випадки, що про них ідеться в газетах, описані звичайно з відвертими й брутальними подробицями. Натуралізм у наших поліційних повідомленнях доведений до крайнощів, та це не надає їм, правду кажучи, ані привабливості, ані таланту.

— Щоб домогтися справжньої правдивості, потрібні ретельний відбір і стриманість, — зауважив Холмс. — Оцього якраз і бракує поліційним повідомленням, де набагато більше місця відведено всіляким розбалакуванням мирового судді, ніж подробицям, у яких уважний спостерігач і помітить суть усієї справи. Повірте мені, що немає нічого незвичайнішого за звичність.

Я всміхнувся й хитнув головою.

— Зрозуміло, чому ви так гадаєте, — мовив я. — Авжеж, у вашому становищі приватного радника й помічника для всіх, хто в чомусь остаточно заплутався, ви завжди маєте справу з різними дивними та химерними речами. Однак краще, — я взяв з підлоги ранкову газету, — влаштуймо практичний іспит. Ось перший-ліпший заголовок, що трапився мені на очі: "Жорстокість чоловіка щодо жінки". Тут є півколонки тексту, але я знаю й не читаючи, що все це мені добре відомо. Тут є, звичайно ж, інша жінка, пияцтво, бійки, синці, співчуття сестри або господині помешкання. Навіть найнездарніший писака не зміг би вигадати нічого звичнішого.

— Побоююсь, що приклад ваш — невдалий, як і всі ваші докази, — мовив Холмс, беручи газету й проглядаючи її. — Це справа про Дандесове розлучення, й сталося так, що я прояснював певні дрібні обставини, пов'язані з нею. Чоловік цей був непитущим, ніякої іншої жінки не мав, а скарга полягала в тому, що він узяв собі за звичку щоразу після їди

виймати з рота штучну щелепу й шпурляти нею в дружину; правду кажучи, це навряд чи спало б на думку якомусь борзописцеві. Візьміть краще понюхайте табаку і признайтеся, що приклад ваш — невдалий.

Він простяг мені старовинну золоту табакерку з великим аметистом на вічку. Ця коштовна річ була такою чужою для його простих і скромних звичок, що я не втримався, аби не запитати про неї.

— Так, — сказав він, — я й забув, що не бачився з вами кілька тижнів. Це невеличкий подарунок від богемського короля на знак подяки за мою допомогу в пригоді з паперами Ірен Адлер.

— А перстень? — спитав я, поглядаючи на чудовий діамант, що мерехтів у нього на пальці.

— Дарунок від голландської королівської родини; але справа ця така дразлива, що я не можу довірити її навіть вам, хоч ви й мали люб'язність занотувати одну чи дві з моїх маленьких загадок.

— А чи маєте ви зараз якісь із них на руках? — зацікавлено спитав я.

— Так, із десять чи дванадцять, але жодної по-справжньому цікавої. Тобто всі вони, розумієте, по-своєму важливі, але для мене тут немає нічого прикметного. Я, бачте, виявив, що саме незначні справи надають простір для спостережень, для ретельного розгляду причин та наслідків, що найпривабливіше в розслідуванні. Великі злочини найчастіше бувають простими, бо приводи для них звичайно зрозуміліші. А серед цих справ, окрім хіба що однієї, про яку мене повідомили з Марселя, — нічого прикметного. А втім, уже за кілька хвилин мені може трапитися щось цікавіше, бо, якщо не помиляюся, сюди прямує одна з наших клієнток.

Він підвівся зі свого крісла і став біля вікна, дивлячись на тиху, сіру лондонську вулицю. Позирнувши через його плече, я побачив, що на тому боці вулиці стоїть висока жінка з важким хутряним боа на шиї й великою

кудлатою червоною пір'їною на капелюсі з широкими крисами, кокетливо, по-девонширському, зсунутому набік. З-під цього розкішного убору вона боязко позирала на наші вікна, погойдуючись усім тілом то назад, то вперед і схвильовано смикаючи пальцями застібку на рукавичці. Раптом, немов той плавець, що стрибає з берега у воду, вона рвучко кинулася через вулицю, і ми почули різкий дзвоник.

— Мені добре знайомі ці прикмети, — сказав Холмс, кидаючи недопалок у вогонь. — Нерішучість біля дверей завжди свідчить про сердечні справи. Вона хоче попросити поради, але не наслідуються, бо справа надто вже тонка. Проте й тут буває по-різному. Якщо жінку образили надто глибоко, вона не вагається і звичайно обриває дзвінок. Тут також можна говорити про любовну історію, але ця дівчина не так розлючена, як засмучена чи стривожена. Аж ось і вона сама й розвіє наші сумніви.

Щойно він це сказав, як у двері хтось постукав і хлопчина-лакей в уніформі з начищеними гудзиками доповів нам про прихід міс Мері Сазерленд; тим часом сама ця леді вже видніла позаду його маленької чорної постаті, мов великий купецький корабель, що під усіма вітрилами йде слідом за лоцманським човником. Шерлок Холмс привітав її із звичною своєю невимушеною ґречністю і, зачинивши двері й посадивши дівчину в крісло, пильно й водночас замислено оглянув її.

— Чи не здається вам, — сказав він, — що вашому зорові так багато друкувати на машинці трохи шкідливо?

— Так, спочатку я втомлювалася, але тепер друкую сліпим методом, — відповіла вона, аж раптом, вловивши зміст Холмсових слів, здригнулася й глянула на нього зі страхом та подивом, що відбився на її широкому, лагідному обличчі.

— Ви десь чули про мене, містере Холмсе?! — вигукнула вона. — Звідки ви можете все це знати?

— Не дивуйтеся, — відповів, сміючись, Холмс, — знати все — то мій фах. Скажу вам відверто, я сам привчив себе бачити те, чого не помічають інші. Навіщо ж ви прийшли до мене за порадою?

— Я прийшла до вас, сер, бо чула про вас від місіс Етерідж, чоловіка якої ви так швидко відшукали, коли вже всі, й навіть поліція, вважали його мертвим. Містере Холмсе, я так хочу, щоб ви допомогли й мені! Я небагата, але маю стофунтову ренту й до того ж дещо заробляю друкуванням на машинці, тож я ладна віддати все, аби лише дізнатися, що сталося з містером Госмером Ейнджелом.

— Чому ви так поспішали до мене за порадою? — спитав Шерлок Холмс, стуливши кінчики пальців і втупившись очима в стелю.

На простакуватому обличчі міс Мері Сазерленд знову промайнув переляк.

— Я справді поспішала, просто-таки вилетіла з дому, — мовила вона, — бо мене так розлютило те, як містер Віндібенк, мій батько, все це сприйняв! Він не бажав іти ані до поліції, ані до вас, та все казав, що нічого страшного, мовляв, не сталося, — тож я не стерпіла, одяглася нашвидкуруч і вирушила до вас.

— Ваш батько? — сказав Холмс. — Напевно, ваш вітчим, бо в нього інше прізвище.

— Так, це мій вітчим. Я називаю його батьком, хоч це й смішно, бо він старший від мене на п'ять років і два місяці.

— А мати ваша жива?

— Так, мати жива й здорова. Я не дуже раділа, містере Холмсе, коли вона знову вийшла заміж, та ще так швидко після батькової смерті, й до того ж за чоловіка, що років на п'ятнадцять молодший за неї. Батько мав

бляхарню на Тотенгем-Корт-Роуд і залишив це вигідну справу матері, яка й повела її разом з містером Гарді, старшим майстром. Проте коли в нас з'явився містер Віндібенк, він змусив її продати майстерню, бо йому, — комівояжерові з продажу вина, — це, бачте, не личить. Вони взяли за неї чотири тисячі сімсот фунтів, хоча батько, якби був живий, продав би її дорожче.

Мені здавалося, що Шерлокові Холмсу скоро набридне ця безладна й незграбна розповідь; проте він слухав із величезною увагою.

— То ваш особистий прибуток, — запитав він, — надходив від цієї бляхарні?

— Ні, сер. Я живу з коштів, які залишив мені дядько Нед з Окленда. Це новозеландські папери, чотири з половиною відсотки річних. Усього дві тисячі п'ятсот фунтів, але я одержую лише відсотки.

— Ви надзвичайно зацікавили мене, — мовив Холмс. — Дістаючи сто фунтів на рік і до того ж працюючи, ви, безперечно, могли б подорожувати чи дозволяти собі інші розваги. Гадаю, що самотня леді може чудово прожити на відсотки в шістдесят фунтів.

— Гадаю, що мені вистачило б і меншого, містере Холмсе, але ж ви розумієте, що, поки я живу зі своєю родиною, не хочу, щоб вона мала через мене клопіт, і віддаю гроші. Звичайно ж, це лише до певного часу. Містер Віндібенк кожні три місяці одержує мої кошти й передає їх матері, а я непогано заробляю собі на прожиток друкуванням на машинці. Я беру два пенси за сторінку, а мені часто вдається друкувати по п'ятнадцять — двадцять сторінок на день.

— Ви досить чітко змалювали мені своє становище, — мовив Холмс. — Це мій друг, доктор Ватсон; при ньому ви можете говорити так само вільно, як і зі мною наодинці. А тепер, будь ласка, розкажіть нам про ваші стосунки з містером Госмером Ейнджелом.

Обличчя міс Сазерленд спалахнуло, вона почала нервово смикати край свого жакета.

— Вперше я зустріла його на монтерській вечірці, — сказала вона. — Монтери завжди надсилали запрошення батькові, коли він був живий, а тепер згадали про нас і надіслали квиток матері. Містер Віндібенк не хотів, щоб ми йшли туди. Він ніколи не хоче, щоб ми кудись ходили. Він лютує, коли я відпрошуюся в нього навіть на прогулянку в недільній школі. Проте цього разу я твердо вирішила піти, бо ж яке він має право не пускати мене? Він каже, що мені нема чого водити товариство з чужими людьми, але ж там збираються всі батькові друзі. А ще він сказав, що мені туди нема чого надягти, хоч я маю нову оксамитову червону сукню, якої ще ні разу не діставала з шафи. Врешті, коли вже заперечувати було нічим, він поїхав до Франції в справах своєї фірми, а ми з матір'ю й містером Гарді, колишнім нашим майстром, пішли на вечірку: там я й зустріла містера Госмера Ейнджела.

— Гадаю, — мовив Холмс, — що містер Віндібенк, повернувшись з Франції, був дуже невдоволений з того, що ви пішли на вечірку?

— Ні, він анітрохи не сердився. Засміявся, пам'ятаю, знизав плечима й мовив: що жінці не кажи, вона все одно зробить по-своєму.

— Гаразд. То на вечірці монтерів, як я зрозумів, ви зустріли джентльмена на ім'я Госмер Ейнджел?

— Так, сер. Я познайомилася з ним того вечора, а наступного дня він прийшов до нас спитати, чи ми повернулися додому без пригод, і після того ми... тобто я, містере Холмсе, двічі зустрічала його на прогулянці, а потім мій батько повернувся, й містер Госмер Ейнджел уже не міг відвідувати нас.

— Чому ж?

— Розумієте, батько не любить ніяких гостей. Весь час говорить, що жінка має бути вдоволена своєю сім'єю. А я на це кажу матері: так, жінка повинна тішитися своєю сім'єю, але ж у мене її поки немає.

— А містер Госмер Ейнджел? Хіба він не намагався побачити вас?

— Так, за тиждень батько знову зібрався до Франції, й Госмер написав мені, що до його від'їзду нам краще не зустрічатися. Він запропонував мені писати до нього листи й сам надсилав їх щодня. Вранці я сама діставала ці листи зі скриньки, тож батько нічого про це не знав.

— Ви тоді вже освідчилися цьому джентльменові в своїх почуттях?

— Так, містере Холмсе. Освідчилась після першої ж нашої прогулянки. Госмер... містер Ейнджел служить у закладі на Ліденхолл-стрит і...

— Що то за заклад?

— У тім-то й річ, містере Холмсе, що я не знаю.

— А де він мешкає?

— Казав, що спить у конторі.

— І ви не знаєте його адреси?

— Ні, хіба те, що це на Ліденхолл-стрит.

— То куди ж ви адресували свої листи?

— До поштової контори на Ліденхолл-стрит, до запитання. Він казав, що до самого закладу писати не треба, бо з нього сміятимуться всі клерки, коли дізнаються, що листи — від жінки; то я й сказала, що друкуватиму їх на машинці, як він і сам робив, але він не схотів — сказав, що коли я пишу до нього власною рукою, ці листи дорогі йому; а коли їх буде надруковано, то йому здаватиметься, ніби ця машинка стоїть між нами. Ви бачите, містере Холмсе, як він мене кохав і яку увагу приділяв дрібницям.

— Це дещо значить, — мовив Холмс. — Я завжди дотримувався думки, що дрібниці — найголовніша річ. Чи можете ви пригадати ще якісь дрібниці щодо містера Госмера Ейнджела?

— Він був дуже сором'язливий, містере Холмсе. Охочіше гуляв зі мною ввечері, ніж удень, щоб не привертати до себе чужих очей. Був дуже стриманий і ввічливий. Навіть голос мав тихий, — казав, що замолоду хворів на ангіну й запалення гланд, і з того часу в нього хворе горло, — тож він і говорив затиноючись і пошепки. Завжди добре, хоч і просто, одягався, був короткозорий, як і я, й через те носив темні окуляри.

— Добре, а що ж сталося, коли містер Віндібенк, ваш вітчим, знову поїхав до Франції?

— Містер Госмер Ейнджел знову прийшов до нас і запропонував мені повінчатися, поки батько не повернувся. Він був страшенно схвилюваний і змусив мене заприсягтися на Біблії, що я завжди буду йому вірна. Мати сказала, що це з його боку дуже добре, бо це, мовляв, свідчить про його почуття до мене. Мати з самого початку була прихильна до нього, їй він подобався навіть більше, ніж мені. Тоді вони вирішили, що нам слід повінчатися ще цього тижня. Я спитала, як тоді бути з батьком, а вони обоє взялися твердити, щоб я про це й не думала, що батька можна повідомити й пізніше; а мати додала, що владнає все з батьком сама. Мені це не дуже сподобалося, містере Холмсе. Звичайно ж, смішно просити дозволу в батька, коли він лише кількома роками старший від

мене, але я нічого не хотіла чинити потайки й написала йому листа до Бордо, — його компанія має там свій відділ, — проте лист повернувся назад того самого ранку, коли я мала вінчатися.

— То лист не дійшов до нього?

— Ні, сер, він саме тоді виїхав до Англії.

— Он як! Справді не пощастило. То ваше вінчання було призначене на п'ятницю. Воно мало відбутися в церкві?

— Так, сер, але дуже скромно. Воно мало бути в церкві святого Спасителя біля Кінгс-Крос, а потім ми ще мали поснідати в готелі "Святий Панкрас". Госмер приїхав до нас у двоколці, але нас було троє, й він посадив у неї мене з матір'ю, а сам узяв кеб, що стояв тоді на вулиці. Ми першими приїхали до церкви й стали чекати, поки над'їде кеб; та коли він нарешті з'явився, з нього ніхто не вийшов. Візник зліз додолу, заглянув усередину й нікого там не побачив! Візник не міг навіть уявити собі, куди подівся Госмер, адже він бачив його на власні очі. То було минулої п'ятниці, містере Холмсе, й відтоді я жодного разу не зустрічала його і не знаю, що з ним сталося.

— Як на мене, він повівся з вами просто-таки безсоромно, — мовив Холмс.

— Ні, сер! Він був такий добрий, лагідний і не міг отак покинути мене. Цілий ранок говорив, що я маю бути йому вірна, хоч би що сталося; навіть коли відбудеться щось несподіване, я повинна завжди пам'ятати, що заприсяглася перед ним і рано чи пізно маю дотримати свого слова. Дивно якось було чути це вранці перед вінчанням, але те, що сталося, надає ваги його словам.

— Безперечно. То, власне, ви гадаєте, що з ним сталося якесь несподіване лихо?

— Так, сер. Я думаю, що він передчував якусь небезпеку, інакше не говорив би так. І мені здається, що з ним справді щось сталося.

— Але ви не знаєте, що саме?

— Ні.

— Ще одне запитання. Що сказала на це ваша мати?

— Вона розсердилася й сказала, щоб я ніколи й мови про те не заводила.

— А ваш батько? Чи розповідали ви щось йому?

— Так. Він вважає, що з Госмером сталася якась пригода, проте він ще повернеться до мене. Навіщо йому, сказав він, підвозити мене до самісіньких дверей церкви й там покинути? Якби він позичив у мене гроші чи одружився зі мною й перевів мої кошти на своє ім'я, то в цьому ще була б якась рація, але Госмер був такий делікатний щодо грошей і жодного разу не взяв у мене ані шилінґа. Що ж могло з ним скоїтися? Чому він хоча б не напише? Я божеволію, я вночі не можу заснути! — Вона дістала з муфти хустинку й гірко заплакала.

— Я візьмуся за вашу справу, — мовив, підводячись, Холмс, — і не маю сумніву, що ми дечого досягнемо. Залиште все це мені і не хвилюйтеся. А найголовніше, забудьте про містера Госмера Ейнджела, наче його ніколи й не було.

— То ви гадаєте, що я більше його не побачу?

— Боюся, що так.

— Але що ж із ним сталося?

— Залиште це питання мені. Я хотів би мати докладний опис його прикмет і всі його листи.

— Я подала оголошення про нього до "Сетердейс Кронікл", — сказала вона. — Ось вирізка й чотири його листи.

— Дякую. Ваша адреса?

— Кембервел, Лайон-Плейс, 21.

— Адреси містера Ейнджела, як я пам'ятаю, ви не знаєте. А де служить ваш батько?

— У фірмі "Вестхавс і Марбенк", на Фенчерч-стрит. То найбільші постачальники кларету.

— Дякую. Ви дуже чітко виклали мені свою справу. Залиште ці папери тут і пам'ятайте про мою пораду. Забудьте про все це назавжди, щоб воно більш не псувало вашого життя.

— Щиро вдячна вам, містере Холмсе, але це неможливо. Я буду вірна Госмерові. Він ще повернеться до мене.

У простодушній вірі нашої гості, незважаючи на її чудернацький капелюх та простакувате обличчя, було щось справді шляхетне, що викликало до неї повагу. Вона поклала на стіл папери й пішла, пообіцявши, якщо буде треба, завітати до нас іще.

Декілька хвилин Шерлок Холмс сидів мовчки, стуливши кінчики пальців, випроставши ноги й замислено дивлячись у стелю. Потім дістав з полиці стару, засмальцьовану глиняну люльку, що завжди була для нього порадицею, запалив її і вмостився глибоко в кріслі, потопаючи в хмарах сизого диму; обличчя його виглядало якнайбайдужішим.

— Цікава особа ця дівчина, — мовив він нарешті. — Гадаю, що значно цікавіша, ніж її справа, до речі, досить заяложена. Якщо ви зазирнете до моєї картотеки, то знайдете там багато подібних випадків, — скажімо, в Андовері 1877 року та ще в Гаазі щось подібне сталося минулого року. Задум, одне слово, старий, хоч у ньому й було кілька нових для мене дрібниць. Проте сама дівчина набагато цікавіша для спостережень.

— Ви, напевно, побачили в цій історії багато такого, що лишилося для мене невидимим, — зауважив я.

— Не невидимим, а непоміченим, Ватсоне. Ви не знали, на що слід звернути увагу, й не помітили найсуттєвішого. Я ніяк не можу переконати вас, яку вагу має рукав, ніготь великого пальця чи шнурки на черевиках. Що ви можете сказати про цю дівчину? Опишіть її.

— На ній був сірий солом'яний капелюх із широкими крисами та цеглясто-червоною пір'їною. Жакет — чорний, прикрашений візерунком із чорного бісеру. Сукня — брунатна, навіть темно-кавової барви, з пурпуровою оксамитовою смужкою на рукавах і навколо шиї. Рукавички — сірі, протерті на вказівному пальці правої руки. Черевиків я не встиг розглядіти. У вухах маленькі круглі золоті сережки; одне слово, особа цілком поважна, хоч і дещо проста, невимушена й безжурна.

Шерлок Холмс тихенько заплескав у долоні й засміявся:

— Чудово, Ватсоне, чудово. Ви справді досягли деяких успіхів. Щоправда, найсуттєвіше ви проминули, зате добре засвоїли метод, і око ваше метке на кольори. Ніколи не вірте загальним враженням, друже, а зосереджуйтеся на дрібницях. Я завжди спершу дивлюся на рукави жінки. У випадку з чоловіком краще починати з колін штанів. Як ви помітили, рукава її були облямовані оксамитом, а ця матерія найкраще зберігає сліди. Дві смужки трохи вище від зап'ястків, саме там, де друкарка торкається стола, помітні пречудово. Такий самий слід залишає швейна машина, але тільки на лівій руці, і притому лише зовні, а

тут він проходить через усю руку. Потім я глянув на її обличчя й, побачивши слід від пенсне на перенісці, зробив зауваження щодо слабкого зору та друкування на машинці, чим дуже вразив її.

— Мене це теж вразило.

— Але ж це видно одразу! Поглянувши на її черевики, я був вельми здивований, бо помітив, що вони різні: один з візерунком на передку, а інший — зовсім гладенький. До того ж один черевик був застебнутий лише на два нижні гудзики з п'яти, а другий — на перший, третій і п'ятий. Якщо ви бачите молоду дівчину, охайно вбрану, що виходить із дому в різних, та ще й напівзастебнутих, черевиках, не треба великої проникливості, щоб сказати, що вона кудись поспішає.

— А ще? — спитав я, захоплюючись, як і завжди, рідкісною спостережливістю мого друга.

— Я помітив, між іншим, що вона, вже зовсім одягнена, збираючись виходити з дому, щось писала. Ви побачили, що права рукавичка в неї протерта на вказівному пальці, але не помітили, що рукавичка й палець забруднені чорнилом. Писала вона поспіхом і вмочила перо надто глибоко. І було це, напевно, сьогодні вранці, бо інакше плями на пальці не були б такими свіжими. Все це досить цікаво, хоч і дуже просто. Та ближче до справи, Ватсоне! Чи не могли б ви прочитати мені опис прикмет містера Госмера Ейнджела в оголошенні?

Я підніс невелику газетну вирізку до світла.

— Тут сказано: "Пропає безвісти вранці чотирнадцятого числа джентльмен на ім'я Госмер Ейнджел. Зріст — близько п'яти футів семи дюймів; міцної статури, кремезний, смаглявий, чорнявий, із невеликою лисиною; має чорні густі бакенбарди й вуса, темні окуляри, злегка затинається. Був одягнений у чорний сурдут, підбитий шовком, чорну жилетку з золотим ланцюжком, сірі твідові штани й брунатні ґетри

поверх черевиків, з гумовими петельками. Служив у конторі на Ліденхолл-стрит. Кожен, хто повідомить..."

— Досить, — мовив Холмс. — Щодо листів, — вів він далі, переглядаючи їх, — то вони звичайнісінькі. Ніяк не окреслюють містера Ейнджела, хіба що там є згадка про Бальзака. Одначе тут є цікава річ, що, безперечно, вразить вас.

— Їх надруковано на машинці, — зауважив я.

— Надруковано не лише самі листи, а й підпис. Подивіться-но на слівця "Госмер Ейнджел" унизу. Дата, як бачите, є, але жодної адреси, крім Ліденхолл-стрит, нема. А це справді дивно. Та найважливішим є саме підпис, — ми можемо вважати його за доказ.

— Доказ чого?

— Любий мій друже, хіба ж ви не розумієте, яку вагу має цей підпис?

— Правду кажучи, ні, хіба що, може, він хотів залишити за собою змогу заперечити цей підпис, якщо його притягнуть до суду за порушення обіцянки одружитися.

— Ні, річ не в тім. Щоб з'ясувати цю справу, я напишу два листи: один — до фірми в Сіті, а другий — до вітчима молодії леді, містера Віндібенка, й запрошу його завітати до мене завтра ввечері о шостій годині. Спробуємо переговорити з чоловічою частиною родини. А зараз, докторе, ми нічого не зможемо вчинити, доки не дістанемо відповіді на ці листи, тож відкладемо нашу маленьку загадку на якийсь час до шухляди.

Знаючи найтоншу проникливість і надзвичайну жвавість вдачі мого друга, я був певний, що він, якщо вже ставиться до розкриття цієї дивовижної таємниці так спокійно, має на те серйозні підстави. Мені був

відомий лише один випадок, коли він зазнав поразки, — то була пригода з богемським королем та фотографією Ірен Адлер; однак я пригадував загадковий "Знак чотирьох" і незвичайні обставини "Етюду в багряних тонах" і давно переконався, що коли вже він не зможе розплутати якоїсь загадки, то вона не має розв'язки взагалі.

Я залишив його, коли він усе ще палив свою чорну глиняну люльку, й нітрохи не сумнівався, що наступного вечора, коли я завітаю до нього знову, він уже матиме в руках усі ключі до таємниці зниклого нареченого міс Мері Сазерленд.

Увесь наступний день я провів біля ліжка хворого пацієнта. Вже повернуло на шосту, коли я нарешті звільнився, скочив у двоколку й подався до Бейкер-стрит, побоюючися спізнитись на розкриття нашої маленької таємниці. Однак я побачив довготелесу, худорляву постать Шерлока Холмса в кріслі — він дрімав, а довжелезний ряд пляшок та пробірок на столі вкупі з їдкими пахощами соляної кислоти свідчили про те, що він цілий день просидів за любими його серцю хімічними дослідями.

— То ви знайшли? — спитав я з порога.

— Так. Це був бісульфат барію.

— Ні, я про нашу загадку! — вигукнув я.

— А, ви про це! А я думав про сіль, з якою саме працював. А в тій історії нема нічого таємничого, хіба що, як я й казав учора, цікаві кілька дрібниць. Шкода тільки, що цього негідника не можна притягти до суду.

— То хто він такий і навіщо покинув міс Мері Сазерленд?

Холмс уже розтулив уста, щоб відповісти, як в коридорі почулися важкі кроки й у двері хтось постукав.

— Це вітчим дівчини, містер Джеймс Віндібенк, — пояснив Холмс. — Він повідомив мене, що буде тут о шостій. Прошу!

Чоловік, який увійшов до нас, виявився молодиком років тридцяти, кремезним, невисоким, чисто виголеним і смаглявим, із ввічливою, запобігливою усмішкою й дивовижно гострим, проникливим поглядом сірих очей. Він запитально поглянув на нас обох, поклав свій блискучий Циліндр на буфет і, легенько вклонившись, присів на найближчий стілець.

— Добрий вечір, містере Джеймсе Віндібенку, — мовив Холмс. — Гадаю, цей видрукуваний на машинці лист, у якому ви обіцяєте завітати до мене о шостій годині, написали ви самі?

— Так, сер. Побоююсь, що я трохи припізнивсь, але я не завжди маю змогу розпоряджатися своїм часом. Мені шкода, що міс Сазерленд потурбувала вас із цією дрібничкою; на мою думку, такі речі не слід розповідати стороннім особам. Я заперечував проти її наміру звернутися до вас, як тільки міг, але ж ви самі бачили, яка вона нервова, рішуча дівчина, і коли вже вона щось задумала, то зупинити її нелегко. Звичайно, проти вас я нічого не маю, бо ви не пов'язані з поліцією, і все-таки досить неприємно, коли про ваше родинне горе знають усі. До того ж це даремна трата грошей, бо ви все одно не розшукаєте цього Госмера Ейнджела.

— Навпаки, — спокійно сказав Холмс, — я маю всі підстави сподіватися, що знайду містера Госмера Ейнджела.

Містер Віндібенк здригнувся і впустив додолу рукавички.

— Дуже радий це чути, — мовив він.

— Ви, напевно, знаєте, — зауважив Холмс, — що кожна друкарська машинка має лише їй одній властиві прикмети, як і людський почерк.

Якщо не брати до уваги зовсім нові машинки, то не можна знайти навіть двох, що друкували б цілком однаково. Деякі літери стираються швидше, ніж решта, інші псуються лише з одного боку. Подивіться-но, містере Віндібенку: у вашому листі літера "е" трохи розпливчата, а "р" бракує хвостика. Тут є ще чотирнадцять інших прикмет, але ці помітні найбільше.

— Ми всі друкуємо в конторі свої листи на цій машинці, тож літери, звичайно, трохи стерлися, — відповів наш гість, насторожено позираючи на Холмса своїми блискучими очима.

— А тепер я покажу вам дещо цікавіше, містере Віндібенку, — вів далі Холмс. — Найближчим часом я збираюся написати невеличку працю про друкарські машинки та їхню роль у злочинах — це давно вже привертає мою увагу. Ось у мене чотири листи, написані зниклим джентльменом. Усі вони надруковані на машинці. В усіх літера "е" розпливчата й "р" не має хвостика, а якщо ви скористаєтесь моєю лупою, то помітите й чотирнадцять інших прикмет, що про них я згадував.

Містер Віндібенк скочив зі стільця і вхопив капелюха.

— Я не маю часу на такі дурні балачки з вами, містере Холмсе, — мовив він. — Якщо ви зможете спіймати цього типа, то спіймайте його й повідомте мене.

— Звичайно, — сказав Холмс, підходячи до дверей і повертаючи в замку ключ. — Якщо так, то повідомляю вас, що я його вже спіймав!

— Як! Де?! — скрикнув містер Віндібенк, пополотнівши й озирнувшись, мов щур у пастці.

— Не варто, їй-бо, не варто, — ввічливо мовив Холмс. — Вам уже не викрутиться, містере Віндібенку. Усе це надто добре зрозуміло, й ви

зробили мені препоганий комплімент, сказавши, що я не зможу розв'язати такої простої задачі. Отак! Тож сідайте, й поговорімо до ладу.

Наш відвідувач упав на стілець, обличчя його скривилося, на лобі заблищав піт.

— Це... це непідсудна справа... — пробурмотів він.

— Побоююсь, що так. Але, між нами кажучи, містере Віндібенку, такого жорстокого, егоїстичного й безсоромного шахрайства мені ще не траплялося. Зараз я спробую розповісти, як усе це було, а ви мене виправите, якщо я помилюся.

Гість сидів, знітившись і низько схиливши голову, зовсім приголомшений. Холмс поклав свої ноги на край камінної решітки, вмовстився глибше в кріслі і, застромивши руки в кишені, почав розповідати скоріш собі самому, ніж нам:

— Чоловік одружується з жінкою, набагато старшою за нього самого, заради її грошей, і користується також грошима її дочки, поки вона живе з ними. Для їхньої родини ці кошти досить великі, і втратити їх — річ серйозна. Заради таких грошей варто попрацювати. Дочка має милу, лагідну вдачу, але серце її прагне кохання, й зрозуміло, що зі своїм гарним личком і непоганим заробітком вона недовго сидітиме в дівках. Проте після одруження дівчини її вітчим утратить тверду сотню фунтів на рік. Що ж він тоді чинить, аби не допустити того? Він примушує її сидіти вдома, забороняє зустрічатися з однолітками. Але невдовзі переконується, що цього замало: вона починає упиратися, наполягати на своєму і врешті каже, що піде на якусь вечірку. Що вигадує тоді її винахідливий вітчим? У нього з'являється думка, яка робить більше честі його розумові, ніж серцю. З відома своєї дружини, й до того ж з її допомогою, він змінює своє обличчя, ховає проникливі очі за темними окулярами, приклеює вуса й пару густих бакенбардів, приглушує свій дзвінкий голос до скрадливого шепоту і, скориставшись слабким зором

дівчини, з'являється до неї під ім'ям містера Госмера Ейнджела й відсторонює інших залицяльників.

— Це був лише жарт, — простогнав наш відвідувач. — Ми й не думали, що вона так закохається...

— Цілком можливо. Проте, хоч би як там було, молода леді щиро захопилася ним і, знаючи, що її вітчим у Франції, не підозрювала ніякого підступу. Їй лестила увага цього джентльмена, а матрина щира підтримка ще більше підсилила її почуття. Тоді містер Ейнджел став учащати до їхнього дому, бо розумів, що домогтися свого можна лише рішучими діями. Не забарилися побачення, а далі й заручини, що мали завадити дівчині віддати своє серце комусь іншому. Але довго так дурити її неможливо. Вигадані подорожі до Франції надто вже обтяжливі. Зоставалося одне — довести цю затію до такого драматичного кінця, щоб у душі молодої леді залишився слід на все життя, і вона на якийсь час збайдужіла до будь-яких інших залицяльників. Звідти й присяга на Біблії, й натяки на якесь несподіване лихо в день весілля. Джеймс Віндібенк хотів, щоб міс Сазерленд міцно пов'язала своє життя з Госмером Ейнджелом і нічого не знала про його долю. Тоді, гадав він, ще років із десять вона не схоче й чути про якогось іншого чоловіка. Він підвіз її до дверей церкви, проте далі йти не міг і вирішив зникнути, вдавшись до давньої витівки: увійшов у кеб через одні дверцята, а вийшов через інші. Гадаю, що все було саме так, містере Віндібенку?

Наш відвідувач тим часом трохи опанував себе: поки Холмс говорив, він підвівся зі стільця, й на блідому його обличчі заграла холодна посмішка.

— Може, так, а може, й ні, містере Холмсе, — сказав він, — але, якщо ви такі вже розумні, то повинні знати, що закон тут порушуєте саме ви. Я нічого злочинного не скоїв, а ви, замкнувши мене в цій кімнаті, чините насильство над особою; це протизаконно...

— Так, закон, як ви кажете, проти вас безсилий, — мовив Холмс, відмикаючи двері й навстіж відчиняючи їх, — однак ви заслуговуєте на найтяжче покарання. Якби ця леді мала брата чи друга, він добряче відшмагав би вас нагаєм. Хоч це й не належить до моїх обов'язків щодо клієнта, — вів далі він, спалахнувши гнівом, коли побачив нахабну посмішку на обличчі гостя, — але, присягаюся, я це собі дозволю... — Він рушив з місця, щоб дістати мисливський нагай, але не встиг зробити й двох кроків, як на сходах щось дико затупотіло, важкі двері внизу грюкнули, і ми побачили крізь вікно, як містер Віндібенк мчить щодуху вулицею.

— Який безсоромний негідник! — засміявся Холмс, сідаючи глибоко в крісло. — Цей чоловік котитиметься від злочину до злочину, поки не скінчить на шибениці. Але пригода ця в дечому була справді цікава.

— Я не зовсім уявляю собі ваші міркування, — зауважив я.

— Звичайно, з самого початку було зрозуміло, що цей містер Госмер Ейнджел мусив мати якусь причину для своєї дивної поведінки, й так само було зрозуміло, що єдиним, хто мав би з цього користь, був вітчим. Те, що вони ніколи не зустрічалися, а навпаки — один завжди з'являвся, коли іншого поблизу не було, — так само мало щось значити. До того ж — темні окуляри, химерний голос і густі бакенбарди... Підозри мої підтвердилися ще й тим, що підпис було надруковано на машинці, бо дівчина, напевно, добре знала його почерк і могла б упізнати навіть найменш відмінні риси. Як бачите, всі ці окремі факти, а також безліч дрібніших, спрямовані в один бік.

— А як ви перевірили їх?

— Натрапивши на слід, знайти докази було вже легше. Я знаю фірму, де служить цей чоловік. Узявши оголошення з прикметами пропалого, я вилучив з них усе, що можна вважати несправжнім, — бакенбарди, окуляри, голос, — і надіслав їх до фірми з проханням повідомити, чи не

підходить під цей опис хтось із їхніх комівояжерів. На той час я вже помітив найголовніші риси шрифту друкарської машинки і написав цьому джентльменові на його службову адресу, запрошуючи його сюди. Як я й сподівався, його відповідь було видрукувано на машинці з таким самим шрифтом. З тією ж поштою я одержав і лист від фірми "Вестхавс і Марбенк" на Фенчерч-стрит, де мене повідомили, що за всіма прикметами це має бути їхній службовець Джеймс Віндібенк. От і все!

— А міс Сазерленд?

— Якщо я розповім їй про все, вона не повірить мені. Згадайте-но старовинне перське прислів'я: "Не відбирай у тигриці її тигреня, а в жінки — її ілюзію". В Гафіза[53] не менше мудрості, ніж у Горація, і він негірше знається на людському житті.

Таємниця Боскомбської долини[54]

Якось уранці, коли ми з дружиною сиділи за сніданком, служниця подала мені телеграму від Шерлока Холмса. В ній ішлося:

"Чи не могли б ви звільнитися на два дні? Їду на захід Англії у зв'язку з трагедією Боскомбської долини. Буду радий, якщо поїдете зі мною. Повітря й краєвиди там чудові. Виїжджайте з Падингтона об 11.15".

— Що скажеш, любий? — спитала дружина, поглянувши на мене. — Поїдеш?

— Правду кажучи, й сам не знаю, що відповісти. В мене стільки пацієнтів.

— Їх прийме Анструзер. Останнім часом ти став такий блідий. Гадаю, що ця подорож піде тобі на користь. До того ж ти так цікавишся справами містера Шерлока Холмса.

— Я був би невдячним, якби проминув хоч одну з них, — відповів я. — Але якщо вже їхати, то треба негайно збиратися, бо залишилося всього півгодини.

Мій досвід табірнього життя в Афганістані придався мені хоча б тим, що зробив мене загартованим і завжди готовим вирушити в дорогу. У побуті я невибагливий, речей із собою взяв мало, тож за кілька хвилин уже сидів зі своєю валізою в кебі, поспішаючи до Падингтонського вокзалу. Шерлок Холмс уже походжав туди-сюди платформою; його висока худорлява постать у довгому сірому дорожньому плащі й невеликому суконному кашкеті здавалась від того ще тоншою й вищою.

— От і чудово, що ви прийшли, Ватсоне, — сказав він. — Цілком інакше відчуваєш себе, коли поряд надійна людина. Тамтешня поліція або не робить нічого, або лише тисне. Якщо ви займете в купе місце на двох, я піду по квитки.

Ми зайняли купе й заповнили його стосом газет, які Холмс узяв із собою. Він гортав і прочитував їх, часом щось занотовуючи й над чимось міркуючи, аж поки ми не проминули Редінг. Тоді він несподівано згорнув їх у величезну купу й кинув її у сітку для багажу.

— Ви чули що-небудь про цю пригоду? — спитав він.

— Анічогісінько. Я кілька днів не зазірав до газет.

— Лондонська преса не подавала повних звітів. Я щойно переглянув усі ранкові газети, щоб з'ясувати подробиці. Мені здається, що це один із тих звичайних випадків, які насправді виявляються найважчими.

— Це звучить трохи дивно!

— Але це чистісінька правда. Незвичайність завжди ховає в собі ключ до розв'язки. Що звичніший і простіший злочин, то важче докопатися до

істини. Але, хоч як би там було, цього разу висунуто дуже серйозне обвинувачення проти сина вбитого.

— То це вбивство?

— Вважають, що так. Я не можу цього стверджувати, поки сам іще нічого не роздивився як слід. А зараз кількома словами змалюю вам ситуацію так, як я бачу її.

Боскомбська долина — то сільська місцина недалеко від Росса, в Гірфордширі. Найбагатший господар у тих краях — містер Джон Тернер, що надбав в Австралії добрі гроші й повернувся додому кілька років тому. Одну зі своїх ферм, Газерлей, він здав в оренду містеру Чарльзу Мак-Карті, теж колишньому австралійцеві. Вони були знайомі ще з колоній, тож природно, що, переїхавши сюди, оселилися якнайближче один до одного. Тернер, щоправда, був багатший, і Мак-Карті став його орендарем, але вони, напевно, залишалися приятелями, бо їх частенько бачили разом. Мак-Карті мав одного сина — хлопця вісімнадцяти років, а Тернер — єдину дочку такого самого віку; дружини в обох уже повмирали. Вони, здавалося, уникали знайомства з сусідами й жили самотньо, хоч обидва Мак-Карті цікавилися спортом і часто відвідували в місті перегони. Мак-Карті наймали двох челядників — слугу та покоївку. Тернер мав більшу садибу й не менш як півдюжини слуг. Це все, що мені пощастило дізнатися про ці дві родини. Тепер — про самі події.

Третього червня, тобто останнього понеділка, Мак-Карті вийшов зі свого дому в Газерлеї близько третьої години дня й вирушив до Боскомбського ставу — невеличкого озера, що з'явилося від розливу струмка, який тече Боскомбською долиною. Вранці він їздив зі своїм слугою до Росса й казав, що дуже поспішає, бо о третій годині має важливе побачення. З того побачення він не повернувся.

Від ферми Газерлей до Боскомбського ставу десь із чверть милі, і двоє людей бачили його, коли він прямував туди. По-перше, стара жінка,

ім'я якої не згадується, й по-друге, Вільям Кравдер, лісничий містера Тернера. Обоє цих свідків зауважили, що містер Мак-Карті йшов сам. Лісничий додав, що за кілька хвилин після зустрічі з містером Мак-Карті він побачив його сина — містера Джеймса Мак-Карті, що йшов тією самою дорогою з рушницею в руці. Батька тоді ще було видно, й син, мабуть, ішов слідом за ним. Він зовсім забув про цю пригоду, але ввечері, почувши про трагедію, згадав усе.

Обох Мак-Карті бачили й пізніше, вже після того, як їх зустрів лісничий Вільям Кравдер. Боскомбський став оточений густим лісом, біля самої води ростуть трава й очерет. Пешенс Морґан, дівчинка чотирнадцяти років, донька охоронця в Боскомбському маєтку, збирала в лісі квіти. Вона посвідчила, що бачила біля ставу містера Мак-Карті та його сина. Їй здалося, що вони сварилися. Вона чула, як старий містер Мак-Карті лаяв сина, й бачила, як юнак підняв руку, немовби хотів ударити батька. Вона так перелякалася, що кинулася з того місця геть і вже вдома розповіла матері, що двоє Мак-Карті біля ставку посварились і, напевно, дійде до бійки. Тільки-но вона скінчила, як до вартівні вбіг молодий містер Мак-Карті, сказав, що знайшов батька в лісі мертвим, і попросив охоронця допомогти йому. Він був страшенно схвилюваний, без рушниці й капелюха; на правій руці та рукаві видніли свіжі криваві плями. Охоронець вирушив за ним, і скоро вони підійшли до вбитого, що розпростерся на траві, біля ставу. Йому було розтрито голову якимось важким і тупим знаряддям — можливо, навіть прикладом синовієї рушниці, що лежала в траві за кілька кроків од тіла. На підставі цих доказів юнака негайно заарештували, й у вівторок слідство винесло вердикт "умисне вбивство"; в середу він постав перед мировим суддею Росса, який передав справу на розгляд суду присяжних. Ось головні події, відомі слідчому й поліції.

— Важко навіть уявити собі щось мерзенніше, — зауважив я. — Тут кожен доказ викриває злочинця.

— Докази — річ вельми оманлива, — замислено відповів Холмс. — Вони можуть цілком ясно вказувати в один бік, і водночас вести в зовсім

інший, далекий від правди. Обставини, звичайно, склалися проти юнака; можливо, що він і справді злочинець. Щоправда, дехто з сусідів, — між ними й міс Тернер, дочка сусіда-господаря, — вірять у його невинність; вона, до речі, запросила Лестрейда, — ви пам'ятаєте його з історії з "Етюдом у багряних тонах", — щоб з'ясувати, як це сталося насправді. Лестрейд, зовсім заплутавшись, передав цю справу мені, й через те двоє джентльменів середнього віку мчать на захід зі швидкістю п'ятдесят миль на годину, замість того щоб спокійно снідати вдома.

— Боюся, — мовив я, — що все це настільки очевидно, що вам навряд чи вдасться щось прояснити в тій пригоді.

— Нема нічого оманливішого за надто вже очевидні речі, — відповів, посміхаючись, Холмс. — До того ж ми випадково можемо натрапити на якісь інші речі, аж ніяк не очевидні для містера Лестрейда. Ви надто добре мене знаєте, щоб думати, ніби я вихваляюся, тож я можу або підтвердити, або заперечити його припущення, та ще й такими засобами, які він нездатен не тільки застосувати, а бодай зрозуміти. Візьмімо хоча б перше-ліпше з них: для мене ясно як день, що в вашій спальні вікно з правого боку, але я не певен, чи помітить таку очевидну річ містер Лестрейд...

— Але ж!..

— Любий мій друже, я чудово знаю вас. Знаю притаманну вам вояцьку акуратність. Щоранку ви голитеся, а останнім часом робите це при сонячному світлі; проте ваша ліва щока поголена набагато гірш від правої, а в кутку біля вуха — й зовсім абияк, тож ясно, що ця половина обличчя у вас освітлена гірше від іншої. Я не можу уявити собі людини з вашими звичками, яка була б задоволена з такої речі, дивлячись у дзеркало при рівному світлі. Я наводжу це лише як найпростіший приклад спостережливості й кмітливості. В цьому й полягає моє ремесло, й цілком можливо, що воно прислужиться нам у нашому розсліді. Тут є одна чи дві дрібнички, які з'ясувалися під час слідства, і вони варті уваги.

— Що ж це?

— Як виявилося, його було заарештовано не одразу, а після повернення на ферму Газерлей. Коли інспектор сказав йому, що його заарештовано, той зауважив, що це для нього не дивина: він, мовляв, дістав по заслuzі. Ці слова справили належне враження — зникли останні сліди сумніву, які ще залишалися в слідчого.

— То це було зізнання?! — вигукнув я.

— Ні, він одразу заявив, що невинний.

— Після всіх цих моторошних подій таке зауваження не викликає жодної довіри.

— Навпаки, — мовив Холмс, — це найяскравіший промінь, який я бачу серед хмар. Хлопець може бути невинний, але ж він не цілковитий дурень, щоб не бачити, що обставини склалися проти нього. Якби він удав під час арешту подив чи обурення, це здалося б мені дуже підозрілим, бо ні подив, ні обурення не можуть бути щирими за таких обставин, і це могло б викрити його. А така щирість у поведінці свідчить або про його невинність, або про надзвичайну витримку й твердість. Що ж до слів про те, що він дістав по заслuzі, то це теж природно, якщо згадати, що він стояв над тілом свого мертвого батька того самого дня, коли, без сумніву, настільки забув про свій синівський обов'язок, що вилаяв батька й навіть, як розповідала ота дівчинка, — а її свідчення мають для нас велику вагу, — замахнувся, щоб ударити його. Каяття й докори сумління, які проявилися в цих словах, свідчать, як на мене, про чистоту його думок, а не про вину.

Я хитнув головою.

— Багато хто пішов на шибеницю й через дрібніші докази, — зауважив я.

— Так, це правда. Але багато хто пішов на шибеницю й нізащо.

— А що про це каже сам юнак?

— Боюся, що нічого втішного для своїх оборонців, хоч і тут є одна чи дві прикметні подробиці. Прочитайте-но самі.

Він дістав зі своєї теки гірфордширську газету, знайшов потрібну сторінку й показав мені ті рядки, де були свідчення нещасного юнака. Я вмовстився в кутку купе й почав уважно читати. Ось про що там ішлося:

"Містер Джеймс Мак-Карті, єдиний син небіжчика, подав такі свідчення:

"Я виїздив на три дні до Бристоля й повернувся саме вранці в понеділок, третього числа. Коли я приїхав, батька вдома не було, й служниця сказала мені, що він поїхав до Росса з Джоном Кобом, конюхом. Невдовзі після того я почув, як на дорозі зарипіли колеса його двоколки, й побачив з вікна, як батько скочив на землю й хутко пішов кудись із двору; куди саме він пішов, я не знав. Тоді я взяв свою рушницю й подався до Боскомбського ставу, щоб оглянути пустир, де ми викохуємо кролів, — він з того боку ставу. Дорогою я справді зустрів Вільяма Кравдера, лісничого, як він і засвідчив; але він помилився, гадаючи, що я наздоганяв батька. Я й думки не мав, що батько йде попереду. Десь за сто ярдів од ставу я раптом почув вигук "Коу!", яким ми з батьком звичайно кликали один одного. Тож я побіг уперед і побачив, що він стоїть біля самого ставу. Він, напевно, був дуже здивований, уздрівши мене, й досить сердито запитав, чого мені тут треба. Виникла сварка, дійшло врешті до лайки, трохи не до бійки, бо батько мій був людиною запальною. Побачивши, що він сам не свій, я покинув його й попрямував додому, до ферми Газерлей. Але не пройшов я й півтора-ста ярдів, як почув страшений крик. Я побіг назад до ставу. Там я побачив батька, що лежав на землі з розбитою головою. Я поклав рушницю, підняв вище йому голову, але він майже тієї самої миті помер.

Кілька хвилин я стояв біля нього навколішки, тоді пішов до воротаря містера Тернера, чий дім був найближче, щоб він мені допоміг. Мушу сказати, що я нікого не бачив біля батька, коли повернувся, й навіть не уявляю, хто міг би його вбити. Він не мав доброї слави, бо був відлюдькуватий і непривітний, проте справжніх ворогів, як мені відомо, в нього не було. Більше нічого я про це не знаю".

Слідчий: "Чи встиг ваш батько сказати щось перед смертю?"

Свідок: "Він пробурмотів кілька слів, але я розібрав лише одне з них — "щур".

Слідчий: "Що це, по-вашому, може означати?"

Свідок: "Не знаю. Напевно, він марив".

Слідчий: "Що стало причиною вашої останньої сварки з батьком?"

Свідок: "Я волів би на це запитання не відповідати".

Слідчий: "На жаль, я мушу наполягати на відповіді".

Свідок: "Я не можу вам цього розповісти. Можу лише запевнити вас, що це зовсім не стосувалося тієї страшної трагедії, що сталася потім".

Слідчий: "Це вирішить суд. Не вважаю за потрібне пояснювати вам, що ваша відмова свідчити лише пошкодить вам під час суду".

Свідок: "І все-таки я не відповідатиму".

Слідчий: "Як я зрозумів, вигук "Коу!" був свого роду вашим паролем?"

Свідок: "Так".

Слідчий: "То як могло статися, що він покликав вас, перш ніж побачив, навіть не знаючи, що ви повернулися з Бристоля?"

Свідок (вельми збентежений): "Не знаю".

Присяжний: "Чи не помітили ви чогось підозрілого, коли повернулися до ставу, почувши крик, і знайшли свого батька смертельно пораненим?"

Свідок: "Майже нічого".

Слідчий: "Що ви маєте на увазі?"

Свідок: "Я був такий схвицьований і переляканий, коли вибіг з лісу, що не міг думати більш ні про що, крім батька. Але все-таки мені здалося, що коли я підбіг до нього, ліворуч від мене на землі щось лежало. Щось сіре, ніби якась одежа або плед. Коли я підвівся й поглянув туди, тієї речі вже не було".

"То ви гадаєте, що вона зникла ще до того, як ви пішли шукати допомоги?"

"Так, зникла".

"Чи не могли б ви сказати, що то було?"

"Ні, я лише здогадувався, що там щось лежить".

"Далеко від тіла?"

"Десь за дюжину ярдів".

"А від краю лісу?"

"Приблизно так само".

"То річ, що лежала за дюжину ярдів од вас, зникла?"

"Так, але я стояв до неї спиною".

На цьому допит свідка скінчився".

— Як я бачу, — мовив я, ще раз переглядаючи сторінку, — під кінець слідчий став зовсім нещадний до молодого Мак-Карті. Він указав, і не без підстав, на суперечність у тому, що батько покликав його, перш ніж побачив, і в тому, що він відмовився переповісти свою розмову з батьком; до того ж іще ці дивні слова батька перед смертю. Все це, як зауважив слідчий, складається проти сина.

Холмс позіхнув у своєму затишному кутку і лагідно посміхнувся.

— Ви із слідчим слабуєте на одну й ту саму хворобу, — сказав він, — обидва відкидаєте найсуттєвіше. Невже не бачите, які ви непослідовні, вважаючи, що в свідченні юнака то бракує, то забагато уяви? Бракує, якщо він не міг вигадати причини сварки, яка задовольнила б присяжних, і забагато, якщо він дійшов до такої вигадки, як останні слова померлого про щура й пропажа одежі. Ні, сер, я дотримуюся тієї думки, що все сказане хлопцем — правда; побачимо, до чого приведе нас це припущення. А тепер я погортаю свій томик Петрарки[55] й не скажу більш ані слова про цю пригоду, доки не прибудемо на місце події. Снідатимемо в Свіндоні; гадаю, будемо там хвилин за двадцять.

Було близько четвертої години, коли ми, проминувши чудову Страудську долину й широкий блискучий Северн, опинилися нарешті в Росії — невеликому гарненькому містечку. Ошатний, стриманий, схожий на тхора чоловічок із хитрими очима чекав нас на платформі. Хоч він убрався в бурий плащ та шкіряні чоботи, які носять селяни, я легко

впізнав у ньому Лестрейда зі Скотленд-Ярду. Разом з ним ми доїхали до готелю "Гірфордський герб", де для нас було вже приготовлено кімнату.

— Я замовив екіпаж, — сказав Лестрейд, коли ми сіли до чаю. — Я знаю вашу жваву вдачу: ви не заспокоїтеся, доки самі не опинитесь на місці злочину.

— Дуже мило з вашого боку, — відповів Холмс. — Але все залежить від барометра.

Лестрейд з подивом глянув на нього.

— Не зрозумів, — мовив він.

— Скільки показує барометр? Двадцять дев'ять, як я бачу. Ані вітру, ані хмаринки в небі. Можна й покурити, й до того ж тут чудова канапа, не те що в інших сільських готелях. Гадаю, цього вечора ваш екіпаж мені не знадобиться.

Лестрейд поблажливо засміявся.

— Звичайно, ви вже дійшли якогось висновку, переглянувши газети, — сказав він. — Справа зрозуміла, й чим глибше в неї проникаєш, тим яснішою вона стає. Але, звичайно ж, ніхто не зміг би відмовити молодій леді, та ще такій красуні. Вона прочула про вас і забажала, щоб ви взялися до цієї справи, хоч я й не раз казав їй, що нічого це не дасть. О, Господи! Її екіпаж біля дверей!

Тільки-но він промовив це, як до кімнати вбігла молода жінка, красуня, якої я ще не бачив. Сині очі її сяяли, вуста трохи розкрилися, ніжний рум'янець обпалив щоки; велике хвилювання змусило її забути про звичну стриманість.

— Містере Шерлоку Холмсе! — скрикнула вона, позирнувши на кожного з нас, і врешті, керуючись жіночим чуттям, зупинила свій погляд на моєму другові. — Я така рада, що ви приїхали. Я мушу дещо вам сказати. Я певна, що Джеймс того не робив. Знаю й хочу, щоб ви теж про це дізналися. Не сумнівайтеся в цьому нітрохи. Ми знайомі з ним з дитинства, і мені добре відомі всі його вади, але він має таке добре серце, що й мухи не скривдить. Оте звинувачення — просто сміховинне для всіх, хто знає його посправжньому.

— Сподіваюся, що ми зможемо виправдати його, міс Тернер, — мовив Шерлок Холмс. — Повірте мені, я зроблю все, що зможу.

— Але ж ви читали газети. Чи дійшли ви якогось висновку? Чи маєте хоч якусь надію? Чи певні ви, що він невинний?

— Гадаю, що так.

— Нарешті! — вигукнула вона, гордо підвівши голову й з викликом поглянувши на Лестрейда. — Ви чули? Тепер я маю надію.

Лестрейд знизав плечима.

— Здається, мій колега надто вже поспішає у своїх висновках, — мовив він.

— Але він має рацію. О, я знаю, це правда! Джеймс ніколи не скоїв би цього. А щодо його сварки з батьком, то я певна: він через те нічого не сказав слідчому, що тут замішана я.

— Яким чином? — спитав Холмс.

— Зараз я нічого не приховуватиму. У Джеймса бували неприємні розмови з батьком через мене. Містер Мак-Карті дуже хотів, щоб ми одружилися. Ми з Джеймсом давно любилися, як брат із сестрою, але

він, звичайно, ще молодий, мало знає життя і... і... одне слово, він і думати про це не бажав. Через те вони й сварилися, й того разу, гадаю, теж.

— А ваш батько? — спитав Холмс. — Чи хотів він цього шлюбу?

— Ні, він теж не хотів. Ніхто, крім містера Мак-Карті, не хотів його. — Палкий рум'янець залив її свіже молоде личко, коли Холмс кинув на неї свій гострий, допитливий погляд.

— Дякую вам за ці відомості, — сказав він. — Чи можу я побачити вашого батька, якщо зайду до нього завтра?

— Боюся, що лікар не дозволить.

— Лікар?

— Так, ви хіба не чули? Бідолашний батько хворіє вже давно, а це зовсім його підкосило. Він зліг, і лікар Віллоуз каже, що в нього сильний нервовий струс. Містер Мак-Карті був єдиним, хто пам'ятав тата ще з Вікторії.

— Ще з Вікторії? Це дуже важливо.

— Так, із копалень.

— Тобто із золотих копалень, де, як я розумію, містер Тернер надбав свої гроші?

— Так, звичайно.

— Дякую, міс Тернер. Ви справді допомогли мені.

— Дайте мені знати, якщо завтра матимете якісь новини. Я певна, що ви відвідаєте Джеймса у в'язниці. Містере Холмсе, якщо ви побачите його, то скажіть, що я знаю — він невинний.

— Скажу, міс Тернер.

— Я мушу повертатися додому, бо тато дуже хворий і сумує без мене. На все добре, й хай Бог вам допоможе! — Вона вийшла з кімнати так само поспіхом, як і ввійшла, і ми почули з вулиці стукіт коліс її екіпажа.

— Мені соромно за вас, Холмсе, — з притиском мовив Лестрейд після кількох хвилин мовчання. — Навіщо ви подаєте надії, яким не судилося збутися? В мене самого не таке вже й м'яке серце, але, як на мене, це справді жорстоко!

— Здається, я бачу шлях до виправдання Джеймса Мак-Карті, — відказав Холмс. — Чи маєте ви дозвіл одвідати його у в'язниці?

— Так, але лише для нас двох.

— То я зміню своє рішення не виходити сьогодні з дому. Чи встигнемо ми до Гірфорда, щоб побачитися з ним цього вечора?

— Цілком.

— Тоді ходімо. Ватсоне, я боюся, що вам буде нудно самому, але години за дві я повернуся.

Я провів їх до станції, поблукав вулицями, тоді нарешті повернувся до готелю, приліг на канапу й почав читати дешевий роман. Але описана в ньому історія була такою примітивною в порівнянні з тією таємницею, яка відкривалася перед нами, що я, помітивши, як думки мої увесь час повертаються від роману до справжніх подій, кинув книжку і взявся обмірковувати те, що сталося вдень. Якщо припустити, що розповідь

цього бідолашного юнака — чиста правда, то що за моторошне, несподіване лихо скоїлося між тим, коли хлопець покинув батька, і тим, як він повернувся назад, почувши його крик? Сталося, певно, щось жахливе. Що ж саме могло статися? Може, для мене, як лікаря, прояснить щось огляд пошкоджень? Я подзвонив і попросив подати останні числа газети, де були свіжі матеріали слідства. У висновку хірурга засвідчено, що задню третину тім'яної й ліву половину потиличної кістки розтрощено важким ударом тупого знаряддя. Я намацав ці кістки в себе на голові. Зрозуміло, що так ударити можна лише ззаду. Це певною мірою знімає з обвинуваченого підозру, бо бачили, що під час сварки він стояв обличчям до батька. Проте великої ваги цьому надавати не можна, бо батько міг обернутися, перш ніж його вдарили. Але все-таки слід звернути на це Холмсову увагу. До того ж іще ця химерна згадка померлого про щура. Що це може означати? Навряд чи то була маячня, — людина, яка помирає від несподіваного удару, не марить. Ні, він, напевно, намагався пояснити, як саме зустрів свою смерть. Що ж він хотів сказати? Я довго напружував свій мозок, шукаючи якогось пояснення. А тут іще й випадок із тією сірою одежиною, що її побачив молодий Мак-Карті. Якщо це правда, то вбивця, тікаючи, загубив її, — напевно, то було пальто, — і наважився повернутися й підібрати її за спиною в сина, що стояв навколішках біля батька, менш ніж за дюжину кроків. Яким сплетінням таємниць була ця пригода! Мене не дивували Лестрейдові думки, але я вірив у проникливість Шерлока Холмса й не втрачав надії. Адже кожна нова подробиця зміцнювала його переконаність у тому, що молодий Мак-Карті невинний.

Було вже пізно, коли Шерлок Холмс повернувся. Він приїхав сам, бо Лестрейд зупинився в готелі, у місті.

— Барометр усе ще не падає, — зауважив він, сідаючи. — Найголовніше, щоб не пішов дощ, поки ми дістанемося місця пригоди. З іншого боку, до такої цікавої справи людина має докласти всіх зусиль свого розуму й серця, тож я не хотів сьогодні братися до неї — надто втомився після довгої подорожі. Я бачився з молодим Мак-Карті.

— І що ж ви дізналися від нього?

— Нічого.

— Невже нічого не з'ясувалося?

— Анічогісінько. Я гадав, що він знає, хто скоїв злочин, і не хоче вказувати його чи її. Але тепер я переконаний: для нього це така сама загадка, як і для всіх інших. Хлопець він не такий уже й розумний, але щирий і, здається, чесний.

— Він не має жодного смаку, — зауважив я, — якщо й справді не схотів одружитися з такою чарівною дівчиною, як ця міс Тернер.

— Ба ні, тут непроста історія! Цей хлопець шалено, до безтями кохає її. Але років зо два тому, коли він ще парубкував і ледве знав її, — адже вона п'ять років навчалася в пансіоні, — цей дурник потрапив до лабет якоїсь буфетниці з Бристоля й зареєстрував із нею шлюб! Ніхто про те не знав, але як було йому щоразу чути докори через те, що він не хоче одружитися з дівчиною, яку кохає понад життя! Тож він і здійняв до неба руки, коли батько під час їхньої останньої розмови примушував його посвататися до міс Тернер. З іншого боку, він не мав із чого жити, тож боявся, що батько, чоловік суворої вдачі, як кажуть усі навкруги, просто вижене його з дому, якщо довідається правду. Останні три дні в Бристолі він провів у своїй дружини-буфетниці, а батько навіть не знав, де він був. Запам'ятайте цю обставину. Вона дуже важлива. Щоправда, нема такого лиха, щоб не вийшло на добро: коли буфетниця дізналася з газет, що його звинувачують у серйозному злочині і ось-ось засудять до шибениці, одразу розірвала з ним усі стосунки, написавши йому, що насправді між ними нічого вже не може бути, бо в неї є інший чоловік у Бермуд-Док'ярді. Гадаю, ця новина винагородила молодого Мак-Карті за всі його страждання.

— Але якщо він невинен, то хто ж тоді скоїв злочин?

— Еге ж, хто? Я хотів би привернути вашу увагу до двох подробиць. Перша — це те, що небіжчик мав із кимось зустрітися біля ставу, й ця людина не могла бути його сином, бо сина не було вдома й батько не знав, коли він повернеться. Друга — це те, що небіжчик вигукнув "Коу!", не знаючи про синове повернення. Це — головні докази, на які спирається слідство. А тепер краще поговорімо про Джорджа Мередіта[56], коли ваша ласка, й облишмо всілякі дрібниці до завтрашнього ранку.

Дощу вранці, як Холмс і передбачав, не було, небо було ясне й безхмарне. О дев'ятій годині Лестрейд приїхав по нас у своєму екіпажі й ми вирушили до ферми Газерлей і до Боскомбського ставу.

— Цього ранку я дістав серйозну новину, — зауважив Лестрейд. — Подейкують, що містер Тернер такий слабкий, що довго не проживе.

— Він, напевно, дуже старий? — мовив Холмс.

— Має років із шістдесят, але втратив здоров'я ще в колоніях і вже давно хворіє. Та ще ця подія дуже зашкодила йому. Адже він був давнім другом Мак-Карті і, я ще можу додати, його великим добродійником; я дізнався, що він навіть не брав з нього орендної плати за ферму Газерлей.

— Он як? Цікаво, — зауважив Холмс.

— Так! І допомагав йому, чим лише міг. Тут усі говорять, що він був такий ласкавий до небіжчика.

— Невже? А чи не здалося вам дещо дивним, що цей Мак-Карті, людина не така вже й багата, давній Тернерів боржник, усе-таки заводив мову про одруження свого сина з Тернеровою донькою, спадкоємицею великого майна, — та ще й так упевнено, ніби варто лише посвататись — і все буде залагоджено? Дивно це ще й тому, що сам Тернер і чути про

це не бажав. Дочка його сама розповідала нам про те. Невже ви й досі не зробили жодних висновків?

— Ми чули про оті ваші висновки та міркування, — мовив, підморгнувши, Лестрейд. — Мені, Холмсе, й без того важко орудувати фактами, без усяких там теорій і вигадок.

— Що ж, ваша правда, — стримано відповів Холмс, — орудувати фактами ви не дуже зугарні.

— В усякому разі, я виявив один факт, на який ви не звернули уваги, — роздратовано заперечив Лестрейд.

— Тобто?

— Мак-Карті-старший прийняв смерть від Мак-Карті-молодшого, і всі теорії, які це заперечують, — бліді, мов світло молодика.

— Що ж, молодик усе-таки ясніший за туман, — усміхнувшись, мовив Холмс. — Якщо я не дуже помиляюся, ліворуч од нас ферма Газерлей.

— Так, це вона.

То була велика, зручно розташована будівля, з шиферним дахом і жовтими плямами лишайників на сірих стінах. Спущені завіси й димарі без диму надавали їй похмурого вигляду, немовби на ній відбився увесь жах пережитого. Ми подзвонили в двері, й невдовзі служниця винесла Холмсові, на його прохання, черевики, які були на господареві того дня, коли він загинув, а потім — пару синових черевиків, хоч і не ту, яку він узував того дня. Обережно обмірявши їхні підешви, Холмс попросив провести нас у двір, звідки ми кривулястою стежкою подалися до Боскомбського ставу.

Шерлок Холмс почав змінюватись на виду, підходячи до місця злочину. Люди, що пам'ятали мого друга як спокійного, вдумливого логіка з Бейкер-стрит, тепер нізащо його не впізнали б. Обличчя його спохмурніло. Брови витяглися двома чорними лініями, з-під яких крицевим блиском світилися очі. Голова похилилася, плечі зсутилились, уста щільно стулилися, на міцній шиї здулися жили. Ніздрі роздулись, наче в тварини, яка женеться за здобиччю; всі думки його так зосередились довкола справи, якою він перейнявся, що найкраще було не звертатися до нього з жодними запитаннями — він або нічого не відповідав, або нетерпляче уривав розмову. Холмс мовчки прямував стежкою, що вела через ліс і луки до Боскомбського ставу. Це було вологе, болотисте місце, як і вся тутешня долина, а на ледве помітній стежці та обабіч неї, де росла низька травичка, видніли сліди — безліч слідів. Часом Холмс надавав ходу, часом несподівано зупинявся, а один раз рішуче обернувся й ступив кілька кроків назад. Ми з Лестрейдом простували за ним: детектив — байдуже й недовірливо, я ж спостерігав за моїм другом з великим зацікавленням, знаючи, що всі свої дії він обмірковував до кінця.

Боскомбський став — невелике, поросле очеретом озерце завширшки з п'ятнадцять ярдів — був якраз на межі ферми Газерлей і парку містера Тернера. Над лісом, що підступав до протилежного берега, стриміли червоні шпилі будинку багатого хазяїна. З боку Газерлею ліс був дуже густий, і лише смуга вологої трави, кроків із двадцять завширшки, розділяла дерева та очерет, що оточував став. Лестрейд показав нам місце, де було знайдено тіло; земля тут справді була такою вологою, що я міг чітко помітити слід від цього тіла. Поглянувши на напружене обличчя й насторожені очі Холмса, я зрозумів, однак, що він багато зміг побачити в прим'ятій траві. Він метушився, мов пес, що натрапив на слід, а потім обернувся до нашого товариша.

— Чого ви лазили до ставу? — спитав він.

— Нишпорив у ньому з граблями. Гадав, чи не знайду там зброю або ще щось. Але як ви...

— Далебі, в мене нема на це часу! Ви так вивертаєте свою ліву ногу, коли йдете, що за її слідами вас навіть кріт відшукає. А біля очерету сліди обриваються. Як просто все було б, якби я опинився тут іще до того, як оте стадо волів усе витоптало! Ті, які прибігли з вартівні, знищили всі сліди за шість-сім футів довкола тіла. Але одна людина пройшла тричі. — Він дістав лупу й ліг на землю, підстеливши плащ, аби краще розгледіти сліди, і заговорив радше сам до себе, ніж до нас: — Оце сліди молодого Мак-Карті. Він тут проходив двічі і один раз пробіг, бо закаблуків майже не видно, а переди відбилися чітко. Це підтверджує його розповідь. Він побіг, помітивши, що батько лежить на землі. Далі — батькові сліди; він увесь час походжав туди-сюди. А що тут таке? Слід приклада — син спирався на рушницю, коли стояв і слухав. А це що? Ого! Що це таке? Хтось підкрадався навшпиньки! Навшпиньки! Черевики з тупими передами — справді незвичайні! Він підійшов, потім подався геть і знов повернувся, — звичайно ж, по свою одежу. Але звідки він прийшов?

Холмс метушився, то гублячи, то знову відшукуючи слід, аж поки ми опинилися біля самого лісу, в затінку високої старої берези — найвищого на всю околицю дерева. Холмс побачив за нею знайомий слід і знову ліг на землю, радісно скрикнувши. Він довго роздивлявся на сліди, перегортаючи опале листя й сухе паліччя, далі набрав і насипав у конверт якогось порошу, оглянув крізь лупу ґрунт, а потім — кору дерева до висоти людського зросту. На моховинні лежав камінь із гострими краями. Холмс підняв його і ретельно обдивився; відтак пішов стежкою через ліс аж до самої дороги, де не було вже ніяких слідів.

— Надзвичайно цікава справа, — зауважив він у своєму звичному дусі. — Здається, що ця сіра будівля праворуч — вартівня. Мабуть, зайду до Морґана, щоб сказати йому кілька слів і написати коротеньку цидулку. Ми ще встигнемо повернутися до сніданку. Йдіть до екіпажа, а я скоро приєднаюся до вас.

Не минуло й десяти хвилин, як ми вже сиділи в екіпажі і їхали до Росса. Холмс досі тримав у руці камінь, підібраний у лісі.

— Це може зацікавити вас, Лестрейде, — зауважив він, простягаючи тому камінь. — Ось чим було скоєно вбивство.

— Я не бачу тут жодних слідів.

— А тут їх і немає.

— То як ви про це дізналися?

— Під каменем росла трава. Він лежав там лише кілька днів. Місця, де його знайшли, не видно. Це речовий доказ — слідів ніякої іншої зброї немає.

— А вбивця?

— Довготелесий шультга, накульгує на праву ногу, взуває мисливські чоботи на грубій підошві, в сірому пальті, курить індійські сигари з мундштуком, у кишені носить тупий ніж. Є ще декілька прикмет, але досить і цього, щоб зарадити в наших розшуках.

Лестрейд засміявся.

— На жаль, я й досі не дуже вірю вам, — мовив він. — Усі ці теорії — гарна річ, але нам доведеться мати справу з твердолобими британськими присяжними.

— Побачимо, — спокійно відповів Холмс. — Ви працюєте за своїм методом, а я — за своїм. Сьогодні я ще маю тут деякі справи, але вечірнім потягом, напевно, вже повернуся до Лондона.

— І залишите справу незакінченою?

— Ні, я її закінчу.

— А таємниця?

— Її вже розкрито.

— Хто ж тоді злочинець?

— Джентльмен, якого я описав.

— Але хто він?

— Про це неважко буде дізнатися. Тут не так багато мешканців.

Лестрейд знизав плечима.

— Я людина ділова, — сказав він, — і не стану шукати по всій околиці якогось джентльмена, про якого відомо лише те, що він довготелесий шульга й накульгує на праву ногу. Мене здіймуть на глум у Скотленд-Ярді.

— То й добре, — байдуже мовив Холмс. — Я дав вам змогу розкрити таємницю. А ось і ваші кімнати. На все добре. Я напишу вам, перш ніж виїхати.

Залишивши Лестрейда у його кімнатах, ми поїхали до свого готелю, де на столі на нас уже чекав сніданок. Холмс мовчав, заглибившись в свої думки; обличчя його було похмуре, мов у людини, що потрапила в скрутне становище.

— Послухайте-но, Ватсоне, — мовив він, коли зі столу прибрали посуд, — сідайте в крісло, і я розповім вам усе, що мені відомо. Я не знаю, що мені робити, й хотів би спитати вашої поради. Запаліть сигару, й почнемо.

— Прошу.

— Отже, вас уразили дві речі в розповіді молодого Мак-Карті, що схилили мене на його бік, а вас — проти нього. Перше — це те, що батько вигукнув "Коу!", перш ніж побачив сина. Друге — дивовижні слова небіжчика про щура. Він пробурмотів кілька слів, але син розчув лише одне. Наше слідство має розпочатися з цих двох подробиць; тож припустімо, що все сказане сином — чистісінька правда.

— А що це за вигук "Коу"?

— Напевно, він кликав когось іншого. Адже він знав, що син у Брістолі. Син почув цей клич цілком випадково. Вигуком "Коу!" небіжчик кликав того, з ким мав зустрітися. Але "Коу!" — клич австралійський, побутує лише між австралійцями. Це суттєвий доказ того, що особа, з якою Мак-Карті мав зустріч біля Боскомбського ставу, була австралійцем.

— А щур?

Шерлок Холмс дістав з кишені складений аркуш паперу й розгорнув його на столі.

— Це мапа штату Вікторія, — сказав він. — Минулої ночі я замовив її телеграфом у Брістолі. — Він затулив долонею частину мапи. — Прочитайте-но.

— "Рет", — прочитав я. — Щур?

— А тепер? — Він підняв долоню.

— "Баларет"[57].

— Саме так. Це й було останнє слово небіжчика, але син розчув лише останній склад. Той намагався назвати ім'я вбивці. Хтось із Баларета.

— Чудово! — вигукнув я.

— Це помітно одразу. Як бачите, коло вужчає. Сіра одежа була третьою річчю в синовому свідченні, що потребувала перевірки. Якщо вона підтвердиться, то таємниця зникне й з'явиться якийсь австралієць із Баларета в сірому пальті.

— Звичайно.

— До того ж мешкає він недалеко, бо навколо ставу немає нічого, крім ферми й садиби, й чужа людина навряд чи забреде сюди.

— Так.

— А тепер про сьогоднішній похід. Оглянувши ґрунт, я помітив кілька дрібниць, про які розповів тому недоумкуватому Лестрейдові: вони стосувалися злочинця.

— Але як ви відшукали їх?

— Ви знаєте мій метод. Головне в ньому — спостереження за дрібницями.

— Про його зріст ви, напевно, здогадалися, судячи з довжини кроку. Про його чоботи також розповіли сліди.

— Так, чоботи були незвичайні.

— А кульгавість?

— Сліди правої ноги були не такі чіткі, як сліди лівої. Він легше ступав на неї. Чому? Бо він накульгував.

— А те, що він шульга?

— Вас самого вразив опис рани, складений хірургом. Удару завдано ззаду, але з лівого боку. Хто ще міг таке зробити, крім шульги? Під час розмови батька з сином він стояв за отим деревом. Він там навіть палив. Я знайшов там попіл від сигари і, добре знаючися на тютюні, з'ясував, що він палив індійську сигару. Я трохи вивчав це питання й навіть написав невеличку працю про попіл ста сорока сортів люлькового, сигарного та цигаркового тютюну. Побачивши попіл, я обшукав усе навколо і знайшов на моховинні недопалок. То була індійська сигара, виготовлена в Роттердамі.

— А мундштук?

— Я помітив, що він не брав її до рота. Виходить, що він курих з мундштуком. Кінчик було обрізано, а не відкушено, але нерівно, тож я вирішив, що кишеньковий ніж у нього тупий.

— Холмсе, — мовив я, — ви сплели довкола злочинця тенета, з яких він нізащо не виплутається, й порятували життя невинній людині, справді зняли з її шиї зашморг. Я бачу напрямок, куди ведуть ці сліди. Ім'я вбивці...

— Містер Джон Тернер, — оголосив служник, відчинивши двері й пропустивши до вітальні відвідувача.

Чоловік, що увійшов, мав дивний, химерний вигляд. Повільна, кульгава хода й згорблені плечі робили його старішим, ніж він був насправді, а тверде, різке обличчя й величезні руки та ноги свідчили про неабияку силу як тіла, так і духу. Густа борода, сиве волосся та кудлаті низькі брови надавали його обличчю гордовитого, владного виразу, але

саме це обличчя було сіре, мов попіл, а губи й ніздрі посиніли. Я одразу помітив, що він слабує на якусь давню невиліковну хворобу.

— Сідайте, будь ласка, на канапу, — лагідно мовив Холмс. — Чи одержали ви мою цидулку?

— Так, її приніс воротар. Ви пишете, що хотіли б побачитися зі мною, щоб запобігти скандалові.

— Я гадаю, що зчиниться великий галас, коли я виступлю в суді.

— Але навіщо ви хотіли мене бачити? — Тернер подивився на мого друга з таким відчаєм у втомлених очах, неначе він вже дістав відповідь на своє запитання.

— Так, — мовив Холмс, відповідаючи радше на його погляд, аніж на слова. — Саме так. Я все знаю про Мак-Карті.

Старий Тернер затулив обличчя руками.

— Боже, поможи мені! — вигукнув він. — Я нізащо не дав би загинути цьому юнакові. Присягаюся, що я розповів би все, якби дійшло до суду присяжних...

— Радий чути це від вас, — суворо сказав Холмс.

— Я вже давно був би розповів про це, якби не моя люба дівчинка. Це розбило б їй серце — так, розбило б їй серце, коли б вона почула про мій арешт.

— Можна й не доводити справу до арешту, — мовив Холмс.

— Як?

— Я — особа приватна. Мене запросила ваша дочка, і я дію лише в її інтересах. Молодого Мак-Карті має бути звільнено.

— Я скоро помру, — сказав старий Тернер. — Я вже багато років хворію на діабет. Мій лікар не певен, чи проживу я ще з місяць. І все-таки я волів би померти під дахом власної господи, ніж у в'язниці.

Холмс підвівся й пересів до столу, прихопивши ручку й папір.

— Розкажіть усе, як було, — мовив він. — Я коротко запишу вашу розповідь, ви підпишетесь, а Ватсон засвідчить. Це ваше зізнання я передам до суду лише в разі крайньої потреби, щоб порятувати молодого Мак-Карті. Якщо ж такої потреби не буде, я до цього не вдаватимуся.

— Добре, — сказав старий. — Ще невідомо, чи доживу я до суду, тож для мене це мало важить, але я не хочу завдати болю Алісі... А тепер я розповім вам геть-чисто все. Це тривало довго, проте я спробую розповісти досить швидко.

Ви не знали цього покійного Мак-Карті. То був справжнісінький диявол, слово честі. Борони вас Господь від такої людини! Він тримав мене в лещатах двадцять років і отруїв мені все життя. Спершу я розкажу вам, як я опинився у нього в руках.

Це сталося на початку шістдесятих в Австралії. Тоді я ще був молодий шибайголова, запальний і нерозважливий, готовий до будь-якого вчинку. Я мав поганих друзів — вони навчили мене пити. На моїй ділянці мені не щастило з золотом, тож я подався в мандри і став, як то кажуть, лицарем на роздоріжжі. Нас було шестеро, ми жили по-дикунськи, часом нападали на ферми й зупиняли фургони на дорогах біля копалень. Мене прозивали Чорним Джеком із Баларета; нас і досі пам'ятають у колонії як банду з Баларета.

Одного разу з Баларета до Мельбурна вирядили конвой із золотом. Ми влаштували засідку й напали на нього. Охоронців було шестеро, нас — так само шестеро, тож бій був жорстокий. Першими ж пострілами ми звалили чотирьох, але коли нарешті захопили здобич, нас залишилося троє. Я притулив цівку пістоля до голови візника — то й був Мак-Карті. Господи, краще було б застрелити його! Але я його помилював, хоча й бачив, що він пильно зирить на мене своїми лютими очима, немовби запам'ятовуючи кожен рисочку його обличчя. Ми взяли золото, розбагатіли й спокійно перебралися до Англії. Тут я назавжди покинув колишніх приятелів і зажив заможним тихим життям. Я купив цю садибу, — вона саме продавалася тоді, — й намагався своїми грошима хоч комусь робити добро, щоб спокутувати ті злочини, які принесли їх мені. Я одружився, й хоч моя жінка померла молодою, вона залишила мені любу маленьку Алісу. Навіть коли моя донечка була ще немовлятком, її рученята тримали мене на праведному шляху так міцно, як ніщо в світі. Одне слово, я зажив по-новому й хотів цілком забути про минуле. І все було чудово, доки я не потрапив у лабеті Мак-Карті.

Якось я поїхав до міста в грошових справах і зустрів його, вбраного у лахміття, на Риджент-стрит.

"А ось і ти, Джеку, — мовив він, узявши мене за руку, — тож владнаймо справу по-сімейному. Нас тут двоє, — зі мною ще син, — і ти мусиш про нас потурбуватися. А як не схочеш, то запам'ятай: Англія — чудова країна, яка шанує закони, й поліція тут завжди поруч, варто лише її покликати".

Так вони оселилися тут, на заході, і я не міг їх здихатися; з того часу вони безкоштовно займали мою найкращу ділянку. Я не знав ні спокою, ні відпочинку, ні забуття; куди не подамся, всюди до мене вишкіряється його хитра пика. Коли підросла Аліса, стало ще гірше, бо він помітив, що від неї я більше ховаюся зі своїм минулим, ніж від поліції. Все, чого лише бажав, він діставав одразу, чи то була земля, чи будівлі, чи гроші, — аж поки йому не забаглося неможливого. Йому забаглося Аліси.

Його син, бачте, саме підріс, донька моя — теж, і оскільки про хворобу мою знали всі, він вирішив, що його хлопчина прибере до своїх рук усе моє майно. Але цього разу я був невблаганний. Я й подумати не міг про те, що його кляте поріддя об'єднається з моїм; не можу сказати, що мені не подобався хлопець, але в жилах його текла батькова кров, і цього було досить. Я стояв на своєму. Мак-Карті вдався до погроз. Я зовсім роздратував його. Ми мали зустрітися біля ставу, якраз між нашими садибами, щоб про все там переговорити.

Коли я прийшов туди, то побачив, як він розмовляє з сином; я запалив сигару й став чекати за деревом, поки він залишиться сам. Але, слухаючи їхню розмову, я дедалі більше проймався злобою. Він змушував сина одружитися з моєю дочкою, нітрохи не зважаючи на її власну думку, немовби йшлося про якусь повію. Я мало не збожеволів, коли подумав, що й сам я, і все, що мені дороге, може потрапити до рук такої людини. То, може, краще розірвати ці кайдани? Я хвора людина, скоро помру. Хоч розум мій ще ясний, а руки й ноги — дужі, я знав, що життя моє скінчилося. Але моє ім'я і моя дитина! Все це буде врятовано, якщо я примушу замовкнути цей бридкий язик. І я зробив це, містере Холмсе. Зробив би й ще раз. Це тяжкий гріх, та своїм життям, повним страждань, я спокутував його. Але думка про те, що моя донька потрапить до тієї самої пастки, була для мене нестерпною. Я вбив його без будь-яких докорів сумління, розчавив, мов огидну, отруйну тварюку. Почувши крик, туди надбіг його син, але я встиг сховатися в лісі, хоч мені й довелося повернутися, щоб підібрати пальто, яке я загубив, тікаючи. Це свята правда, джентльмени, все було саме так.

— Що ж, не мені вас судити, — мовив Холмс, коли старий підписав занотовані ним свідчення. — Хай Бог убереже вас від таких мук.

— Так, так, сер. Але що ви тепер зі мною чинитимете?

— Зважаючи на ваше здоров'я, нічого. Ви самі знаєте, що скоро постанете перед судом, вищим за суд присяжних. Я збережу ваше зізнання й звернуся до нього лише в тому разі, якщо молодого Мак-Карті

засудять. Якщо ж ні, то жодна людина не почує про вашу таємницю, будете ви живі чи мертві.

— Тоді прощайте, — поважно мовив старий. — Коли прийде ваша остання хвилина, нехай вам буде легше від думки про те, яку розраду ви подарували моїй душі.

Похитуючись і тремтячи всім огрядним тілом, він повільно вийшов з кімнати, накульгуючи на праву ногу.

— Хай нам допоможе Бог! — сказав після довгої мовчанки Холмс. — Навіщо доля витіває такі жарти з нами — бідолашними, немічними створіннями? Коли я чую про подібні речі, то згадую Бекстерові[58] слова й кажу: "Ось іде Шерлок Холмс, борони його Господнє милосердя!".

Джеймса Мак-Карті присяжні виправдали завдяки численним доказам, які навів Холмс. Старий Тернер прожив ще місяців із сім після нашої зустрічі — нині його вже нема на світі, і є всі надії на те, що діти обох небіжчиків житимуть у щасливому шлюбі, анітрохи не зважаючи на те, що розділяло їх у минулому.

П'ять помаранчевих зерняток[59]

Коли я переглядаю свої нотатки й записи про Шерлока Холмса, зроблені з 1882 по 1890 рік, то натрапляю на багато дивовижних і цікавих пригод, вибрати з-поміж яких одну не так легко. Щоправда, деякі з них уже було описано в газетах, а інші не надають моєму другові змоги виявити ті незвичайні здібності, якими він був щедро наділений і які я мав намір змалювати в своїх спогадах. Деякі з цих пригод не піддавалися навіть його аналітичному розумові й були б у переказах, як кажуть, початком без кінця; водночас інші розплутано лише частково, і їхні пояснення ґрунтувалися скоріше на припущеннях та здогадах, аніж на його улюблених твердих логічних доказах. Але, правду кажучи, серед цих останніх є один випадок, такий цікавий у своїх подробицях і

несподіваний у розв'язці, що я все ж хотів би розповісти про нього, хоч із ним пов'язані такі обставини, які ніколи не буде з'ясовано до кінця.

1887 рік подарував нам довгу низку історій, більш чи менш примітних, і всі з них я описав. Серед заголовків своїх нотаток, здійснених упродовж тих дванадцятьох місяців, я можу відзначити: пригоду з "Передол-Чамбер", товариством жебраків-аматорів, що мало розкішний клуб у підвалі багатой меблевої крамниці; події, пов'язані з загибеллю британського вітрильника "Софі Андерсон", дивовижні пригоди Ґранса Пітерсонса на острові Юфа й, нарешті, Кембервельську справу про отруєння. В цій останній справі, як я запам'ятав, Шерлок Холмс, оглядаючи годинник небіжчика, зміг переконатися, що його було накручено лише за дві години до смерті, отже, померлий ліг спати саме в цей час, — висновок той мав неабияку вагу для розкриття злочину. Про все це я, можливо, колись іще розповім, але жодна з тих історій не має таких своєрідних рис, як ті дивовижні події, які я опишу зараз.

Діялося це в останні вересневі дні, коли осінні бурі лютують із нечуваним шаленством. Цілий день скаженів вітер, і дощ так гучно стукотів у вікна, що навіть тут, у самісінькому серці Лондона, цього великого творіння людських рук, ми раз у раз мимоволі забували про звичну буденщину й відчували, як грізні сили стихії, мов дикі звірі в клітці, з гарчанням накидаються на смертних, що сховалися за ґратами цивілізації. Надвечір буря стала ще сильнішою, вітер плакав та схлипував у комині, немов дитина.

Шерлок Холмс сидів похмурий біля каміна, впорядковуючи свої записи про злочини, а я тим часом, умостившись навпроти, так заглибився у читання чудових морських оповідань Кларка Рассела[60], що мені здавалося, ніби буря захопила мене в океані й шум дощу — не що інше, як гуркіт морських хвиль. Моя дружина гостювала в своїй тітці, й на кілька днів я влаштувався в нашому старому помешканні на Бейкер-стрит.

— Постривайте, — мовив я, позирнувши на Холмса, — здається, хтось дзвонить. Хто може прийти до нас цього вечора? Напевно, хтось із ваших друзів?

— Крім вас, у мене немає друзів, — відповів Холмс. — А в гості до мене ніхто не ходить.

— То, може, це клієнт?

— Якщо так, то справа, мабуть, серйозна. Що іще може змусити людину вийти надвір у таку погоду й о такій годині? Гадаю, це скоріш якась кумася нашої господині.

Проте Холмс помилився в своєму здогаді, бо з передпокою долинули кроки і в двері хтось постукав. Мій друг простяг свою довгу руку й повернув лампу так, щоб світло падало на порожнє крісло, де мав сісти відвідувач.

— Прошу! — сказав він.

Чоловік, що ввійшов, був іще молодий, — він мав десь із двадцять два роки, — охайно вбраний, із дещо вишуканими манерами. Мокрий парасоль, який він тримав у руці, й лискучий від вологи довгий плащ свідчили про негоду, що лютувала надворі. Він стривожено озирнувся, і в світлі лампи я побачив, що обличчя його бліде, а очі — розпухлі, мов у людини, пригніченої якимось великим лихом.

— Мушу попросити у вас вибачення, — мовив він, підносячи до очей золоте пенсне. — Щиро вірю, що ви не вважатимете мене нав'язливим. Побоюся, що до вашої затишної кімнати я приніс сліди бурі й дощу...

— Дайте мені свій плащ і парасоль, — сказав Холмс, — я повішу їх отут на гачку, і вони швидко висохнуть. Я бачу, ви приїхали з південного заходу.

— Так, із Горшема.

— Ця суміш глини й крейди на носах ваших черевиків властива для тієї місцини.

— Я прийшов попросити у вас поради.

— Це дуже просто.

— А ще — допомоги.

— А оце вже не завжди так просто.

— Я чув про вас, містере Холмсе. Чув від майора Прендерґаста, як ви врятували його під час скандалу в Тенкервільському клубі.

— Так, звичайно. Його без підстави звинуватили в нечесній грі.

— Він казав, що ви можете розкрити будь-яку таємницю.

— Ну, це вже занадто.

— Він каже, що ви ніколи не зазнавали невдач.

— Я зазнавав невдачі чотири рази: тричі від чоловіків і одного разу від жінки.

— Але це ніщо проти ваших успіхів.

— Так, найчастіше я досягав успіху.

— Тоді ви, напевно, досягнете його і в моїй справі.

— Прошу вас, присуньте крісло ближче до вогню і розкажіть мені про всі подробиці вашої справи.

— Справа моя незвичайна.

— А звичайних справ у мене й не буває. Я — остання надія на порятунок.

— І все ж таки я маю сумнів, що ви коли-небудь чули про такі таємничі й незрозумілі події, як ті, що сталися в моїй власній родині.

— Ви мене зацікавили, — мовив Холмс. — Викладіть, будь ласка, нам головні обставини цієї справи, й тоді я зможу розпитати вас про ті моменти, що здадуться мені найважливішими.

Юнак присунув крісло й випростав свої мокрі ноги до вогню.

— Моє ім'я, — сказав він, — Джон Опеншо. Але як я зрозумів, мої особисті справи мало чим пов'язані з цією жахливою історією. Вона перейшла до мене в спадок, і для того, щоб дати вам уявлення про неї, я мушу повернутися до самого її початку.

До вашого відома, мій дід мав двох синів — Еліяса, мого дядька, і Джозефа, мого батька. Батько мій мав невелику фабрику в Ковентрі, яку розширив, коли почалося виробництво велосипедів. Він узяв патент на велосипедні шини власного винаходу, які не рвуться, й вони принесли йому такі статки, що батько зміг продати фабрику і вийти на спочинок заможною людиною.

Мій дядько Еліяс замолоду виїхав до Америки й став плантатором у Флориді, де, як мені переказували, йому чудово велося. Під час війни він бився в армії Джексона, а далі — під командуванням Гуда, й дослужився до полковницького чину. Коли Лі[61] склав зброю, дядько повернувся на свою плантацію, де прожив ще три або чотири роки. 1869 чи 1870 року

він повернувся до Європи й купив невеличку садибу в Сасексі, поблизу Горшема. Він надбав у Штатах добрий капітал і залишив Америку через те, що ненавидів негрів і був невдоволений з політики республіканців, які надали їм виборче право. Дядько був незвичайною людиною — жорстокою, запальною; він жахливо лаявся, коли гнівався, і жив відлюдьком. Навряд чи за всі роки, прожиті біля Горшема, він побував у місті хоча б раз. Його будинок стояв у садку, оточений двома чи трьома великими луками: там він гуляв, хоч частенько по кілька тижнів не залишав своєї кімнати. Він пив багато бренді, був запеклим курцем, уникав будь-якого товариства, навіть рідного брата.

Мене він, однак, не уникав і навіть заприязнився зі мною, хоч уперше побачив мене, коли я мав років із дванадцять. Це сталося 1878 року, за вісім чи дев'ять років після того, як він повернувся до Англії. Він ублагав мого батька відпустити мене жити до нього і був зі мною по-своєму дуже ласкавий. Коли він був тверезий, то часом грав зі мною в триктрак або шашки, доручив мені нагляд за слугами і всі господарські справи, тож у шістнадцять років я став цілковитим хазяїном у домі. В мене зберігалися всі ключі, і я міг ходити, куди лише забажаю, й робити, що лише схочу, не порушуючи тільки дядькової самоти. Була, щоправда, в нього й ще одна дивна умова: він нікому не дозволяв заходити до комори на горищі, яку весь час було замкнено. З дитячої цікавості я зазірав туди крізь замкову щілину, але жодного разу не побачив там нічого, крім купи старих вузликів та скринь.

Одного дня — було це в березні 1883 року — на столі біля прибору полковника з'явився лист з іноземною маркою. Дядько майже ніколи не одержував листів, бо за речі, які купував, щоразу платив на місці, а друзів не мав ніяких. "Це з Індії! — мовив він, узявши лист. — Поштовий штампель Пондишері! Що це може бути?" Поспіхом розірвавши конверт, він висипав із нього на свою тарілку п'ять маленьких сухих помаранчевих зерняток. Я вже почав був сміятися, але сміх застиг у мене на вустах, коли я глянув на дядькове обличчя. Нижня губа його одвисла, очі вирячилися, обличчя посіріло; він дивився на конверт, який досі тримав у

тремтячій руці. "К. К. К."! — вигукнув він, а тоді: — Боже мій, Боже мій! Ось вона, розплата за мої гріхи!"

"Що це, дядечку?!" — скрикнув я.

"Смерть", — промовив він, підвівся з-за столу й пішов до своєї кімнати, залишивши мене здивованим та переляканим. Я взяв конверт і побачив накреслені червоним чорнилом на внутрішньому боці клапана, біля смуги клею, три літери "К". Всередині ж не було нічого, крім п'яťох сухих зерняток. Чому ж дядько так злякався? Я вийшов з-за столу й, коли біг нагору сходами, зустрів свого дядька, що сходив донизу, тримаючи в одній руці старий, заіржавілий ключ, — напевно, від горища, — а в іншій — невелику мідяну коробочку, схожу на скриньку для паперів.

"Нехай роблять, що хочуть, але я ще їм покажу! — вигукнув він і вилаявся. — Звели Мері, хай вона розпалить камін у моїй кімнаті, й пошли до Горшема по адвоката Фордгема".

Я зробив усе, що він наказав, і коли адвокат приїхав, мене покликали до дядькової кімнати. В каміні яскраво палало полум'я й лежала купа чорного пухнастого попелу — мабуть, від спалених паперів; біля каміна стояла відчинена й порожня мідяна скринька. Поглянувши на цю скриньку, я з жахом помітив на її вічку три літери "К", такі самі, які бачив уранці на конверті.

"Я хочу, Джоне, — мовив дядько, — щоб ти був свідком мого заповіту. Я залишаю свій маєток моєму братові, твоєму батьку, від якого, безперечно, він перейде до тебе. Якщо ти зможеш хазяйнувати тут радісно й спокійно, тим краще! Якщо ж виявиться, що це неможливо, то послухай моєї поради, хлопче, й передай її своєму найлютішому ворогові. Мені шкода, що я змушений залишити тобі таку непевну спадщину, але я не знаю, як усе обернеться. Будь ласкавий, підпиши цей папір там, де тобі покаже містер Фордгем".

Я підписав заповіт, як мені звеліли, й адвокат забрав його з собою. Цей дивний випадок, як ви розумієте, справив на мене надзвичайно глибоке враження, я увесь час думав про нього, марно намагаючись знайти хоч якусь відгадку. Я не міг позбутися неясного почуття страху, хоч воно й слабшало з часом, бо ніщо не порушувало звичного плину нашого життя. Щоправда, я помітив зміну у вдачі мого дядька. Він пив більше, ніж звичайно, й став ще відлюдкуватіший. Майже щодня він сидів, замкнувшись у своїй кімнаті, але раз у раз, немовби в п'яній маячні, вибігав із дому й бігав по садку з револьвером у руці, репетуючи, що нікого не боїться й ніхто не зможе втримати його під замком, наче вівцю в кошарі, — навіть сам диявол. Однак, коли ці напади минали, він знов замикався в кімнаті на ключ і на заціпку — як людина, охоплена божевільним страхом, що ховається десь у глибині її душі. До того ж, як я бачив, обличчя його навіть у холодні дні було зрошене рясним потом, немовби він тільки-но вийшов з води.

Щоб скінчити врешті всю цю історію, містере Холмсе, й не випробовувати вашого терпіння, скажу лише, що якимось уночі він здійснив одну зі своїх п'яних прогулянок і додому більш не повернувся. Коли ми пішли шукати його, то знайшли в невеликому, зарослому тванню ставку в кінці саду, де він лежав ниць. На його тілі не було жодної рани, а ставок був лише якихось два фути завглибшки, тож присяжні, взявши до уваги дядькові дивацтва, зробили висновок, що це самогубство. Але я знав, як лякала його навіть сама думка про смерть, і не міг переконати себе, що він свідомо пішов їй назустріч. Цим усе й скінчилось, і батько мій дістав у володіння маєток і чотирнадцять тисяч фунтів, що лежали на його рахунку в банку.

— Стривайте, — мовив Холмс, — ваша розповідь, як на мене, одна з найцікавіших, які мені доводилося чути. Назвіть, будь ласка, день, коли ваш дядько одержав лист, і день гаданого самогубства.

— Лист надійшов до нього десятого березня 1883 року. Помер він через сім тижнів, тобто в ніч на друге травня.

— Дякую. Далі, будь ласка.

— Коли мій батько посів горшемський маєток, він, за моєю порадою, ретельно оглянув комірчину на горищі будинку. Ми знайшли там мідяну скриньку, але вміст її було повністю знищено. Зсередини вічка був приклеєний папірець із літерами "К. К. К." та написом унизу: "Листи, нотатки, розписки та реєстр". Слова ці, як ми вважали, передавали зміст паперів, які знищив полковник Опеншо. Крім того, на горищі не було нічого вартого уваги, хіба що безліч різних папірців та записників із того часу, коли дядько перебував в Америці. Деякі з них прив'язувалися до воєнного часу й свідчили про те, що він добре виконував свій обов'язок і здобув славу хороброго вояка. Інші записи було датовано добою реконструкції Південних штатів, і стосувалися вони здебільшого політики, бо дядько, очевидно, був активним учасником опозиції "саквояжникам" — політикам, що їх присилали з Півночі.

Отже, був початок 1884 року, коли батько оселився в Горшемі, і все йшло якнайкраще аж до січня 1885 року. Четвертого січня, коли ми снідали, я почув, що батько несподівано скрикнув із подиву. В одній руці він тримав щойно розпечатаний конверт, а в другій, на розкритій долоні, — п'ять сухих помаранчевих зерняток. Батько завжди сміявся з моїх, як казав він, небилиць про полковника, але тепер був вельми стривожений і здивований, одержавши таке саме послання.

"Що це могло б означати, Джоне?" — пробурмотів він.

У мене тьохнуло серце.

"Це "К. К. К.", — відповів я.

Він зазирнув усередину конверта.

"Справді, — вигукнув він, — тут ті самі літери! Але що це написано під ними?"

"Покладіть папери на сонячний годинник", — прочитав я, заглядаючи йому через плече.

"Які ще папери? Який сонячний годинник?" — спитав він.

"Сонячний годинник — той, що в садку, іншого тут немає, — мовив я. — А папери, напевно, ті, які знищено".

"Хай йому біс! — сказав батько, опанувавши себе. — Ми живемо в цивілізованій країні, й тут немає місця для такої нісенітниці! Звідки цей лист?"

"Із Данді", — відповів я, глянувши на марку.

"Це чийсь безглуздий жарт, — мовив він. — Що мені до сонячного годинника і якихось паперів? Чи варто звертати увагу на такі дурниці?"

"Я, в усякому разі, повідомив би поліцію", — відказав я.

"Щоб мене там висміяли? Ніколи!"

"Тоді дозвольте мені це зробити".

"Ні в якому разі! Я не хочу здійсмати галасу через таку дурницю!"

Умовити батька було марною справою: він був дуже впертий. Мене охопили тяжкі передчуття.

Третього дня після того, як надійшов лист, батько поїхав відвідати свого давнього друга майора Фрібоді, що командував одним з фортів у Портсдаун-Хіллі. Я був радий, що він поїхав, бо мені здавалося, що там йому буде безпечніше, ніж удома. Але цього разу я помилився. Другого дня після батькового від'їзду я дістав від майора телеграму з проханням

негайно приїхати. Батько звалився в одну з глибоких крейдянних копалень, яких є багато в тій околиці, й лежав без тям з пробитим черепом. Я кинувся до нього, але він уже помер, так і не опритомнівши. Він, напевно, повертався з Фергема в сутінках, і через те, що місцевість була йому незнайома, а копальню нічим не було обгороджено, присяжні без вагань зробили висновок: смерть від нещасного випадку. Я ретельно вивчив кожну обставину його загибелі, але не зміг знайти нічого, що хоч трохи нагадувало б про вбивство. Не було жодних ознак пограбування чи насильства, жодних слідів навколо, жодних відомостей про підозрілих осіб на дорогах. Тож чи варто говорити вам, що я втратив спокій і був майже переконаний, що батько потрапив у пастку?

У такий страшний спосіб я дістав свою спадщину. Ви спитаєте мене, чому я не відмовився від неї? Що ж, відповім: я був певний, що всі наші біди якось пов'язані з давніми подіями в житті мого дядька й що небезпека чатуватиме на мене всюди, де б я не був.

Коли мого нещасного батька спіткала смерть, був січень 1885 року. З того часу минуло два роки й вісім місяців. Увесь цей час я мирно жив у Горшемі і вже сподівався, що це прокляття не тяжітиме більше над нашим родом після загибелі старшого покоління. Але я надто рано заспокоївся, бо вчора вранці дістав такий самий удар, якого зазнав мій батько.

Юнак витяг із кишені пожмаканий конверт і, обернувшись до столу, висипав з нього п'ять маленьких сухих помаранчевих зерняток.

— Ось конверт, — провадив він далі. — Поштовий штампель — Східний Лондон. Усередині — ті самі слова, що були в листі до мого батька: літери "К. К. К.", а далі: "Покладіть папери на сонячний годинник".

— І що ви зробили? — спитав Холмс.

— Нічого.

— Нічого?

— Правду кажучи, — він затулив обличчя білими тонкими руками, — я відчув себе безпорадним. Немічним, мов той бідолашний кріль, до якого підповзає змія. Наді мною, гадаю я, тяжіє якась лиха сила, від якої не врятують жодні застороги.

— Ну, ну! — вигукнув Шерлок Холмс. — Вам, чоловіче, треба діяти, інакше ви загинете. Тільки негайні заходи зможуть вас урятувати. На відчай немає часу.

— Я побував у поліції.

— Ну й що ж?

— Вони вислухали мою розповідь сміючись. Я переконаний, що інспектор вважає ці листи чиїмось жартом, а причиною смерті моїх рідних, як установив суд присяжних, — нещасні випадки, що ніяк не пов'язані з цими попередженнями.

Холмс змахнув у повітрі кулаками.

— Неймовірна дурість! — вигукнув він.

— До мене, щоправда, приставили полісмена, який постійно чергуватиме в моєму будинку.

— Він прийшов з вами зараз?

— Ні. Він дістав наказ нікуди не виходити з дому.

Холмс іще раз змахнув кулаками.

— Якщо вже ви прийшли до мене, — скрикнув він, — то чому не прийшли одразу?!

— Я не знав. Я лише сьогодні переговорив про свої побоювання з майором Прендерґастом, і він порадив мені вдатися до вас.

— Адже минуло вже два дні, як ви одержали лист. Ми могли б уже почати діяти! Чи маєте ви ще якісь відомості, крім тих, що вже розповіли нам, — якісь важливі подробиці, що могли б стати нам у пригоді?

— Є одна річ, — мовив Джон Опеншо. Він покопирсався в кишені, дістав аркуш вицвілого блакитного паперу й поклав на стіл. — Пам'ятаю, — вів він далі, — що того дня, коли мій дядько палив папери, я помітив, що їхні вцілілі клапти, які лежали серед попелу, були такого самого кольору. Цей окремий аркуш я знайшов на підлозі дядькової кімнати. Він, мабуть, випадково одлетів убік і таким чином уцілів. Крім згадки про зернятка, я не бачу тут нічого такого, що могло б стати нам у пригоді. Мені здається, що це сторінка якогось щоденника. Почерк тут, безперечно, дядьків.

Холмс пересунув лампу, й ми обидва схилилися над папірцем. Нерівні краї його свідчили, що його було видерто з записника. Вгорі стояло: "Березень 1869", а внизу — такі загадкові нотатки:

"4-го. Хадсон прийшов. Переконавання ті самі.

7-го. Надіслано зернятка Мак-Коулі, Парамору та Джону Свейну із Сент-Оґастіна.

9-го. Мак-Коулі забрався геть.

10-го. Джон Свейн забрався геть.

12-го. Відвідали Парамора. Все гаразд".

— Дякую! — мовив Холмс, складаючи папірець і повертаючи його нашому відвідувачеві. — Тепер не можна марнувати ані секунди. Ми навіть не можемо гайнувати час на обговорення того, що ви мені розповіли. Ви повинні якнайшвидше повернутися додому й діяти.

— Що я маю зробити?

— Лише одне. І до того ж негайно. Ви повинні покласти цей клаптик папірця, який ви показали нам, у мідяну скриньку, про яку ви розповіли. Покладіть туди також цидулку, в якій повідомте, що решту паперів спалив ваш дядько і зостався тільки цей аркуш. Вам слід висловити це якомога переконливіше. Зробивши це, одразу ж поставте скриньку на сонячний годинник, як вам звелено. Ви розумієте мене?

— Звичайно.

— Не думайте зараз про помсту чи щось подібне. Я гадаю, що злочинці ще постануть перед законом, але нам свої тенета на них ще треба зіткати, тоді як їхні вже зіткано. Передусім треба відвернути небезпеку, яка чатує на вас, а тоді вже розгадати таємницю й покарати винуватців.

— Дякую вам, — мовив юнак, підводячись і надягаючи плащ. — Ви подарували мені надію на життя. Я, звичайно ж, чинитиму лише так, як ви мені порадили.

— Не марнуйте ані хвилини. І, найголовніше, будьте обережні: як на мене, вам загрожує страшна й велика небезпека. Як ви повертаєтеся додому?

— Потягом з вокзалу Ватерлоо.

— Зараз ще немає дев'ятої години, на вулицях багато люду, тож я вірю, що ви будете в безпеці. І все ж таки будьте обачні.

— Я озброєний.

— Чудово. Завтра я візьмуся до вашої справи.

— То я побачу вас у Горшемі?

— Ні, ваша таємниця ховається в Лондоні, і тут я шукатиму її коріння.

— Тоді я приїду до вас через день чи за два і розповім усі новини щодо скриньки й паперів. Я якнайретельніше виконаю всі ваші поради. — Він потис нам руки й пішов.

Вітер, як і раніше, стогнав у комині, а дощ стукотів у вікна. Цю дику історію, здавалося, навіяла нам сама божевільна стихія, занесла її сюди, наче буря морську траву.

Шерлок Холмс сидів кілька хвилин мовчки, схиливши голову й утупивши погляд у червоне полум'я каміна. Потім закурив свою люльку і, глибоко вмостившись у кріслі, став стежити за блакитними кільцями диму, що вилися під стелею.

— Я гадаю, Ватсоне, — нарешті зауважив він, — між усіма нашими справами ще не було такої дивовижної.

— Так, коли не брати до уваги "Знаку чотирьох".

— Авжеж... Та мені здається, що цьому Джонові Опеншо загрожує ще більше лихо, ніж Шолто.

— Але, — спитав я, — чи склали ви собі хоч якесь уявлення про цю справу?

— Щодо неї не може бути ніякого сумніву, — відповів він.

— Тоді що ж це таке? Хто він, цей "К. К. К.", і чому переслідує цю бідолашну родину?

Шерлок Холмс заплющив очі, сперся на бильця крісла й стулив кінчики пальців.

— Ідеальний логік, — зауважив він, — розглянувши одиничний факт з усіх боків, може простежити не лише всю низку подій, наслідком яких він є, а й усі наслідки, що випливають із нього. Так само, як Кюв'є[62] міг достоту описати цілу тварину, оглядаючи окрему її кістку, так і спостерігач, що досконало зрозумів одну ланку в ланцюзі подій, має бути здатний точно встановити решту — і попередні, й наступні. Ми ще не усвідомили багатьох речей, які можна осягнути лише розумом. Удавшись до висновків, можна розв'язати задачі, що заводили в глухий кут усіх, хто шукав відповіді на них за допомогою почуттів. Однак, щоб довести це мистецтво до найвищого рівня, слід використовувати всі відомі вам факти, а це само собою передбачає, як ви легко можете в цьому переконатися, вичерпні знання в усіх галузях науки, що навіть у наші дні енциклопедичної освіти є великою рідкістю. Набагато легше уявити собі людину, яка вивчає все, що може видатися корисним у її роботі, і до цього я зі свого боку й прагнув. Як я пам'ятаю, ви в перші дні нашої дружби досить точно визначили межі моїх знань.

— Так, — відповів я сміючись. — То був цікавий документ. Як я пригадую, ваші знання з філософії, астрономії та політики дорівнювали нулю. Знання з ботаніки були фрагментарні, з геології — глибокі, коли мова заходила про плями бруду з будь-якого місця у радіусі п'ятнадцяти миль від міста; з хімії — незвичайні, з анатомії — розрізнені, з кримінальної та судової хроніки — виняткові; до того ж я визначив вас як

скрипаля, боксера, фехтувальника, адвоката і запеклого курця та кокаїніста. Такі були, пам'ятаю, головні подробиці мого аналізу.

Останні слова змусили Холмса всміхнутися.

— Так, — мовив він, — я й зараз кажу, як і тоді, що людина повинна обладнати комору свого мозку всім, що їй може знадобитися, решту ж звалити на склад при своїй книгозбірні, щоб у разі потреби все це можна було вийняти. Для такої справи, як та, що її нам запропоновано цього вечора, нам слід, звичайно ж, підтягти всі свої резерви. Передайте мені, будь ласка, том Американської енциклопедії на літеру "К", що стоїть на полиці поруч із вами. Дякую. Тепер обговорімо стан усієї цієї справи й подивімося, який висновок можна зробити на його підставі. Насамперед нам варто почати з того, що в полковника Опеншо справді були поважні причини залишити Америку. У його віці люди не схильні змінювати своїх звичок і свідомо міняти чудове флоридське підсоння на самотнє життя в провінційному англійському містечку. Його пристрасть до самоти в Англії наводить на думку, що він боявся когось або чогось: отже, можна взяти за робочу гіпотезу те, що саме страх перед кимось або чимось змусив його тікати з Америки. Про те, чого саме він боявся, ми можемо судити лише за тими зловісними листами, які одержали він сам та його спадкоємці. Чи помітили ви, які поштові штемпелі були на тих листах?

— Перший був з Пондишері, другий — з Данді, третій — з Лондона.

— Зі Східного Лондона. Який висновок ви можете зробити?

— Це все морські порти. Напевно, той, хто писав ті листи, перебував на кораблі.

— Чудово. Ми вже маємо ключ до загадки. Очевидно, ймовірним — і вельми ймовірним — є те, що людина, яка писала листи, перебувала на кораблі. А тепер розгляньмо інший момент. Коли лист було надіслано з Пондишері, між погрозою та її здійсненням минуло сім тижнів; коли ж

лист надійшов з Данді, минуло лише три-чотири дні. Чи наводить це вас на якусь думку?

— Першого разу треба було подолати більшу відстань.

— Але ж лист у такому разі теж мав пройти більшу відстань.

— Тоді я не розумію.

— Залишається тільки припустити, що корабель, на якому перебуває ця людина або ж їх там кілька, — вітрильник. Мені здається, що вони щоразу посиляли своє дивне попередження, перш ніж вирушити на здійснення своєї мети. Ви бачите, як швидко сталося вбивство після знаку, що надійшов із Данді. Якби вони пливли з Пондишері пароплавом, то прибули б майже водночас із своїм листом. Але насправді минуло сім тижнів. Ці сім тижнів, я гадаю, становлять різницю між швидкістю поштового пароплава, що привіз лист, і швидкістю вітрильника, що привіз того, хто його писав.

— Можливо...

— Це більше ніж можливо. Це вірогідно. Тепер ви бачите, чому з цією новою справою не можна зволікати й чому я наполягав, щоб молодий Опеншо був обачний. Нещастя щоразу відбувалися, коли минав час, потрібний авторам листа, щоб прибути вітрильником. Але цей лист надійшов з Лондона, тож ми не можемо марнувати часу.

— О Боже милий! — вигукнув я. — Що ж означає ця жорстока гонитва?

— Папери, які колись вивіз старий Опеншо, мали, напевно, надзвичайну вагу для тієї особи чи осіб, що на вітрильнику. Гадаю, що їх там більше, ніж одна особа. Одна людина не могла б здійснити два вбивства так, щоб заплутати суд присяжних. Тут діяло принаймні кілька

осіб, причому люди ті були винахідливі й рішучі. Ці папери вони твердо вирішили дістати, незважаючи на те, в чийх руках вони перебували. Отож ви бачите, що "К.К.К." — не ініціали окремої людини, а знак цілого товариства.

— Але якого товариства?

— Чи чули ви коли-небудь, — мовив Шерлок Холмс, нахилившись до мене й понизивши свій голос, — про Ку-клукс-клан[63]?

— Ні, ніколи.

Холмс погортав сторінки книжки, що лежала в нього на колінах.

— Ось що тут написано, — сказав він невдовзі й прочитав:

"Ку-клукс-клан. Назву нав'язано своєрідним звуком зведеного курка рушниці. Це страхітливе таємне товариство утворили колишні вояки армії Південних штатів після громадянської війни; в різних штатах країни, зокрема в Теннесі, Луїзіані, обох Каролінах, Джорджії й Флориді, було швидко засновано місцеві філії. Це товариство діяло з виразною політичною метою — для залякування виборців-негрів, а також для вбивства або вигнання з країни його супротивників. Злочинам товариства звичайно передував знак, надісланий наміченій особі в своєрідному, але добре відомому вигляді: подекуди це була дубова гілка з листками, подекуди — насіння дині або помаранчеві зернятка. Діставши таке попередження, жертва могла або відкрито зректися своїх поглядів, або ж залишити країну. Якщо ж вона не зважала на попередження, на неї чекала неминуча смерть, причому найчастіше досить дивна й несподівана. Організація товариства була така досконала, а методи — такі послідовні, що важко відшукати хоч один випадок, коли хтось не зазнав кари, знехтувавши попередженням, або ж коли було знайдено вбивць. Деякий час товариство вільно діяло, незважаючи на зусилля уряду Сполучених Штатів та кращих суспільних шарів Півдня. Врешті

1869 року цей рух припинив свою діяльність, хоч поодинокі її прояви спостерігалися й пізніше".

— Зверніть увагу, — мовив Холмс, відкладаючи книжку, — що несподіване припинення діяльності товариства збігається в часі з від'їздом із Америки Опеншо, який забрав із собою його папери. Цілком можливо, що це — і причина, і наслідок. Не дивно, що його родину переслідують найнепримиренніші члени товариства. Адже ви розумієте, що цей опис та щоденники можуть завдати ганьби найактивнішим діячам Півдня й багато хто з них не зможе спати спокійно, поки не заволодіє цими паперами.

— Отже, сторінка, яку ми бачили...

— Саме так, і цього можна було очікувати. Якщо я не помиляюся, там стояло: "Надіслано зернятка до А., Б. та В.", тобто цим людям надіслали попередження товариства. Далі йдуть записи про те, що А. та Б. забралися геть, тобто залишили країну, й про те, що В. відвідали; боюся, що ці відвідини скінчилися для В. невтішно. Гадаю, докторе, що ми зможемо пролити деяке світло на цю темну справу, а поки що єдиним порятунком для молодого Опеншо є діяти так, як я йому сказав. Цього вечора ми більше не зможемо нічого ані сказати, ані зробити, тому передайте мені мою скрипку і спробуймо забути на півгодини про цю мерзенну неgodу й ще мерзенніші вчинки наших ближніх...

До ранку буря вляглася, й крізь пелену туману, яка нависла над нашим великим містом, пробилося сонячне світло. Шерлок Холмс уже снідав, коли я зійшов до нього.

— Пробачте, що не дочекався вас, — мовив він. — Мені здається, що сьогодні я матиму чималий клопіт із цією справою молодого Опеншо.

— Що ж ви збираєтесь робити? — спитав я.

— Це значною мірою залежатиме від того, що дадуть мої попередні розшуки. Можливо, доведеться ще поїхати до Горшема.

— Ви хотіли б почати із цього?

— Ні, я розпочну з Сіті. Подзвоніть, щоб служниця принесла вам каву.

Чекаючи на каву, я взяв зі столу свіжу газету й пробіг її очима. Раптом я побачив заголовок, від якого мені похолело в грудях.

— Холмсе, — вигукнув я, — ви спізналися!

— Он як! — сказав він, ставлячи чашку на стіл. — Цього я й боявся. Як це сталося? — Голос його був спокійний, але я бачив, що це повідомлення в газеті його схилювало.

— Мені впало в око ім'я Опеншо й заголовок "Трагедія біля мосту Ватерлоо". Ось послухайте:

"Учора між дев'ятою й десятою годиною вечора констебль Кук із дільниці Н., який чергував біля мосту Ватерлоо, почув голос, що волав порятунку, й сплеск води. Ніч була дуже темна й буремна, тож порятувати людину, що тонула, незважаючи на допомогу кількох перехожих, не вдалося. Констебль, щоправда, здійняв тривогу, й за допомогою річкової поліції утопленика врешті було знайдено. Ним виявився молодий джентльмен на ім'я (судячи з конверта, який знайшли у нього в кишені) Джон Опеншо, що мешкав біля Горшема. Припускають, що він, поспішаючи на останній потяг, який відходив зі станції Ватерлоо, збився в темряві з дороги й упав у воду з однієї з невеликих пристаней для річкових пароплавів. На тілі не виявлено жодних слідів насильства, й нема ніякого сумніву щодо того, що утопленик став жертвою нещасного випадку, який повинен привернути увагу органів влади до стану утримання річкових пристаней".

Кілька хвилин ми сиділи мовчки. Я ще ніколи не бачив Холмса таким пригніченим та приголомшеним.

— Це зачіпає мою гідність, Ватсоне, — мовив він урешті. — Це, безперечно, дріб'язкове почуття, але це зачіпає мою гідність. Тепер ця справа стане для мене справою честі, і якщо Бог дасть мені здоров'я, я таки доберуся до цієї банди. Юнак прийшов до мене шукати порятунку, а я його послав на смерть! — Він скочив зі стільця і, страшенно хвилюючись, почав ходити туди-сюди кімнатою, нервово стискаючи свої довгі, тонкі руки. Бліді його щоки палали.

— Які підступні ці дияволи! — вигукнув він нарешті. — Як їм вдалося заманити його туди, на берег річки? Набережна зовсім не по дорозі до станції. Міст, звичайно, навіть такого буряного вечора був дуже залюднений. Але ми ще побачимо, Ватсоне, хто з нас кінець кінцем переможе. А тепер я пішов.

— До поліції?

— Ні, я обійдуся без неї. Я сам сплету павутиння, і нехай поліція ловить у нього мух.

Цілісінький день я був зайнятий своєю практикою і повернувся на Бейкер-стрит пізно ввечері. Шерлок Холмс іще не з'являвся. Було вже близько десятої години, коли мій друг увійшов, блідий і стомлений. Підійшовши до буфета, він одламав кусень хліба й заходився жадібно його жувати, запиваючи великими ковтками води.

— Ви зголодніли? — зауважив я.

— Як вовк. Зовсім забув попоїсти. Нічого не мав у роті від самого сніданку.

— Нічого?

— Ані крихти. Я не мав часу навіть подумати про їжу.

— А як посуваються ваші справи?

— Успішно.

— То ви знайшли ключ до розгадки?

— Злочинці в моїх руках. Молодий Опеншо недовго лишатиметься невідомщеним. Нумо, Ватсоне, затавруймо їх їхнім же диявольським тавром! Непогана ідея, авжеж?

— Що ви маєте на увазі?

Холмс узяв з буфета помаранч, поділив його на шматочки й видавив на стіл зернятка. Відрахувавши п'ять зерняток, поклав їх у конверт, написав на внутрішньому боці клапана: "Ш.Х. за Д.О.", запечатав конверт і надписав його: "Капітанові Джеймсу Келгуну, вітрильник "Самотня Зірка", Саванна, Джорджія".

— Цей лист чекатиме на нього в порту, коли він туди прибуде, — мовив Холмс, усміхнувшись. — Гадаю, це принесе капітанові безсонну ніч, бо лист провістить йому таку самісіньку долю, як і Опеншо.

— Але хто цей капітан Келгун?

— Ватажок банди. Я доберуся й до інших, але він буде першим.

— Як ви знайшли їх?

Холмс дістав із кишені великий аркуш паперу, увесь списаний числами та назвами.

— Я провів цілий день, — сказав він, — проглядаючи Ллойдові реєстри та підшивки старих газет і простежуючи шлях кожного судна, що побувало в Пондишері в січні та лютому 1883 року. Впродовж цих місяців у реєстрі відзначено тридцять шість суден великого тоннажу. Вітрильник під назвою "Самотня Зірка" одразу привернув мою увагу; щоправда, там значилося, що він вийшов з Лондона, але ж "Самотня Зірка" — назва одного з американських штатів.

— Здається, Техасу?

— Не знаю до ладу, якого саме, але зрозуміло, що цей вітрильник — американський.

— Що ж тоді?

— Я продивився реєстри Данді й коли побачив, що вітрильник "Самотня Зірка" був там у січні 1885 року, підозри мої змінилися впевненістю. Тоді я поцікавився щодо кораблів, які перебувають нині в Лондонському порту.

— Ну й що?

— "Самотня Зірка" прибула сюди минулого тижня. Я поїхав в Альбертські доки й дізнався там, що сьогодні вранці вона вирушила річкою до моря, узявши курс на Саванну. Я послав телеграму до Ґрейвсенда й з'ясував, що "Самотня Зірка" проходила там кілька годин тому; а оскільки вітер дме зараз зі сходу, то я не маю сумніву, що вона вже проминула Ґудвін і тепер перебуває недалеко від острова Вайт.

— Що ж ви збираєтесь тепер чинити?

— Келгун у моїх руках. Він та ще двоє його помічників, як я довідався, — єдині американці на вітрильнику. Решта — фіни та німці. Я також знаю, що минулої ночі всіх трьох на кораблі не було. Цю інформацію я одержав

від вантажника. Перш ніж вітрильник дістанеться Саванни, поштовий пароплав доставить туди мого листа, а телеграф повідомить поліцію в Саванні про те, що на цих трьох джентльменів тут чекають із нетерпінням як обвинувачених у вбивстві.

Проте в найкращих людських намірах завжди трапляється якийсь ґандж, і вбивцям Джона Опеншо не судилося одержати помаранчеві зернятка на знак того, що хтось інший, такий же хитрий та рішучий, натрапив на їхній слід. Того року осінні бурі були дуже тривалі й люті. Ми довго чекали з Саванни вістей про "Самотню Зірку", але так і не дочекалися. Врешті ми довідалися, що десь далеко, в хвилях Атлантичного океану виявлено ахтерштевень[64] якогось корабля з вирізаними на ньому літерами "С.З.". Це було все, що нам судилося дізнатися про долю "Самотньої Зірки".

Людна з розсіченою губою[65]

Айза Вітні, брат небіжчика Еліяса Вітні, доктора богослов'я, директора богословського коледжу Святого Юрія, призвичаївся курити опій. Звички цієї він набув, як я розумів, ще в коледжі через дурну примху: прочитавши книгу де Квінсі[66] про сні та відчуття курця опію, він почав підмішувати його до тютюну, щоб пережити те саме. Незабаром він переконався, як і багато інших людей, що розпочати курити легше, ніж покинути, й довгі роки зоставався рабом цього зілля, викликаючи страх і жаль у своїх друзів та родичів. Я досі бачу перед собою його жовте одутле обличчя, очі з набряклыми повіками й звуженими зіницями, його тіло, що безсило лежить у кріслі, — жалюгідну руїну шляхетного чоловіка.

Якось увечері, в червні 1889 року, саме тієї години, коли вже позіхаєш і поглядаєш на годинник, — у двері мого помешкання подзвонили. Я підскочив у кріслі, а дружина, поклавши своє шитво на коліна, невдоволено скривилася.

— Пацієнт! — мовила вона. — Доведеться йти.

Я застогнав, бо щойно повернувся додому після важкого дня.

Ми почули, як рипнули двері, хтось поспіхом кинув кілька слів і в коридорі залунали кроки. Двері нашої кімнати рвучко прочинилися, й до нас увійшла леді в темній сукні, з чорною вуаллю на обличчі.

— Пробачте, що я так пізно, — почала вона і раптом, несподівано втративши владу над собою, кинулася до моєї дружини, обвила руками її шию й захлипала в неї на плечі. — Ой, у мене таке горе! — скрикнула вона. — Допоможіть мені!

— Отакої, — мовила моя дружина, піднявши її вуаль, — та це ж Кет Вітні. Як ти налякала мене, Кет! Я й не думала, що це ти.

— Я просто не знаю, що мені діяти, тож і прибігла одразу до тебе.

Це була звичайна річ. Люди, з якими траплялося лихо, линули до моєї дружини, наче птахи до маяка.

— От і добре, що ти прийшла. Випий вина з водою, уможуйся зручніше і розповідай, що сталося. Може, я краще відішлю Джона спати?

— О, ні, ні! Допомога доктора мені теж потрібна. Це все через Айзу. Його вже два дні нема вдома. Я так боюся за нього!

Це вже не вперше розмовляла вона з нами про біду з її чоловіком — зі мною як із лікарем, а з дружиною — як із давньою подругою і шкільною товаришкою. Ми втішали й заспокоювали її, як могли. Чи знає вона, де її чоловік? Чи зможемо ми привезти його додому?

Виявилося, що так. За її словами, останнім часом він ходив до курильні в найдальшому східному кварталі Сіті. Досі його відлучення тривали не більш ніж один день, і ввечері він повертався додому, геть знеможений і розбитий. Але цього разу його немає вже дві доби, й він, звичайно, лежить там серед портових покидьків, дихаючи отруйним димом чи забувшись важким сном. Вона була певна, що він у "Золотому самородку", на Аппер-Свондам-Лейн. Але що їй робити? Хіба може вона, молода соромлива жінка, піти в таке місце, щоб визволити свого чоловіка із компанії цих розбійників?

Отакою була ситуація, і допомогти їй міг, безперечно, тільки я. Тож хіба міг я не супроводити її туди? А втім, навіщо їй туди їхати? Адже я лікував Айзу Вітні, і мої поради як лікаря мали для нього вагу. Я вирішив, що мені краще буде поїхати туди самому. Я пообіцяв їй, що через дві години привезу її чоловіка в кебі додому, за адресою, яку вона мені дала. Через десять хвилин, покинувши крісло в затишній вітальні, я вже мчав в екіпажі до східної частини міста; я знав, що мене чекає незвичайна справа, проте насправді вона виявилася ще дивовижнішою.

Спочатку все йшло якнайкраще. Аппер-Свондам-Лейн — брудний провулок позаду величезних корабелень, що тягнуться вздовж північного берега річки, на схід від Лондонського мосту. Між якоюсь брудною крамничкою й шинком я відшукав потрібну мені курильню, вхід до якої нагадував чорну діру з крутими східцями. Наказавши візникові зачекати, я спустився східцями вниз, ступаючи по них, мов п'яний; у миготливому світлі гасової лампи над дверима я знайшов защіпку і ввійшов до довгої, низької кімнати, повної густого, важкого бурого опійного диму; вздовж стін височіли дерев'яні нари, мов на баку корабля, що везе переселенців.

Крізь морок я ледве розгледів тіла, які лежали в найхімерніших позах — із зігнутими плечима, піднятими коліньми, закинутими назад головами, з задерними догори підборіддями, з темними побляклими очима, що звідусіль дивилися на мене. Серед темряви спалахували маленькі червоні вогники в чашечках металевих люльок, то яскравіючи, то пригасаючи. Більшість лежали мовчки, але дехто бурмотів собі під ніс,

дехто розмовляв дивним, тихим, одноманітним голосом, то збуджуючись, то раптом змовкаючи, причому ніхто не слухав свого сусіду — кожен був заглиблений у власні думки. У кінці кімнати стояла невеличка жаровня з палаючим жаром, біля якої на триножному дерев'яному стільці сидів високий, худорлявий дід; підперши кулаками підборіддя і впершись ліктями у коліна, він не зводив очей з вогню.

Тільки-но я увійшов, як до мене кинувся смаглявий малаєць із люлькою та опієм і показав на вільні нари.

— Дякую. Я не для цього прийшов, — мовив я. — Тут є мій друг, містер Айза Вітні, мені треба з ним поговорити.

Збоку хтось заворушився й скрикнув; роздивившись трохи в темряві, я побачив блілого, похмурого, розпатланого Вітні, що вирячився на мене.

— Боже мій, та це ж Ватсон! — сказав він.

Він щойно прочувався від сп'яніння й тремтів усім тілом.

— Котра зараз година, Ватсоне?

— Скоро одинадцята.

— А який сьогодні день?

— П'ятниця, дев'ятнадцяте червня.

— О Боже милий! А я думав, що ще середа. Ні, сьогодні середа. Навіщо вам так лякати людину? — Він закрив обличчя руками й захлипав.

— Кажу вам, що сьогодні п'ятниця, друже. Ваша дружина чекає на вас уже два дні. Посоромилися б!

— Мені справді соромно. Але ви щось плутаєте, Ватсоне, бо я тут лише кілька годин, викурив три-чотири люльки... забув скільки. Та я поїду з вами додому. Я не хочу лякати Кет... бідолашну Кет! Подайте мені руку! У вас є кеб?

— Так, він чекає біля дверей.

— Тоді їдьмо. Але я їм винен. Дізнайтеся, скільки я винен, Ватсоне. Я зовсім розкис. Нічого не можу з собою вдіяти.

Затамувавши подих, щоб не вдихати задушливих випарів отруйного зілля, я пішов вузьким проходом поміж двома рядами курців, шукаючи хазяїна. Проминувши довгання, що сидів біля жаровні, я відчув, що хтось смикнув мене за піджак і прошепотів низьким голосом:

— Пройдіть повз мене, а тоді озирніться.

Ці слова я відчув цілком виразно. Я поглянув убік: їх міг вимовити лише отой дід, але він сидів, як і раніше, нічого довкола себе не помічаючи, худорлявий, зморшкуватий, згорблений під тягарем літ; люлька з опієм стирчала в нього між колін, випавши із знесилених пальців. Я ступив два кроки вперед і озирнувся. Мені знадобилися всі мої зусилля, щоб не скрикнути з подиву. Старий обернувся так, щоб ніхто, крім мене, його не бачив. Спина його раптом випросталася, зморшки зникли, у темних очах з'явився блиск, — біля вогню, сміючись із мого здивування, сидів не хто інший, як Шерлок Холмс. Він тихенько подав мені знак, щоб я наблизився до нього, й знов обернувся до решти курців, миттю перетворившись на немічного діда з обвислою губою.

— Холмсе! — прошепотів я. — Що ви, в біса, робите в цій курильні?

— Тихше, тихше, — відповів він, — у мене чудовий слух. Коли ви зробите мені ласку й випровадите свого очманілого друга, я буду радий трохи з вами побалакати.

— На мене чекає кеб.

— То відправте його самого додому. Можете за нього не боятися, бо він, здається, занадто розкис, щоб потрапити в якусь пригоду. І я радив би вам послати з візником записку своїй дружині, що ви зустріли мене й залишилися зі мною. Якщо ви зачекаєте на вулиці, я за п'ять хвилин вийду до вас.

Важко було відмовляти Шерлокові Холмсу: його прохання завжди були такі виразні й звучали так спокійно і владно. До того ж я відчував, що коли посаджу Вітні в кеб, то обов'язок мій щодо нього буде виконано й мені ніщо вже не завадить узяти участь в одній із тих незвичайних пригод, що були для мого друга буденною справою. За кілька хвилин я написав дружині записку, сплатив рахунок Вітні, провів його до кеба й побачив, як кеб зник у темряві. За мить із курильні вишкандибав згорблений дідуган, і ми з Шерлоком Холмсом пішли вниз вулицею. Два квартали він ішов, не розгинаючи спину й непевно переставляючи ноги. Потім, поспіхом озирнувшись, випростався й вибухнув щирим сміхом.

— Гадаю, Ватсоне, — мовив він, — вам здалося, що на додачу до кокаїну я взявся за опій і взагалі за такі речі, про які ви люб'язно як лікар висловили свої міркування.

— Я справді здивувався, коли побачив вас у тій курильні.

— Не менше, ніж я, побачивши вас.

— Я шукав там друга.

— А я — ворога.

— Ворога?

— Так, ворога або радше здобич. Одне слово, Ватсоне, я нині взявся до прецікавої справи й сподівався дещо довідатися з безладних балачок курців, як робив це раніше. Якби мене впізнали в цій курильні, життя моє не варте було б і шеляга; я вже бував там у своїх справах, і негідник-хазяїн, матрос з Індії, заприсягся, що помститься мені. Позаду цього будинку, біля корабельні Святого Павла, є потаємні двері, які могли б розповісти багато дивовижних історій про те, що проносять через них глупої ночі.

— Як? Невже трупи?

— Так, трупи, Ватсоне. Можна стати багатієм, якщо одержувати по тисячі фунтів за кожного бідолаху, якого згубили в цій курильні. Це найстрашніша пастка на всьому березі Темзи, і я побоююсь, що Невіл Сент-Клер, який потрапив у неї, вже не повернеться додому. Але ми теж влаштуємо пастку. — Він сунув два пальці в рота і різко свиснув; у відповідь здалеку долинув такий самий свист, а потім ми почули торохтіння коліс і тупіт кінських копит.

— То як, Ватсоне, — мовив Холмс, коли з темряви виринула висока двоколка з двома жовтими ліхтарями, що кидали на дорогу два золоті промені світла, — ви поїдете зі мною чи ні?

— Якщо стану вам у пригоді...

— Вірний товариш завжди стане в пригоді, а літописець — тим паче. У моїй кімнаті в "Кедрах" є двоє ліжок.

— У "Кедрах"?

— Еге ж, так зветься садиба містера Сент-Клера. Я перебрався туди, поки веду свої розшуки.

— А де це?

— Недалеко від Лі, в Кенті. Треба проїхати миль із сім.

— Я нічого не розумію.

— Звичайно... Зараз ви довідаєтеся про все. Сідайте... Все гаразд, Джоне, ви нам більше не потрібні. Ось вам півкрони. Чекайте на мене завтра близько одинадцятої. Передайте-но мені віжки... Бувайте!

Він стьобнув коня батоном, і ми помчали нескінченними темними, порожніми вулицями, що ставали все ширшими, аж поки опинилися на великому мості з поруччям, під яким поволі текли каламутні річкові води. Потім знов потяглися понурі вулички з цегляними будинками; їхню тишу порушували лише важкі, розмірені кроки полісменів або пісні й крики пізніх гульвіс. Чорні хмари повільно сунули небом, і в прогалинах між ними то там, то тут мерехтіли одинокі зірки. Холмс мовчки правив конем, схиливши в глибокій задумі голову на груди; я сидів біля нього, силкуючись відгадати, про що він думає, і не наважувався перервати плін його думок. Ми проїхали кілька миль і вже перетинали смугу приміських вілл, коли він нарешті оговтався, струснув плечима й запалив люльку, як людина, неабияк задоволена тим, чого щойно домоглася.

— Ви наділені великим даром мовчання, Ватсоне, — мовив він. — Це робить вас незамінним товаришем. Але тепер мені треба з кимось побалакати, щоб розвіяти свої не дуже приємні думи. Просто не знаю, що сказати цій милій жінці, коли вона зустрине мене на дверях.

— Ви забули, що я нічого про це не знаю.

— Гадаю, я встигну розповісти вам усі подробиці справи, поки ми приїдемо до Лі. Вона здається простісінькою, а я тим часом не знаю, як до неї взятися. Кінців у ній, безперечно, багато, але за жоден із них не можна вхопитися як слід. Я розповім вам геть-чисто все, Ватсоне, — може, вам сяйне якась думка, бо я зовсім заблукав у довоколишній темряві.

— Слухаю вас.

— Кілька років тому, у травні 1884 року, в Лі з'явився джентльмен на ім'я Невіл Сент-Клер, що мав, очевидно, добрі гроші. Він найняв велику віллу, розбив коло неї гарненький садок і зажив на всю губу. Згодом він потоваришував із сусідами й 1887 року одружився з дочкою тамтешнього броваря; тепер у них уже двоє дітей. Сталої роботи він не має, але бере участь у кількох комерційних підприємствах і зазвичай щоранку їздить до міста, вертаючись звідти потягом о сімнадцятій чотирнадцять, із Кенон-стрит. Містерові Сент-Клеру тридцять сім років, живе він скромно, він добрий чоловік і ніжний батько; усі знайомі відгукуються про нього якнайкраще. Додам, що боргів у нього, як я дізнався, лише на вісімдесят вісім фунтів десять шилінгів, а на поточному рахунку в банку — двісті двадцять фунтів. Отже, нема підстав припускати якісь проблеми з грошима.

Минулого понеділка містер Невіл Сент-Клер вирушив до міста раніше, ніж звичайно, сказавши, що в нього є дві важливі справи й що він привезе своєму синові коробку кубиків. Випадково того самого понеділка, невдовзі по його від'їзді, дружина одержала телеграму, що на її ім'я до Абердінського пароплавства надійшла невелика цінна посилка, на яку вона давно чекала. Якщо ви добре знаєте Лондон, то повинні пам'ятати, що контора цього пароплавства розташована на Фресно-стрит, яка відходить від Аппер-Свондам-Лейн, де ви знайшли мене цього вечора. Місіс Сент-Клер поснідала, поїхала до міста, купила там дещо, зайшла до контори, одержала свою посилку і о шістнадцятій тридцять п'ять подалася по Свондам-Лейн до вокзалу. Вам поки що зрозуміло?

— Звичайно, тут усе ясно.

— Як ви пам'ятаєте, у понеділок була велика спека, і місіс Сент-Клер ішла поволі, роздивляючись, чи не трапиться поблизу кеб; до того ж їй дуже не сподобалася ця частина міста. Прямуючи вниз по Свондам-Лейн, вона несподівано почула крик і вся похолола, побачивши у вікні третього поверху якогось будинку свого чоловіка; він дивився на неї й навіть, як їй

здалося, поманив її до себе. Вікно було відчинене, і вона добре розгледіла його обличчя, — воно було страшенно схвильоване, як потім вона повторювала. Чоловік відчайдушно простяг до неї руки і раптом зник так несподівано, наче його силоміць відтягли від вікна. Проте її гостре жіноче око встигло помітити дивну річ — він був у тому самому чорному піджаку, в якому поїхав до міста, але не мав на собі ні комірця, ні краватки.

Певна, що з ним скоїлося якесь лихо, вона збігла східцями вниз — у тому самому будинку з курильнею, де ви знайшли мене сьогодні ввечері, і, пробігши через передню кімнату, хотіла піднятися сходами, що вели на другий поверх. Але біля сходів вона натрапила на негідника-матроса, про якого я вам розповідав, і він з допомогою свого підручного-данця виштовхав її надвір. Охоплена божевільним жахом, вона кинулася бігти вулицею і, на щастя, зустріла на Фресно-стрит констеблів з інспектором, що здійснювали обхід. Полісмени подалися за нею і, незважаючи на впертий опір господаря, увійшли до кімнати, в вікні якої вона бачила містера Сент-Клера. Але там і знаку його не було. Та й на всьому поверсі не знайшли нікого, крім якогось бридкого каліки, що начебто там мешкав. І він, і матрос божилися, що тут із самого полудня більш нікого не було. Вони так рішуче все заперечували, що інспектор уже почав сумніватися, чи місіс Сент-Клер не помилилася, аж тут вона з криком кинулася до дерев'яної скриньки, що стояла на столі, й зірвала з неї вічко. Звідти посипалися дитячі кубики. То була іграшка, яку її чоловік обіцяв привезти з міста синові.

Ця знахідка й помітна розгубленість каліки переконали інспектора, що справа ця серйозна. Кімнати ретельно обшукали, й наслідки обшуку засвідчили, що скоєно мерзенний злочин. Передня кімната з поганенькими меблями слугувала там вітальнею; поряд була маленька спальня, вікно якої виходило на задній двір корабельні. Між корабельнею і будинком є вузький канал, що на час відпливу висихає, а з припливом наповнюється водою до чотирьох з половиною футів. Вікно спальні було широке й відчинялося знизу; під час огляду на підвіконні виявлено плями крові, ще декілька плям знайшли на дерев'яній підлозі. За завісою в

передній кімнаті валялася одежа містера Сент-Клера — все, крім піджака. Його черевики, шкарпетки, капелюх, навіть годинник — усе було тут. Ніяких слідів насильства на одежі не виявлено, проте сам містер Сент-Клер безслідно зник. Утекти він міг лише через вікно, бо іншого виходу не було, але зловісні криваві плями на підвіконні свідчили, що навряд чи йому пощастило врятуватися, перепливши канал, та й приплив на час цієї трагедії був інтенсивніший.

Тепер — про негідників, що можуть бути причетні до злочину. Матроса знають як людину з непевним минулим, але з оповіді місіс Сент-Клер відомо, що через хвилину після того, як вона побачила у вікні чоловіка, він опинився внизу, біля сходів, тож матрос міг бути лише помічником злочинця. Сам він, звичайно, все заперечує, але каже, що й гадки не має про те, чим промишляє Х'ю Бун, його квартирант; як там опинилася одежа пропалого джентльмена, він пояснити не може.

Це все, що відомо про хазяїна-матроса. А тепер — про отого понурого каліку, що мешкає на третьому поверсі курилні й що останнім, напевно, бачив Невіла Сент-Клера. Його звуть Х'ю Бун, і його бридке обличчя знайоме кожному, хто часто буває в Сіті. Він — професійний жебрак[67], а щоб обійти поліційні заборони, вдає з себе продавця сірників. Ви, мабуть, помітили, що на лівому боці Треднідл-стрит є невелика ніша в стіні. Отам це створіння й сидить щодня, схрестивши ноги й поклавши на коліна кілька коробочок сірників; вигляд його такий жалюгідний, що милостиня сиплеться дощем у брудну шкіряну кепку, яка лежить перед ним на бруківці. Я не раз бачив цього чолов'ягу, але й гадки не мав, що колись він мене зацікавить, і щоразу дивувався, який урожай він збирає за такий короткий час. Із себе він такий незвичний, що на нього важко не звернути уваги. Помаранчево-руде волосся, бліде обличчя з жахливим шрамом, що розсікає верхню губу, бульдожаче підборіддя й пара проникливих темних очей, які так контрастують із рудим волоссям, — усе це вирізняє його зі звичайного натовпу прохачів, і до того ж у нього завжди наготові дві-три шпильки для кожного, хто задумає з нього кепкувати. Такий він, цей чоловік, про якого ми знаємо, що він мешкає в курилні й останнім бачив джентльмена, якого ми розшукуємо.

— Але ж він каліка! — мовив я. — Як він один міг здолати дужу, дорослу людину?

— Його вважають калікою, бо він накульгує, коли ходить; узагалі він силач і здоровань. Ви ж медик, Ватсоне, й знаєте, що слабкість однієї кінцівки часто надолужується незвичайною силою інших.

— Прошу, розповідайте далі.

— Коли місіс Сент-Клер побачила кров на підвіконні, їй стало недобре, й полісмен відвіз її в кебі додому — тим паче, що для подальшого розсліду вона вже не стала б нам у пригоді. Інспектор Бартон, що взявся до цієї справи, якнайретельніше обшукав будинок, проте не знайшов нічого, що могло б якось прояснити справу. Спочатку він зробив помилку, не заарештувавши Буна негайно, отож той мав кілька хвилин, щоб перемовитися з приятелем-матросом, але цю помилку одразу виправили — Буна схопили й обшукали; обшук ніяких доказів проти нього не дав. Щоправда, на правому рукаві його сорочки були криваві плями, але він показав свій підмізинний палець із порізом біля нігтя й пояснив, що це кров із його пальця; напевно, вона капнула з рани на підвіконня, коли він підходив до вікна. Бун уперто твердив, що ніколи не бачив містера Невіла Сент-Клера, й клявся, що одяг того джентльмена у його кімнаті — така сама загадка для нього, як і для поліції. Що ж до слів місіс Сент-Клер про те, що вона бачила чоловіка у вікні його кімнати, то він вважає, що це або приснилось їй, або вона марить. Буна повели до дільниці, хоч він і пручався, а інспектор тим часом вирішив дочекатися відпливу, сподіваючись відшукати на дні каналу якісь нові докази.

І справді, в грузькому мулі вони дещо знайшли — хоч і не те, що сподівалися знайти. То був не сам Невіл Сент-Клер, а лише піджак Невіла Сент-Клера. Як ви гадаєте, що було в кишенях?

— Навіть уявлення не маю.

— Ви нізачо не вгадаєте. У всі кишені було набито монети — чотириста двадцять один пенс і двісті сімдесят півпенсів. Нічого дивного, що піджак не поплив за водою. А ось труп — то інша річ. Між будинком і корабельнею дуже швидка течія. Цілком можливо, що важкий піджак упав на дно, а тіло понесло в річку.

— Але, як я зрозумів, решту одежі знайшли в кімнаті. Невже на тілі був лише піджак?

— Ні, сер, але це можна пояснити. Уявімо собі, що цей Бун викинув Невіла Сент-Клера з вікна й жодна жива душа того не бачила. Що він мав би чинити далі? Звичайно, знищити одежу, яка може його викрити. Він бере піджак і хоче викинути геть, але тут йому спадає на думку, що піджак не потоне, а попливе. Він дуже поспішає, бо чує вже на сходах галас, чує, як дружина Сент-Клера вимагає, щоб її пустили до чоловіка, та ще й спільник-матрос, мабуть, попередив його, що на вулиці полісмени. Не можна гаяти ані хвилини. Він кидається до потаємного закутка, де ховає плоди свого жебрацтва, набиває в кишені перші-ліпші монети, аби тільки бути певним, що піджак потоне. Після цього Бун викидає його й хоче викинути решту речей, але чує кроки на сходах і ледве встигає зачинити вікно до приходу поліції.

— Що ж, це здається цілком імовірним.

— Тоді візьмімо це за тимчасове припущення, поки немає нічого ліпшого. Буна, як я вже казав, заарештували й відвели до поліції, хоча раніше він не викликав жодної підозри. Кілька років, щоправда, його знали як професійного жебрака, але жив він дуже тихо й не привертав до себе уваги. Отакий вигляд має зараз ця справа, й питання, як і раніше, в чому, що робив Невіл Сент-Клер у курильні опію, що з ним сталося, де він тепер і яке відношення до його зникнення має Х'ю Бун? Усе це поки що нітрохи не прояснилося. Мушу зізнатися, що не пам'ятаю зі своєї практики жодного такого випадку, що з першого погляду здавався б таким простим, а насправді був таким складним.

Поки Шерлок Холмс переповідав мені подробиці всіх тих дивовижних подій, ми проминули околицю величезного міста, залишили позаду останні будинки й поїхали дорогою між нескінченними сільськими тинами. Якраз тоді, коли він замовк, ми опинилися біля якогось села, в поодиноких вікнах якого мерехтіли вогники.

— Ми під'їжджаємо до Лі, — мовив мій друг. — За час нашої короткої подорожі ми побували в трьох графствах Англії — виїхали з Мідлсекса, перетнули навскіс Суррей і в'їжджаємо в Кент. Бачите оте світло між деревами? То "Кедри", а біля лампи там сидить жінка, чий пильний слух уже почув, безперечно, цокіт копит нашого коня.

— Але чому ви не беретеся до цієї справи на Бейкер-стрит? — запитав я.

— Бо багато що доводиться з'ясовувати тут. Місіс Сент-Клер якнайлюб'язніше віддала мені дві кімнати, й можете бути певні, що вона не відмовить у гостинності й моєму другові та колезі. Мені так важко зустрічатися з нею, Ватсоне, поки я не маю жодних новин про її чоловіка... Ось ми й приїхали. Тпру! Тпру!

Ми зупинилися перед великою віллою, оточеною садом. До коня підбіг хлопець-конюх, і ми з Холмсом, скочивши на землю, пішли вузькою, всипаною гравієм стежкою, що вела до будинку. Тільки-но ми наблизилися, як двері відчинилися й на порозі стала маленька білява жінка, вбрана в ясну муслинову сукню, оторочену м'яким рожевим шифоном. Її постать чітко вирізнялася на тлі прямокутника світла; однією рукою вона трималася за двері, а другу немовби простягла до нас у благанні і, злегка нахилившись вперед, запитально дивилася на нас.

— Ну що? — вигукнула вона. — Що?

Побачивши, що нас двоє, вона радо скрикнула, але крик цей перетворився на стогін, коли мій друг хитнув головою й знизав плечима.

— Є якісь добрі вісті?

— Ні.

— А погані?

— Теж ні.

— Дякувати Богові й за це. Заходьте. Ви, мабуть, натомилися, адже сьогодні у вас був нелегкий день.

— Це мій друг, доктор Ватсон. Він ставав мені у великій пригоді в багатьох моїх справах; завдяки щасливому випадкові я запросив його сюди, щоб він допоміг нам у нашому розшуку.

— Рада вас бачити, — сказала вона, привітно потиснувши мені руку.
— Боюся, що вам тут буде незручно, адже для нас це був такий несподіваний удар...

— Люба леді, — відповів я, — я старий вояк, але якби навіть не був ним, до чого ці вибачення? Буду щасливий чим можу допомогти і вам, і своєму другові.

— А тепер, містере Шерлоку Холмсе, — мовила леді, коли ми увійшли до яскраво освітленої їдальні, де на столі нас чекала холодна вечеря, — я хочу по щирості дещо у вас запитати й благаю вас так само щиро відповісти мені.

— Звичайно, мадам.

— Не зважайте на мої почуття. Я не впадаю в істерику, не непритомнію. Я просто хочу знати вашу справжню, правдиву думку.

— Про що?

— Чи вірите ви в глибині душі, що Невіл живий?

Шерлок Холмс, здавалося, був збентежений цим запитанням.

— Ну-бо, кажіть щиро, — повторювала вона, стоячи на килимі й уважно дивлячись на нього.

— Щиро кажучи, не вірю, мадам.

— Ви гадаєте, що він помер?

— Так.

— Його вбито?

— Не знаю. Можливо.

— Якого дня він помер?

— У понеділок.

— Якщо так, містере Холмсе, то чи не будете ви ласкаві пояснити мені, як я могла сьогодні одержати від нього листа?

Шерлок Холмс підхопився з крісла, наче його вдарило струмом.

— Що?! — скрикнув він.

— Так, сьогодні. — Вона стояла усміхнена, стискаючи в руці аркуш паперу.

— Чи можна мені прочитати?

— Звичайно.

Він вихопив лист у неї з рук, розгладив на столі й почав ретельно розглядати, підсунувши лампу. Я підвівся з крісла й позирнув через його плече. Конверт був дуже простий, із поштовим штемпелем Ґрейвсенда й сьогоднішнім — тобто вчорашнім, бо північ уже минула, — числом.

— Грубий почерк, — пробурмотів Холмс. — Я певен, що це почерк не вашого чоловіка.

— Так, але всередині — його.

— Гадаю, що тому, хто надписував конверт, довелося розпитувати про вашу адресу.

— Чому ви так думаєте?

— Ім'я, як бачите, написано темніше, бо чорнило висухло саме собою. Решта напису — сіріша, бо її довелося висувувати вимочкою. Якби весь напис було зроблено й просушено вимочкою одразу, то всі слова були б однакового кольору. Ця людина написала на конверті ім'я, а потім уже — адресу, з чого видно, що адреси вона спочатку не знала. Це, зрозуміло, дрібниця, але для мене нема нічого важливішого за дрібниці. Дозвольте-но поглянути на лист. О! У нього було щось вкладено!

— Так, там був перстень. Його перстень із печаткою.

— А чи ви певні, що це почерк вашого чоловіка?

— Один із його почерків.

— Один із почерків?

— Так він пише, коли поспішає. Звичайно він пише зовсім по-іншому, але цей почерк я теж добре знаю.

"Люба, не бійся. Все скінчиться добре. Сталася жахлива помилка, потрібен час, щоб її виправити. Наберися терпіння.

Невіл".

— Написано олівцем на листку, видертому з книги у восьму частину аркуша, без водяних знаків. Так! Відіслано сьогодні з Грейвсенда людиною, в якої чимось був забруднений великий палець. Ця особа, якщо я не дуже помиляюся, жує тютюн... Ви все-таки переконані, що це почерк вашого чоловіка, мадам?

— Так. Це писав Невіл.

— Його відіслано сьогодні з Грейвсенда. Що ж, місіс Сент-Клер, хмари розвіюються, хоч я й не можу ще сказати, що небезпека минула.

— Але він має бути живий, містере Холмсе!

— Якщо це не спритна підrobка, щоб збити нас зі сліду. Перстень врешті-решт ні про що не свідчить. Перстень могли в нього відібрати.

— Ні, ні, це його, його власний почерк!

— Добре. А якщо, наприклад, листа написано в понеділок, а відіслано сьогодні?

— Це можливо.

— А за цей час багато чого могло статися.

— О, не позбавляйте мене надії, містере Холмсе. Я знаю, що з ним усе гаразд. Ми обоє такі близькі, що я одразу відчула б, якби з ним сталося лихо. Того самого дня, коли я бачила його востаннє, він у спальні порізав палець, і я одразу кинулася до нього з їдальні, бо почула, що з ним щось скоїлося. Невже ви думаєте, що я не відала б про його смерть, якщо відчуваю навіть такі дрібниці?

— Я добре знаю, що жіноче чуття часом цінніше за будь-які логічні висновки. Цей лист теж, здається, якнайкраще свідчить про те, що ви маєте рацію. Але якщо ваш чоловік живий і може писати листи, чому він не повертається до вас?

— Не знаю. Це щось неймовірне.

— А в понеділок, від'їжджаючи, він нічого вам не казав?

— Ні.

— І ви здивувалися, побачивши його на Свондам-Лейн?

— Так, дуже.

— Вікно було відчинене?

— Так.

— Він міг покликати вас із вікна?

— Міг.

— Але він, як я зрозумів, вигукнув лише щось нещасливе?

— Так.

— Він волав рятунок, як вам здалося?

— Так. Він вимахував руками.

— А може, то був вигук здивування? Він сплеснув руками з несподіванки, що бачить вас?

— Може, й так.

— І вам здалося, що його відтягли назад?

— Він зник так раптово...

— Він міг просто відскочити. Ви більш нікого не бачили в тій кімнаті?

— Ні, хоча цей страховидний жебрак зізнався, що був там, а матрос стояв унизу, біля сходів.

— Саме так. Ваш чоловік, якщо ви встигли помітити, був одягнений як завжди?

— Так, але на ньому не було комірця й краватки. Я добре бачила його голу шию.

— Чи згадував він коли-небудь у розмові з вами Свондам-Лейн?

— Ніколи.

— А чи не помічали ви, щоб він кутив опій?

— Ніколи.

— Дякую, місіс Сент-Клер. Це основні деталі, які я хотів прояснити до кінця. Тепер ми підвечеряємо й ляжемо спати, бо завтра на нас, можливо, чекає клопіткий день.

Нам віддали велику, затишну кімнату з двома ліжками, і я швидко ліг, бо вся ця ніч, повна пригод, утомила мене. Але Шерлок Холмс був такою людиною, що ладна, розв'язуючи загадку, не спати цілісінькі дні або й тижні — розмірковувати, порівнювати факти, розглядати справу з кількох точок зору, аж поки не вдасться або впоратися з нею, або переконатися, що таким чином її не здолати. Я зрозумів, що він і зараз ладен просидіти без сну цілу ніч. Він скинув піджак і жилет, надяг просторий синій халат і взявся складати до купи подушки з ліжка й крісел. Спорудивши з них щось на кшталт східного дивана, він уместився на ньому, схрестивши ноги й поклавши перед собою пачку дешевого тютюну та коробочку сірників. У тьмяному світлі лампи я бачив, як він сидить там із старою вересовою люлькою в роті, в хмарах сизого диму, байдуже втупившись очима в стелю, мовчазний, нерухомий; лампа освітлювала його суворе орлине обличчя. Так сидів він, коли я засинав, і так само сидів він, коли я прокинувся від несподіваного його вигуку й побачив, що вся кімната осяяна літнім сонцем. Люлька й досі стирчала в нього в роті, кімната була повна тютюнового туману, а від пачки тютюну, яку я бачив увечері, не залишилося ні крихти.

— Прокинулися, Ватсоне? — спитав він.

— Так.

— Хочете проїхатися?

— З радістю.

— Тоді вдягайтеся. У домі ще ніхто не проснувся, але я знаю, де спить конюх, і ми зараз матимемо коляску.

Говорячи це, він усміхався, очі його блищали, й він нітрохи не був схожий на ту похмуру, замислену людину, яку я бачив увечері.

Одягаючись, я позирнув на годинник. Нічого дивного не було, що всі ще спали; було двадцять п'ять хвилин по четвертій. Тільки-но я одягся, як повернувся Холмс із звісткою, що хлопець уже запряг коня.

— Хочу перевірити одне невеличке припущення, — мовив він, узупаюючи сільські шкіряні чоботи. — Здається, Ватсоне, що зараз ви бачите перед собою одного з найбільших дурнів у Європі. Мені слід було б дати такого стусана, щоб я летів аж до Черинг-Кросу. Але тепер, гадаю, в мене є ключ до цієї загадки.

— Де ж він?

— У ванній, — відповів Холмс. — О, ні, я не жартую, — провадив він далі, помітивши мій недовірливий погляд. — Я вже був там, узяв ключ і сховав у цей саквояж. Їдьмо, друже, й подивімося, чи підійде він до замка.

Ми зійшли вниз, намагаючись ступати якнайтихіше, і вийшли у двір, залитий яскравим вранішнім сонцем. Біля воріт уже стояла коляска; напіводягнений хлопець-конюх тримав запряженого коня за вудила. Ми скочили в коляску й помчали лондонським шляхом. Зрідка ми переганяли сільські вози, що везли до столиці городину; але в довколишніх віллах було тихо й порожньо, немов у якомусь зачарованому місті.

— З певного погляду ця справа — найзагадковіша, — мовив Холмс, пускаючи коня чвалом. — Правду кажучи, я був сліпий, наче кріт, але краще вже порозумнішати пізно, аніж ніколи.

У вікнах міських будинків уже з'являлися сонні обличчя, коли ми в'їхали до Лондона з боку Суррею. Перетнувши річку мостом Ватерлоо,

ми помчали по Велінгтон-стрит і, різко звернувши праворуч, опинилися на Бав-стрит. Шерлока Холмса добре знали в управлінні поліції, й два констеблі біля дверей віддали йому честь. Один з них схопив коня за вудила, а другий повів нас усередину приміщення.

— Хто сьогодні чергує? — спитав Холмс.

— Інспектор Бредстріт, сер.

— А, Бредстріте! Як ся маєте?

З коридору, вимощеного кам'яними плитами, назустріч нам вийшов високий, огрядний чиновник у повній уніформі.

— Я хотів би поговорити з вами, Бредстріте.

— Будь ласка, містере Холмсе. Прошу до моєї кімнати.

Це була маленька, схожа на контору кімната, з величезною книгою для записів на столі й телефоном на стіні. Інспектор сів за стіл.

— Чим можу прислужитися, містере Холмсе?

— Я хотів розпитати вас про того жебрака Буна, що замішаний у справі зникнення містера Невіла Сент-Клера.

— Так. Його привезли сюди для допиту.

— Я чув. Він тут?

— У камері.

— Не бешкетує?

— Ні, ні, з ним жодного клопоту. Але брудний, негідник!

— Брудний?

— Так, ми ледве змусили його помити руки, а обличчя в нього чорне, мов у бляхаря. Хай тільки скінчиться слідство, а там уже йому не минути тюремної лазні! Ви й самі погодилися б зі мною, якби побачили його.

— Я дуже хотів би поглянути на нього.

— Справді? Це легко зробити. Ходімо сюди. Саквояж можете залишити.

— Ні, краще я візьму його з собою.

— Гаразд. Сюди, будь ласка.

Він провів нас коридором, відчинив замкнені двері, спустився крученими сходами й привів нас до іншого, чисто вибіленого коридору з двома рядами дверей обабіч стін.

— Його камера — третя праворуч, — мовив інспектор. — Ось вона. — Він тихенько відсунув дощечку у горішній частині дверей і зазирнув у віконце. — Спить. Можете роздивитись на нього як слід.

Ми обидва поглянули крізь ґратці. В'язень міцно спав, повернений обличчям до нас, повільно й важко дихаючи. Це був невисокого зросту чоловік, одягнений, як і личить жебракові, препогано: крізь дірки подертого піджака визирало лахміття строкатої сорочки. Як інспектор і казав, він був страшенно брудний, але навіть бруд не міг заховати його потворного обличчя. Широкий шрам тягнувся від ока до підборіддя, й під розсіченою верхньою губою постійно шкірилися три зуби. Жмут яскраворудого волосся спадав на чоло та очі.

— Красень, авжеж? — мовив інспектор.

— Йому, звичайно, слід помитися, — зауважив Холмс. — Я про це здогадався і прихопив усе, що треба, з собою. — Він розкрив саквояж і дістав з нього, на мій подив, велику губку.

— Ого, та ви, бачу, жартівник! — захихотів інспектор.

— А тепер зробить велику ласку, відчинить тихенько двері, і ми швиденько причепуємо його.

— Добре, чому ж ні, — сказав інспектор. — Хай не ганьбить тюрму на Бав-стрит! — Він крутнув ключ у замку, й ми разом тихенько ступили до камери. В'язень поворухнувся, але тут-таки заснув іще міцніше. Холмс підійшов до умивальника, змочив у ньому губку й двічі нещадно провів нею по обличчю в'язня.

— Дозвольте відрекомендувати вам містера Невіла Сент-Клера з Лі, що в графстві Кент! — вигукнув він.

Ніколи в житті я ще не бачив чогось подібного. Обличчя чоловіка сповзло за губкою, наче кора з дерева. Зникла груба бура засмага! Зник страшний шрам, що перетинав обличчя, зникли розсічена губа й огидно вишкірені зуби! З голови зсунулося руде волосся, й ми побачили перед собою блілого, сумноокого, тендітного чоловіка з чорним волоссям і ніжною шкірою. Він сів на ліжку й, протерши очі, сонно втупився в нас. Несподівано, все зрозумівши, в'язень скрикнув і зарився обличчям у подушку.

— Боже мій! — вигукнув інспектор. — Та це ж і є чоловік, що пропав! Я впізнав його з фотографії!

В'язень обернувся до нас у розпачі, мов людина, що вирішила скоритися своїй долі.

— Хай буде, що буде, — сказав він. — За віщо мене тримають тут?

— За вбивство містера Невіла Сент... А втім, у вбивстві вас тепер не звинуватиш, хіба що в спробі самогубства, — засміявся інспектор. — Я двадцять сім років служу в поліції, але такого ще справді ні разу не бачив.

— Якщо я містер Невіл Сент-Клер, то, виходить, ніякого злочину не було і ви ув'язнили мене незаконно.

— Злочину не було, проте ви зробили велику помилку, — мовив Холмс. — Даремно ви не довірилися дружині.

— Річ не в дружині, а в дітях, — простогнав в'язень. — Бог мені свідок, я не хотів, щоб вони соромилися батька. Боже мій! Яка ганьба! Що мені тепер робити?

Шерлок Холмс присів біля нього на ліжку й лагідно поплескав по плечу.

— Якщо передати вашу справу до суду, — сказав він, — то розголосу вам не минути. Але якщо ви переконаєте поліцію, що за вами нема ніякої вини, то жодної причини повідомляти щось до газет, сподіваюся, не буде. Інспектор Бредстрит запише все, що ви нам розповісте, передасть ці записи вище, і тоді справа до суду не дійде.

— Благослови вас Господь! — палко вигукнув в'язень. — Я краще пережив би тюрму чи навіть смертну кару, аби лиш не розкривати моєї нікчемної таємниці й не ганьбити дітей... Ви першими почуєте мою історію.

Батько мій був учителем у Честерфілді, де я дістав блискучу освіту. Замолоду я багато мандрував, виступав на сцені і врешті став репортером однієї лондонської вечірньої газети. Одного разу мій

редактор забажав надрукувати нарис про жебрацтво в столиці, і я зголосився його написати. З цього й почалися всі мої пригоди. Щоб роздобути потрібні для мого нарису факти, я вирішив удати з себе справжнього жебрака. Ще будучи актором, я славився вмінням гримуватися, а тепер це мистецтво стало мені в пригоді. Я розфарбував собі обличчя, а щоб зробити його жаліснішим, намалював на ньому великий шрам і підняв трохи верхню губу з допомогою рожевого пластиря. Потім, насунувши руду перуку і вбравшись у лахміття, я сів у найжвавішому місці Сіті і взявся жебрачити, вдаючи з себе продавця сірників. Сім годин просидів я там, а коли повернувся ввечері додому, то побачив, на свій подив, що назбирав аж двадцять шилінгів чотири пенси.

Я написав той нарис і забув про все, але невдовзі мені пред'явили вексель, за яким я повинен був сплатити двадцять п'ять фунтів. Я й гадки не мав, де дістати гроші, аж раптом мені сяйнула чудова думка. Умовивши кредитора зачекати два тижні, я взяв на роботі відпустку й вирушив до Сіті жебрачити. За десять днів я зібрав потрібну суму й сплатив борг.

Тепер уявіть собі, чи легко працювати за два фунти на тиждень, коли знаєш, що ті самі гроші можна добути за день, розмалювавши собі обличчя, поклавши на землю кепку й нічого не роблячи? Боротьба між моєю гордістю й жадобою до грошей тривала довго, але врешті-решт жадоба перемогла: я кинув роботу в газеті й день у день сидів у тому місці, що й перше, викликаючи в перехожих жаль своїм потворним видом і наповнюючи кишені мідяками. Лише одна людина знала мою таємницю. То був хазяїн курильні на Свондам-Лейн, де я оселився; щоранку я виходив звідти обдертим жебраком і щовечора знов перетворювався на чепурного джентльмена. Цей чолов'яга, матрос з Індії, брав з мене добру платню за кімнату, тож я був певен, що він нікому не викаже моєї таємниці.

Незабаром я почав відкладати великі суми. Я зовсім не хочу сказати, що на лондонських вулицях будь-який інший жебрак назбирає за рік сімсот фунтів, — а це і є мій річний прибуток, — але я мав помітні

переваги, бо вмів майстерно гримуватись і жартома відбивати кпини, що врешті зробило мене прикметною особою в Сіті. Цілісінькі дні потік пенсів, перемішаних зі сріблом, сипався на мене, і я вважав невдалим той день, коли збирав менш ніж два фунти.

Що багатшим я ставав, то розкішніше жив — найняв за містом будинок, одружився, — й ніхто не підозрював, чим я займаюся насправді. Моя люба дружина знала, що я маю якісь справи в Сіті. Але які саме, й гадки не мала.

Минулого понеділка, скінчивши жебрачити, я перевдягавсь у своїй кімнаті над курильнею, коли раптом, позирнувши у вікно, зі страхом і здивуванням побачив, що на вулиці стоїть моя дружина й дивиться просто на мене. Я скрикнув з подиву, затулив обличчя руками й кинувся до свого повірника-матроса, благаючи нікого не пускати до мене. Я чув її голос унизу, але знав, що зійти нагору їй не дадуть. Я швидко роздягся, натяг на себе жебрацьке лахміття, перуку й загримувався. Навіть дружинині очі не впізнали б тепер мене. Але потім мені спало на думку, що кімнату можуть обшукати, й моя одежа викриє мене. Я розчинив вікно, зачепивши поспіхом палець, порізаний уранці в спальні. Потім я схопив свій піджак, напханий мідяками, що їх тільки-но поклав туди зі своєї жебрацької шкіряної торбини, викинув його у вікно, і він зник у Темзі. Те саме хотів я зробити і з рештою одежі, але тієї ж миті почув на сходах кроки констеблів, а за кілька хвилин переконався, що в мені не лише не впізнали містера Невіла Сент-Клера, а навіть заарештували як його вбивцю.

Більш мені нема чого додати. Щоб якомога довше зберегти на обличчі грим, я перестав умиватися. Знаючи, як тривожитиметься за мене дружина, я потай від констеблів зняв з пальця перстень і передав матросові разом з нашвидкуруч надряпаним листом, у якому писав їй, що все скінчиться добре.

— Вона одержала цей лист лише вчора, — мовив Холмс.

— Боже! Що то за тиждень був для неї!

— Поліція стежила за тим матросом, — сказав інспектор Бредстріт, — тож він, як я зрозумів, ніяк не міг послати лист непомітно. Він, напевно, передав його комусь зі своїх клієнтів-моряків, а той кілька днів забував відіслати його.

— Так воно й було, — підтвердив Холмс. — Та невже вас ніколи не штрафували за жебрацтво?

— Багато разів, але що той штраф важив для мене?

— Однак тепер вам доведеться це припинити, — мовив Бредстріт. — Якщо хочете, щоб поліція мовчала, Х'ю Бун повинен зникнути.

— Я вже заприсягся сам перед собою.

— Коли так, то я думаю, що все це забудеться. Але якщо вас помітять знову, то все буде викрито. А вам, містере Холмсе, ми вельми вдячні за те, що ви розкрили цю справу. Хотів би я знати, як вам це вдається?

— Цього разу, — мовив мій друг, — я просто посидів на п'ятьох подушках і скупив пачку дешевого тютюну. Гадаю, Ватсоне, що коли ми зараз вирушимо на Бейкер-стріт, то якраз встигнемо на сніданок.

Блакитний карбункул[68]

На третій день Різдва я зайшов до свого друга Шерлока Холмса привітати його зі святом. Він лежав на канапі в пурпуровому халаті; праворуч від нього була поличка для люльок, а ліворуч, під рукою, — купа пожмаканих газет, які він, напевно, щойно переглядав. Біля канапи стояв стілець, на спинці якого висів заяложений, зношений фетровий капелюх,

протертий у кількох місцях. Лупа й пінцет, що лежали тут-таки на стільці, свідчили про те, що Холмс якраз ретельно оглядав цей капелюх.

— Ви зайняті, — мовив я. — Я вам не заваджую?

— Ні, анітрохи. Я радий, що маю друга, з яким можу поділитися результатами своїх розшуків. Сама справа досить буденна, але з цією річчю, — він показав пальцем у бік капелюха, — пов'язані деякі цікаві й навіть повчальні події.

Я вмовивсь у кріслі й став гріти руки біля каміна, де потріскувало полум'я. Був саме міцний мороз, і вікна вкрилися щільними крижаними візерунками.

— Сподіваюся, — зауважив я, — що ця річ, хоча й здається такою непримітною, стосується якоїсь жахливої історії; вона стане ключем для вас у розв'язанні цієї загадки, й злочинця завдяки їй спіткає належна кара...

— Та ні, це зовсім не злочин, — засміявся Шерлок Холмс, — а лише один з отих дрібненьких випадків, що завжди трапляються там, де чотири мільйони людей копошяться на просторі в кілька квадратних миль. У такому величезному людському вулику можливі будь-які несподіванки, тож і виникає безліч дрібних та карколомних пригод, що не мають у собі нічого злочинного. Ми вже мали справу з такими пригодами.

— Авжеж, — зауважив я, — з шістьох останніх випадків, які я заніс до своїх нотаток, три не містять у собі ніякого криміналу.

— Саме так. Ви маєте на увазі мою спробу відшукати папери Ірен Адлер, дивовижну історію з міс Мері Сазерленд та пригоду з чоловіком із розсіченою губою. Ця невеличка історійка, безперечно, виявиться такою ж невинною. Чи знаєте ви Пітерсона, посильного?

— Так.

— Цей трофей належить йому.

— То це його капелюх?

— Ні-ні, він знайшов його. Власник невідомий. Дуже прошу вас розглядати цю річ не як старий мотлох, а як серйозну вправу для мозку... Але спершу — про те, як вона потрапила сюди. З'явилася вона тут уранці на Різдво вкупі з добре вгодованим гусаком, якого зараз, безперечно, підсмажують на Пітерсоновій кухні. Сталося це так. Пітерсон, чоловік, як ви знаєте, добродушний, повертався з бенкету додому вулицею Тотенгем-Корт-Роуд. У світлі ліхтаря він побачив перед собою якогось високого чоловіка, що йшов похитуючись і ніс на плечі білого гусака. На розі Гудж-стріт до нього причепилися хулігани, й один збив з нього капелюха, а він, обороняючись, замахнувся ціпком і влучив ним у вітрину крамниці позад себе. Пітерсон кинувся вперед, щоб допомогти пішоходові, але той, перелякавшись, що розбив вітрину, й побачивши людину в уніформі, кинув гусака й зник у лабіринті вуличок, що відходять від Тотенгем-Корт-Роуд. Хулігани також порозбігались, і Пітерсон лишився сам на полі бою, діставши в нагороду цей потертий капелюх та чудового різдвяного гусака...

— Якого він, звичайно, повернув господареві?

— Отут і загадка, любий друже. На папірці, прив'язаному до лівої ніжки гусака, було, що правда, надруковано: "Для місіс Генрі Бейкер", а на підкладці капелюха можна розібрати ініціали "Г.Б.", але в нашому місті мешкає кілька тисяч Бейкерів та кількості Генрі Бейкерів, тож повернути загублене одному з них не так уже й легко.

— Що ж учинив Пітерсон?

— Він приніс і капелюх, і гусака до мене, знаючи, що мене цікавлять навіть найдрібніші загадки. Гусака ми продержали тут до сьогоднішнього ранку, доки не стало зрозуміло, що його слід негайно з'їсти, незважаючи на мороз. Пітерсон забрав його, й гусака спіткало те, що йому судилося, а в мене залишився капелюх невідомого джентльмена, що втратив свій різдвяний обід.

— Він не подавав оголошення до газет?

— Ні.

— То як ви зможете дізнатися, хто він є?

— Лише вдавшись до логічних роздумів.

— Над цим капелюхом?

— Саме так.

— Ви жартуєте! Що ви зможете побачити в цьому старому, потертому фетрі?

— Ось вам моя лупа. Ви знаєте мої методи. Що ви могли б сказати про характер людини, якій належить ця річ?

Я взяв до рук потертий капелюх і покрутив його перед очима. Це був звичайнісінький круглий чорний капелюх, жорсткий і дуже зношений. Зсередини він був підбитий вицвілим червоним шовком. Виробничої марки не було, але, як Холмс і зауважив, з одного боку підбою було виписано ініціали "Г.Б.". На крисах я помітив петельку для гумки, проте самої гумки не знайшов. Узагалі цей капелюх був потертий, брудний, укритий плямами: видно було, що їх пробували зафарбувати чорнилом.

— Я нічого тут не бачу, — мовив я, повертаючи його моєму другові.

— Навпаки, Ватсоне, ви бачите все, але не хочете поміркувати над тим, що побачили. Ви надто несміливі у своїх висновках.

— Тоді скажіть мені, будь ласка, які ж висновки можете зробити ви?

Він узяв капелюх до рук і озирнув його проникливим, властивим лише йому одному поглядом.

— Звичайно, не все в ньому цілком зрозуміло, — зауважив він, — але дещо можна припустити напевно, а дещо — зі значною мірою ймовірності. Те, що чоловік цей досить розумний, я бачу одразу. Крім того, три роки тому він мав добрі гроші, а нині потерпає від скрути. Він завжди був передбачливий, турбувався про майбутнє, але помалу доля забувала про нього, й він набув якоїсь поганої звички, — напевно, почав пити. Через те, здається, й дружина охолола до нього...

— Любий мій Холмсе!

— Але якоюсь мірою він усе-таки зберіг свою гідність, — провадив далі Холмс, не звертаючи уваги на мій вигук. — Це людина малорухлива, що нечасто виходить із дому, зовсім не займається спортом. Він середнього віку, сиве волосся змащує помадою, нещодавно підстригся. До того ж я впевнений, що в домі його немає газового освітлення.

— Ви, звичайно, жартуєте, Холмсе!

— Анітрохи. Невже навіть тепер, коли я поділився з вами всіма своїми спостереженнями, ви не бачите, як я про це дізнався?

— Можете мати мене за найбільшого дурня, але я мушу визнати, що ніяк не можу простежити за ходом ваших думок. Чому, наприклад, ви вирішили, що чоловік цей розумний?

Замість відповіді Холмс натяг капелюх собі на голову. Капелюх закрив йому лоба і вперся у перенісся.

— Бачите, який розмір, — мовив він. — В такому великому мозку щось-таки мусить бути.

— А лиха година в його житті?

— Цьому капелюхові три роки. Плaskі криси, загнуті догори, були тоді модні. Капелюх цей досить високої якості. Подивіться-но на цю шовкову стрічку, на чудовий підбій. Якщо три роки тому ця людина мала змогу придбати такий дорогий капелюх і відтоді не купувала жодного іншого, то нині справи її кепські...

— Гаразд, тут ви, звичайно, маєте рацію. А як щодо передбачливості й поганих звичок?

Шерлок Холмс засміявся.

— Ось вона — передбачливість, — мовив він, показуючи пальцем на петельку. — Гумок ніколи не продають разом із капелюхами. Якщо цей чоловік придбав гумку й звелів прикріпити її до капелюха, то це означає, що він хотів таким чином уберегти його від вітру. Але коли гумка порвалася, а нової він купувати не став, то зрозуміло, що він облишив дивитися за собою. З іншого боку, він намагався зафарбувати чорнилом плями на фетрі, тобто не втратив ще почуття власної гідності.

— Ваші думки, звичайно, слушні.

— Те, що він середнього віку, що волосся в нього сиве, що він нещодавно підстригся й що він вживає помаду, — все це стає помітним, коли уважно оглянути капелюх ізсередини. Крізь лупу можна побачити багато зістрижених перукарськими ножицями волосків, що поприставали до підбою й пахнуть помадою. Пил на капелюсі, придивіться-но, — не

вуличний, сірий і сухий, а хатній — бурий і пухнастий, отожд капелюх висів здебільшого вдома. А плями від вологи всередині свідчать про те, що господар швидко пітнішає, бо не звик багато рухатися.

— А його дружина? Ви сказали, що вона охолола до нього!

— Цей капелюх уже кілька тижнів ніхто не чистив. Якби я побачив, любий Ватсоне, що вашого капелюха не чистили принаймні тиждень і ваша дружина дозволяє вам у такому вигляді виходити з дому, в мене з'явилися б побоювання, що ви також утратили її прихильність.

— А може, він нежонатий?

— Ні, він саме задля того, щоб помиритися з дружиною, й ніс додому гусака. Згадайте-но про картку на ніжці птаха.

— Ви маєте відповідь на все. Але звідки ви дізналися, що в його помешканні немає газу?

— Одна або дві масні плями можуть бути випадковими. Але коли я бачу їх не менш ніж п'ять, то не маю жодного сумніву, що ця людина частенько мусить користуватися лойовою свічкою, — напевно, піднімається вночі сходами з капелюхом в одній руці й свічкою в другій. В усякому разі, газовий ріжок таких плям не залишає. Чи згодні ви з цим?

— Так, це все ви досить точно підмітили, — мовив я, сміючись, — але тут, як ви й самі кажете, немає ще ніякого злочину. Ніхто не зазнав жодного збитку, крім чоловіка, що загубив гусака, — тож ви даремно сушили собі голову.

Шерлок Холмс уже хотів щось відповісти, аж тут двері прочинились і до кімнати вбіг посильний Пітерсон, щоки якого аж палали від хвилювання.

— Гусак, містере Холмсе! Гусак! — задихано вигукнув він.

— Ну? Що з ним сталося? Може, ожив і вилетів крізь кухонне вікно? — Холмс обернувся, щоб краще розгледіти Пітерсонове обличчя.

— Погляньте сюди, сер! Погляньте, що моя дружина знайшла у нього в волі!

Він простяг руку, і на його долоні ми побачили яскравий блакитний камінь, розміром трохи менший від горошини. Камінь був такий прозорий, що мерехтів на темній долоні, наче електрична іскра.

Шерлок Холмс, свиснувши, присів на канапу.

— Присягаюся, Пітерсоне, — мовив він, — це справжній скарб! Сподіваюся, ви знаєте, що знайшли?

— Діамант, сер! Коштовний камінь! Він ріже скло, наче масло!

— Це більше ніж коштовний камінь — це той самий камінь, який...

— Невже блакитний карбункул[69] графині Моркарської?! — вигукнув я.

— Саме так. Я знаю цей камінь за описами його розміру та вигляду, які щодня бачу в оголошеннях у "Таймсі" впродовж останнього часу. Цей камінь унікальний, і про його ціну можна хіба що здогадуватись. Навіть нагорода в тисячу фунтів, яку обіцяють за нього, не становить і двадцятої частини його вартості.

— О Боже! Тисяча фунтів!

Посильний упав у крісло й здивовано вирячив на нас очі.

— Нагорода нагородою, але я маю підстави гадати, що з деяких міркувань графиня віддала б чи не половину свого багатства, аби лишень повернути собі цей камінь.

— Якщо не помиляюся, він зник у готелі "Космополітен", — зауважив я.

— Саме так, двадцять другого грудня, рівно п'ять днів тому. У викраденні каменя з графининої скриньки звинувачено слюсаря Джона Горнера. Докази проти нього такі переконливі, що справу передано до суду присяжних. Здається, десь тут було повідомлення про цю історію.

Він покопався в своїх газетах, проглядаючи дати, нарешті витяг одну з них, розрівняв її, склав навпіл і прочитав:

"Викрадення коштовностей у готелі "Космополітен"

Джон Горнер, двадцяти шести років, слюсар, звинувачений у тому, що двадцять другого дня цього місяця викрав зі скриньки графині Моркарської коштовний камінь, відомий як блакитний карбункул. Джеймс Райдер, старший служник готелю, засвідчив, що в день викрадення Джон Горнер лагодив камінну решітку в туалетній кімнаті графині Моркарської. Деякий час Райдер перебував там разом із Горнером, але потім його кудись покликали. Повернувшись, він побачив, що Горнер зник, бюро відчинено й маленький сап'яновий футляр, у якому, як виявилось згодом, графиня звичайно зберігала свій коштовний камінь, стоїть порожній на туалетному столику. Райдер одразу викликав поліцію, й Горнера заарештували того ж таки вечора, але каменя не знайшли ні в нього, ані в його помешканні. Кетрін К'юзек, покоївка графині, засвідчила, що вона, почувши відчайдушний крик Райдера про викрадення, вбігла до кімнати й теж побачила порожній футляр. Інспектор Бредстріт з дільниці "Б" повідомив, що Горнер під час арешту чинив запеклий опір і гаряче доводив свою непричетність. Оскільки стало відомо, що заарештований раніше відбував покарання за пограбування,

суддя відмовився розглядати цю справу й передав її до суду присяжних. Горнер, який увесь час помітно хвилювався, знепритомнів, і його винесли з залу суду".

— Це все, про що повідомляє поліція, — замислено мовив Холмс, відкладаючи газету вбік. — Тепер наше завдання — визначити, яким чином камінь зі скриньки графині потрапив у воло гусака з Тотенгем-Корт-Роуд і таке інше. Бачте, Ватсоне, наші невеличкі логічні вправи виявилися не такими вже й дрібними та невинними. Ось вам камінь. Камінь знайшли у волі гусака, а гусак був у містера Генрі Бейкера, того джентльмена, чиїм капелюхом та іншими ризами я нав'язав вам таку нудьгу. Тепер ми мусимо серйозно взятися до розшуків цього джентльмена й визначити, яку роль він відіграє у цій маленькій таємниці. Передусім спробуймо найпростіший спосіб: подамо оголошення до всіх вечірніх газет. Якщо не пощастить, то застосуємо інші методи.

— Що ви хочете написати в тому оголошенні?

— Дайте-но мені олівець і клаптик паперу. Отже: "На розі Гудж-стріт знайдено гусака й чорний фетровий капелюх. Містер Генрі Бейкер може одержати їх сьогодні о 6.30 увечері на Бейкер-стріт, 221-б". Стисло й зрозуміло.

— Цілком. Але чи помітить він це оголошення?

— Так, він тепер переглядатиме всі газети: людина він небагата, тож гусак для нього — цілий скарб. Він так налякався, почувши брязкіт розбитої вітрини й побачивши Пітерсона, що кинувся тікати, забувши про все, але потім, звичайно, пошкодував, що з переляку загубив свого гусака. До того ж, у газеті ми згадуємо його ім'я, і кожен знайомий зверне його увагу на оголошення. А тепер, Пітерсоне, біжіть у бюро оголошень, і дайте це повідомлення до вечірніх газет.

— До яких, сер?

— До "Глоуб", "Стар", "Пел-Мел", "Сент-Джеймс", "Івнінг Ньюс", "Стандард", "Ехо" — до всіх, які лиш пригадаєте.

— Гаразд, сер. А камінь?

— Ага! Камінь я залишу в себе. А по дорозі, Пітерсоне, купіть гусака й принесіть його до мене. Адже ми маємо віддати його цьому джентльмену замість того, якого зараз смакує ваша родина.

Коли посильний пішов, Холмс узяв камінь і став оглядати його проти світла.

— Гарна штучка! — мовив він. — Дивіться, як вона сяє й мерехтить. Звичайно ж, це — справжня причина і об'єкт злочинів, як і кожен коштовний камінь. Витончена диявольська пастка. У великих старих каменів кожна грань може розповісти про якийсь кривавий злочин. Цьому ж каменю немає ще й двадцяти років. Його знайшли на березі річки Амой, у Східному Китаї, й примітний він тим, що має всі властивості карбункула, крім однієї: він — блакитний, а не рубіново-червоний. Незважаючи на свій молодий вік, він уже має жахливу історію. Через цей кристалик вуглецю[70] вагою в сорок ґран[71] сталося два вбивства, одне самогубство, отруєння сірчаною кислотою й кілька пограбувань. Хто б міг подумати, що така гарненька іграшка веде людей до в'язниць і на шибеницю! Я замкну камінь у своєму сейфі й напишу графині лист, що він у нас.

— Як ви гадаєте, цей Горнер невинний?

— Не можу сказати.

— Гаразд. А інший, Генрі Бейкер, має до цієї справи якийсь стосунок?

— Я гадаю, що Генрі Бейкер, найімовірніше, тут не причетний; він навіть уявити собі не міг би, що цей гусак, навіть якби був весь із чистого

золота, все одно коштував би дешевше. Все це, звичайно, одразу з'ясується, коли він відгукнеться на наше оголошення.

— А до того ви нічого не робитимете?

— Нічого.

— Якщо так, то я поїду до своїх пацієнтів, а ввечері повернуся сюди: я хочу побачити, чим скінчиться ця заплутана справа.

— Радий буду вас бачити. Я обідаю о сьомій. До обіду, здається, буде куріпка. До речі, чи не попросити місіс Хадсон оглянути волю тієї куріпки після останніх подій?

Я трохи затримався, й було вже пів на сьому, коли я знову потрапив на Бейкер-стрит. Наблизившись до Холмсового будинку, я побачив високого чоловіка у шотландській шапочці й застебнутому до підборіддя сурдуді. Він стояв у яскравому півколі світла, яке падало з віконця над дверима. Щойно я підійшов, двері відчинились, і ми разом увійшли до кімнати мого друга.

— Містер Генрі Бейкер, якщо не помиляюся? — мовив Холмс, підводячися з крісла й зустрічаючи відвідувача з тією легкістю й лагідністю, яку він так уміло вдавав. — Сідайте отут, біля вогню, містере Бейкере. Вечір сьогодні холодний, а літо ви, здається, переносите легше, ніж зиму... Ватсоне, ви прийшли саме вчасно. Це ваш капелюх, містере Бейкере?

— Так, сер, це, безперечно, мій капелюх.

Бейкер був високий плечистий чоловік із масивною головою, з широким розумним обличчям та гострою рудуватою борідкою. Червоні плями на носі й щоках, а також легке тремтіння простягнутої руки підтверджували Холмсові здогади про його звички. Вицвілий чорний

сурдут був застебнутий на всі ґудзики, комір — піднятий, а на худих зап'ястках, що виглядали з рукавів, не було й натяку на манжети. Говорив він глухо й уривчасто, ретельно добираючи слова, й справляв враження людини інтелігентної, але досить підтоптанії.

— Ми вже кілька днів зберігаємо ваші речі, — сказав Холмс, — і чекаємо, що ви дасте оголошення в газетах зі своєю адресою. Не розумію, чому ви й досі цього не зробили.

Наш відвідувач присоромлено всміхнувся.

— Нині в мене не так багато шилінгів, як колись, — мовив він. — Я й не сумнівався, що хулігани, які напали на мене, забрали з собою і гусака, й капелюх. Тому й не хотів марнувати гроші.

— Цілком природно. До речі, про гусака: нам довелося його з'їсти.

— З'їсти? — наш відвідувач схвильовано підхопився зі стільця.

— Він і так зіпсувався б. Але я гадаю, що он той гусак на буфеті, такої самої ваги й свіжий-свіжісінький, цілком замінить вам вашу втрату...

— О, звичайно, звичайно, — відповів містер Бейкер, полегшено зітхнувши.

— Щоправда, в нас збереглися ніжки, пір'я, воло та ще дещо від вашого гусака, тож, якщо хочете...

Бейкер щиро розреготався.

— Хіба що на пам'ять про мою пригоду, — відповів він, — хоча й не уявляю, навіщо мені можуть придатися рештки мого колишнього

знайомого! Ні, сер, я гадаю, що краще обмежитися, з вашого дозволу, тим чудовим гусаком, якого я бачу на буфеті.

Шерлок Холмс промовисто поглянув на мене й ледь помітно знизав плечима.

— Тоді ось вам ваш капелюх і ваш гусак, — мовив він. — До речі, чи не могли б ви сказати мені, де ви дістали того гусака? Я дещо розуміюся на птиці, й мені рідко траплялися такі відгодовані гуси.

— Охоче, сер, — сказав Бейкер, що тим часом підвівся й сунув під пахву свого нового гусака. — Наше невеличке товариство відвідує корчму "Альфа" біля музею, — ми, бачте, проводимо в музеї цілісінькі дні. Цього року її власник, містер Віндігейт, заснував "Гусячий клуб", кожен із членів якого сплачує щотижня кілька пенсів і одержує на Різдво гусака. Я вже виплатив усі належні пенси, а те, що було далі, вам відомо. Щиро вдячний вам, сер, бо ж не личить солідній людині мого віку ходити в шотландській шапочці.

Він уклонився нам обом з кумедною врочистістю й пішов.

— З Генрі Бейкером закінчено, — мовив Холмс, зачинивши за ним двері. — Цілком зрозуміло, що він про цю справу нічого не знає. Ви голодні, Ватсоне?

— Не дуже.

— Тоді пропоную перетворити обід на вечерю й негайно вирушити свіжими слідами цієї загадки.

— Я готовий.

Був морозний вечір, і нам довелося надягти пальта й закутати собі шиї шарфами. На безхмарному небі холодно сяяли зорі, й пара від

дихання перехожих нагадувала димок від численних пістолетних пострілів. Наші кроки гучно й чітко відлунювали вулицями. Проминувши Вімпол-стрит і Гарлі-стрит, ми пройшли через Вігмор-стрит на Оксфорд-стрит і за чверть години були в Блумсбері, біля корчми "Альфа" — невеликої пивнички на розі однієї з вулиць, що вели до Голборна. Холмс відчинив двері корчми й замовив два кухлі пива рум'янощогому хазяїнові в білому фартусі.

— Пиво у вас, напевно, чудове, якщо воно не гірше за ваших гусей, — мовив він.

— Моїх гусей? — хазяїн удав здивування.

— Так. Півтори години тому я мав розмову з містером Генрі Бейкером, членом вашого "Гусячого клубу".

— А, так, так. Але бачте, сер, ці гуси не мої.

— Справді? Чиї ж вони?

— Я, бачте, купив дві дюжини гусей у Ковент-Гардені.

— Невже? Я знаю декого з тамтешніх крамарів. У кого ж саме?

— Його звуть Брекінрідж.

— Ні, цього я не знаю. Тож за ваше здоров'я, господарю, й за добробут вашого дому. На добраніч!

— А тепер — до містера Брекінріджа, — сказав Холмс, застібаючи пальто, коли ми вийшли надвір, на мороз. — Пам'ятайте, Ватсоне, що на одному кінці нашого ланцюжка лише така мирна річ, як гусак, але на другому — людина, якій загрожує не менш ніж сім років тюрми, якщо ми

не доведемо її невинність. Утім, можливо, що наші розшуки покажуть, що винна саме вона, але будь-що ми тримаємо в своїх руках нитку, яка вислизнула з рук поліції й випадково потрапила до наших. Тож дійдемо до кінця цієї нитки, хоч би й сумного. Тепер — напрям на південь, і кроком руш!

Ми перетнули Голборн, пішли вздовж Ендел-стрит і, поблукавши якимись закутками, опинилися на Ковент-Гарденському ринку. На одній з найбільших крамниць висів напис: "Брекінрідж". Її власник, чоловік із кобилячою щелепою та пещеними бакенбардами, допомагав хлопцеві зачиняти вікна.

— Добрий вечір! Оце так мороз! — мовив Холмс.

Крамар кивнув головою і запитливо глянув на мого друга.

— Гусей, як я бачу, розпродано, — вів далі Холмс, показавши на порожній мармуровий прилавок.

— Завтра вранці можете купити хоч п'ять сотень.

— Завтра вони мені ні до чого.

— Добре, кілька ще залишилося в отій крамниці, де горить газовий ріжок.

— Але мені порадили саме вас.

— Хто порадив?

— Господар "Альфи".

— Так, я йому послав дві дюжини.

— Чудові були гуси! Де ви їх дістали?

На мій подив, це запитання розсердило крамаря.

— Послухайте-но, — мовив він, задерши голову і вперши руки в боки,
— на що це ви натякаєте? Кажіть навпростець!

— Я й кажу навпростець. Я хотів би знати, хто продає вам гусей, яких ви постачаєте "Альфі".

— От не скажу, й квит.

— Не скажете, то й не треба. Чого ви гарячкуєте через такі дурниці?

— Гарячкую? Ви б іще не так гарячували, якби вам докучали, як оце мені! Я плачу добрі гроші за добрий крам, та й по всьому. Так ні-бо: "Де гуси?", "В кого ви купили гусей?", "Кому ви продали гусей?" Світ клином зійшовся на тих гусях, чи що, — такий галас через них зчинили!

— Мене не обходять ті, хто докучає вам із цими запитаннями, — мовив Холмс. — Не хочете казати, то й не треба. Але я розуміюся на птиці й навіть побивсь об заклад на п'ять фунтів, що гусак, якого я їв, годований у селі.

— От і пропали ваші п'ять фунтів: гусак міський! — вигукнув крамар.

— Не може бути! Нізащо не повірив би.

— Чи не гадаєте ви, що знаєтесь на птиці краще за мене, коли я торгую нею трохи не з пелюшок? Кажу вам, що вся птиця, продана в "Альфу", відгодована у місті.

— Ви ніколи не мене в цьому переконаєте.

— Тоді хочете побитися об заклад?

— Це означало б просто забрати у вас гроші, бо я впевнений, що маю слушність. Але в мене тут є з собою соверен, і я готовий закласти його, щоб провчити вас за впертість.

Крамар зловтішно посміхнувся.

— Принеси-но мені книги, Білле, — сказав він.

Хлопець приніс дві книги: одну малу, тоненьку, а іншу велику, засмальцьовану, й поклав обидві на прилавок під лампою.

— Ну, містере впертюху, — мовив крамар, — я думав, що продав сьогодні всіх гусей, однак наостанку до моєї крамниці заблукав ще один гусачок. Бачите оцю книгу?

— Ну то й що?

— Це реєстр усіх тих, у кого я купую. Бачите? Отут, на цій сторінці, — мої сільські постачальники, а цифри після їхніх імен — сторінки у великій книзі, де я веду їхні рахунки. А тепер — бачите оцю сторінку, списану червоним чорнилом? Це мої міські постачальники. Подивіться на третє прізвище й прочитайте його вголос.

— "Місіс Окшот, Брикстон-Роуд, 117 — сторінка 249", — прочитав Холмс.

— Добре. А тепер розгорніть велику книгу.

Холмс відшукав зазначену сторінку.

— Ось воно. "Місіс Окшот, Брикстон-Роуд, 117 — постачальник яєць та дичини".

— Так, а про що говорить останній запис?

— "22 грудня. Двадцять чотири гуски по сім шилінгів шість пенсів".

— Так, добре. А ще нижче?

— "Продано містеру Віндігейту, "Альфа", по дванадцять шилінгів".

— То що ви тепер скажете?

Шерлок Холмс, здавалося, засмутився вкрай. Вийнявши соверен з кишені, він кинув його на прилавок, повернувся і похмуро вийшов. Але, пройшовши кілька ярдів, він зупинився під ліхтарем і засміявся своїм веселим, тихим, лише йому притаманним сміхом.

— Коли я бачу чоловіка з такими бакенбардами й такою червоною хустиною в кишені, я зможу витягти з нього все, що завгодно, запропонувавши побитися об заклад, — мовив він. — Я певен, що й за сотню фунтів я не одержав би таких докладних відомостей, які дістав, заклавши одного соверена. Гаразд, Ватсоне, я гадаю, що наші пошуки вже закінчуються, і єдине, що нам слід вирішити, — підемо ми до цієї місіс Окшот одразу ж чи зачекаємо до ранку. Зі слів того чолов'яги мені зрозуміло, що нашою справою цікавиться ще хтось, крім мене...

Його зауваження несподівано перервав галас, що долинув із крамниці, яку ми тільки-но залишили. Озирнувшись, ми побачили маленького, схожого на пацюка чоловічка, що стояв у колі жовтого світла ліхтаря, який хитався вгорі. Брекінрідж, крамар, стояв на дверях і вимахував перед ним кулаками.

— Досить уже з мене вас і ваших гусей! — горлав він. — Ідіть-но ви всі до дідька в пекло! Якщо ви ще хоч раз полізете до мене зі своїми дурними розмовами про гусей, я нацькую на вас собаку. Приведіть сюди місіс Окшот — їй я відповім, але ви тут до чого? Хіба я у вас купував гусей?

— Ні, але один гусак усе-таки був мій, — заскиглив чоловічок.

— То й питайте про нього в місіс Окшот!

— Вона сказала мені спитати у вас.

— Можете питати хоч у прусського короля! Годі вже! Ану забирайтеся звідця!

Він розлючено кинувся вперед, і чоловічок швидко зник у темряві.

— Ага! Це може врятувати нас од візиту на Брикстон-Роуд, — прошепотів Холмс. — Ходімо подивимося, чи не стане нам у пригоді цей чолов'яга.

Пробираючись поміж роззяв, що тинялися довкола освітлених крамничок, мій друг хутко наздогнав чоловічка й торкнув його за плече. Той швидко обернувся, і в світлі газового ліхтаря я побачив, як зблідло його обличчя.

— Хто ви такий? Чого вам від мене треба? — прожебонів він.

— Пробачте, — лагідно мовив Холмс, — але я випадково почув ваше запитання до цього крамаря. Я гадаю, що можу вам стати в пригоді.

— Ви? Хто ви такий? Звідки ви знаєте, що мені потрібно?

— Моє ім'я Шерлок Холмс. Знати те, чого не знають інші, — мій фах.

— Але про те, що мені треба, ви не можете знати нічого!

— Вибачайте, я знаю про це все. Ви намагаєтеся з'ясувати, куди потрапили гуси, що їх місіс Окшот із Брикстон-Роуд продала Брекінріджу — власникові крамниці, який у свою чергу продав їх містеру Віндігейту, а той передав до свого "Гусячого клубу", членом якого є містер Генрі Бейкер.

— О, сер, ви якраз та людина, що мені потрібна! — вигукнув чоловічок, простягаючи руки з тремтливими пальцями. — Я навіть не можу сказати, як мене це все цікавить!

Шерлок Холмс зупинив візника, що саме проїжджав повз нас.

— Якщо так, то нам краще було б поговорити в затишній кімнаті, а не на цьому ринковому майдані під вітром, — мовив він. — Але перш ніж ми рушимо далі, скажіть мені, будь ласка, кому я маю приємність допомогти?

Чоловічок на мить завагався.

— Мене звуть Джон Робінсон, — відповів він, одвівши очі вбік.

— Ні, ні, назвіть ваше справжнє ім'я, — лагідно мовив Холмс. — Мені завжди зручніше мати справу з людиною, що не ховається за вигаданим ім'ям.

Бліді щоки незнайомця спалахнули.

— Якщо так, — сказав він, — то моє справжнє ім'я — Джеймс Райдер.

— Саме так я й думав. Ви — старший служник у готелі "Космополітен". Прошу вас, сідайте, і я невдовзі розповім вам усе, про що ви хотіли б дізнатися.

Чоловічок стояв непорушно, дивлячись то на одного, то на іншого з нас напівзляканим-напівбадьорим поглядом; він не знав, що чекає на нього — перемога чи смерть. Нарешті він сів у кеб, і за півгодини ми були вже у вітальні на Бейкер-стрит. Дорогою ніхто не промовив ані слова, але наш новий супутник так важко дихав, так міцно стискав і розтуляв долоні, що це виразно свідчило про його нервові збудження.

— Ось ми й удома! — весело сказав Холмс, коли ми увійшли до кімнати. — Вогонь у каміні — що може бути краще для такої погоди! Ви, здається, змерзли, містере Райдере. Прошу, сідайте в це плетене крісло. Я тільки взую пантофлі, й ми одразу візьмемося до вашої справи. Ну, от і все! То ви хочете знати, що сталося з тими гусьми?

— Так, сер.

— Тобто, достеменніше, з тим гусаком. Здається, вас цікавить лише один, отой білий із чорною смугою на хвості.

Райдер затремтів від хвилювання.

— О, сер! — вигукнув він. — І ви можете сказати мені, де він?

— Він був тут.

— Тут?

— Так, і то був незвичайний гусак. Я анітрохи не дивуюся, що ви зацікавилися саме ним. По смерті він зніс яєчко — гарненьке, блискуче блакитне яєчко. Воно тут, у моїй колекції.

Наш відвідувач, хитаючись, підвівся й правою рукою вхопився за камінну полицю. Холмс відімкнув свій сейф і дістав звідти блакитний карбункул, що світився, наче зірка, холодним, яскравим, мінливим блиском. Райдер стояв зі скривленим обличчям, не наважуючись ні заявити свої права на камінь, ні відмовитись від нього.

— Ви програли, Райдере, — спокійно мовив Холмс. — Тримайтеся міцніше на ногах, бо впадете у вогонь! Посадіть-но його на стілець, Ватсоне. Він ще не вміє красти як слід. Дайте-но йому ковток бренді. Отак! Тепер він хоч трохи нагадує людину. Ну й гидкий же тип!

Райдер захитався й мало не впав, але від бренді щоки його порожевіли, й він сів, перелякано втупивши очі у свого обвинувача.

— Я знаю про це майже все, у моїх руках усі докази, й додати до цього ви зможете небагато. І все-таки розкажіть, що знаєте, щоб скласти повну картину. Звідки ви довідалися, Райдере, про цей блакитний камінь графині Моркарської?

— Мені розповіла про нього Кетрін К'юзек, — відповів той, затинаючись.

— Так, покоївка вельможної леді. Тож спокуса легко заволодіти таким багатством переборола вас, як це часто траплялося й з кращими, ніж ви, людьми, але ви не дуже ретельно обирали засоби для цього. Здається, Райдере, з вас вийшов би справжній негідник! Ви знали, що цей слюсар Горнер був уже засуджений за пограбування й що підозра упаде насамперед на нього. То що ж ви тоді зробили? Ви розхитали прут від решітки в кімнаті своєї господині, — ви з вашою спільницею К'юзек, — і зробили так, щоб саме Горнера послали полагодити її. Коли він пішов, ви взяли камінь зі скриньки, зняли тривогу, й бідолаху заарештували. Після того...

Райдер несподівано сповз на килим і обома руками вхопився за коліно мого друга.

— Заради Бога, змилюйтеся! — заволав він. — Подумайте про мого батька, про мою матір! Це доконає їх! Я ніколи не крав, ніколи! Й ніколи більше не робитиму цього, присягаюся! Ладен запрягтися вам на Біблії! Тільки не доводьте цю справу до суду! Заради Христа, не доводьте!

— Сядьте! — суворо наказав Холмс. — Добре вам тепер хлипати й повзати навколішки. А про що ви думали тоді, коли бідолашний Горнер потрапив на лаву підсудних за злочин, про який сном-духом не знав?

— Я втечу, містере Холмсе! Я залишу Англію, сер! Тоді звинувачення проти нього відпаде...

— Ну, про це ми ще поговоримо! А тепер послухаємо, що ж насправді сталося після крадіжки. Яким чином камінь потрапив у воло гусака і як цей гусак опинився на ринку? Кажіть нам правду, бо для вас правда — єдина надія на порятунок.

Райдер облизав пересохлі губи.

— Я розповім усю правду, сер, — мовив він. — Коли Горнера заарештували, я вирішив, що найкраще буде забрати камінь із собою, якщо раптом поліція надумає обшукати мене і мою кімнату. В готелі не було безпечного місця для каменя; я вийшов, начебто в службових справах, і подався до своєї сестри. Вона заміжжю за джентльменом на ім'я Окшот і мешкає на Брикстон-Роуд, де відгодовує птицю для ринку. По дорозі кожен перехожий здавався мені полісменом або детективом, і, хоч був холодний вечір, рясний піт заливав мені обличчя, поки я дістався Брикстон-Роуд. Сестра спитала, що сталось і чому я такий блідий; я відповів, що мене схвилювало викрадення коштовностей у нашому

готелі. Потім я вийшов надвір, закупив люльку й став міркувати, що вчинити далі.

У мене є приятель, на ім'я Модзлі, що давно вже помалу грішив і недавно вийшов з Пентонвільської тюрми. Якось ми стрілися з ним, поговорили і він розповів мені, як злодії збувають крадене. Я знав, що він мене не зрадить, бо й сам дещо відав про його гріхи, через те й вирішив піти просто до нього в Кілберн і довірити свою таємницю. Він навчив би мене, як перетворити цей камінь на гроші. Але як безпечно дістатися до нього? Я згадав ті страхи, які пережив дорогою з готелю. Мене щомиті могли схопити, обшукати і знайти камінь у кишені мого жилета. Я стояв, притулившись до стіни, й поглядав на гусей, які перевальцем походжали біля моїх ніг, і раптом мені сяйнула думка про те, як обдурити найкращого в світі детектива.

Кілька тижнів тому сестра обіцяла мені, що до Різдва я дістану від неї в подарунок гусака, і я знав, що слова свого вона дотримає. Тому вирішив забрати свого гусака одразу ж і в ньому пронести камінь до Кілберна. У дворі був якийсь сарай, і я загнав до нього одного з гусаків — дуже гарного, великого, білого, зі смугастим хвостом. Я впіймав його, відкрив йому дзьоб і засунув камінь у горлянку так глибоко, як тільки сягали мої пальці. Гусак ковтнув, і я відчув, як камінь пройшов у воло. Але птиця пручалася й біла крильми, і сестра вийшла подивитися, в чому річ. Я обернувся, щоб відповісти їй, і тут клятий гусак вирвався у мене з рук і загубився серед інших.

"Що ти робив з гусаком, Джіме?" — спитала сестра.

"Та ось, — мовив я, — ти обіцяла, що подаруєш мені гусака до Різдва, от я й вибирав, який серед них найжирніший".

"О, — сказала вона, — ми вже вибрали для тебе гусака, так і називаємо його — Джімів гусак. Он він, великий, білий. Усього їх двадцять шість, один для тебе, один для нас, а решта на продаж".

"Дякую, Мері, — відповів я, — але якщо тобі все одно, то я хотів би взяти того, якого щойно тримав у руках".

"Але твій важчий від нього десь на три фунти, — мовила вона, — й до того ж ми навмисне відгодовували його для тебе".

"Дарма. Я хочу саме цього й заберу його одразу з собою", — сказав я.

"Як хочеш, — мовила вона, трохи образившись. — То якого ти хотів би взяти?"

"Отого білого, зі смугастим хвостом, що якраз посеред табуна".

"То й добре. Ріж його і забирай".

Я так і зробив, містере Холмсе, й поніс птицю до Кілберна. Я розповів про все своєму приятелю, бо він такий чоловік, із яким можна поговорити про що завгодно. Він реготав, аж заходивсь, а тоді ми взяли ніж і розрізали гусака. Серце моє тьохнуло, коли я побачив, що ніякого каменя немає, й зрозумів, що сталася жахлива помилка. Я кинув гусака, побіг до сестри і влетів на її двір. Але від гусей там не було й сліду.

"Де гуси, Мері?" — закричав я.

"Віддала крамареві, Джіме".

"Якому крамареві?"

"Брекінріджу з Ковент-Гардена".

"А чи був серед них іще один гусак зі смугастим хвостом, — спитав я, — такий самий, як і той, що його я зарівав?"

"Так, Джіме: було два гусаки зі смугастими хвостами, і я ніколи не могла їх розрізнити".

Тут я, звичайно, все зрозумів і притьмом кинувся до того Брекінріджа, але він уже продав гусей і нізачо не хотів казати, кому саме. Ви чули, як він розмовляв зі мною. Отак він відповідав мені щоразу. Сестра гадає, що я збожеволів. Іноді мені також здається, що зі мною не все гаразд. І тепер... тепер я нікчемний злодій, хоч навіть і не доторкнувся до того багатства, заради якого занапастив себе. Боже, допоможи мені! Допоможи, Боже!

Він затулив обличчя руками й затремтів у риданні.

Запала довга мовчанка, яку порушували лише його тяжкі зітхання та розмірене постукування пальців Шерлока Холмса по столу. Раптом мій друг підвівся й розчинив навстіж двері.

— Забирайтесь геть! — крикнув він.

— Як?! Хай благословить вас небо, сер!

— Ані слова більше. Геть звідси!

Слова й справді були вже зайві. На сходах загупали швидкі кроки, потім грюкнули вхідні двері і з вулиці долинув тупіт Райдерових черевиків.

— Врешті-решт, Ватсоне, — мовив Холмс, простягаючи руку по глиняну люльку, — я працюю не задля того, щоб виправляти помилки поліції. Якби на Горнера чекала небезпека, то інша річ; але цей тип не стане свідчити проти нього, й звинувачення відпаде. Можливо, я переховую шахрая, але таким чином рятую його душу. Цей молодик більше такого не вчинить, він занадто переляканий. Засадіть-но його у в'язницю, й це перетворить усе його життя на неволю пташки в клітці. До того ж нині свято — час відпущення гріхів. Випадок звів нас із досить

дивовижною й дотепною загадкою, і розв'язання її — то вже нагорода для мене. Якщо ви зробите ласку подзвонити, докторе, то ми розпочнемо новий "дослід", у якому також бере участь птиця: не забувайте, що до вечері в нас куріпка.

Строката бинда[72]

Переглядаючи свої нотатки про понад сімдесят дивовижних випадків, — ці записи я робив останні вісім років, студіюючи методи свого друга Шерлока Холмса, — я натрапляю серед них на трагічні, кумедні, не раз навіть чудернацькі, але не знаходжу жодного буденного: працюючи заради любові до мистецтва, а не заради грошей, він ніколи не брався до справи, в якій не було нічого незвичайного або навіть химерного. З-поміж усіх цих пригод я не можу згадати нічого дивовижнішого за випадок, пов'язаний із відомою в Сурреї родиною Ройлотів із Сток-Морена. Це сталося на початку нашої з Холмсом дружби, коли ми, два парубки, ділили помешкання на Бейкер-стрит. Можливо, я оприлюднив би свої записи і раніше, але обіцяв поки що тримати їх у таємниці й звільнився від цієї обіцянки лише місяць тому, після передчасної смерті леді, якій дав слово. Час уже, може, пролити світло на ці події, бо чутки приписували смерть доктора Ґрімсбі Ройлота ще за жахливіших обставин, ніж то було насправді.

Сталося це на початку квітня 1883 року, коли одного ранку я прокинувся й побачив, що Шерлок Холмс стоїть біля мого ліжка одягнений. Зазвичай він вставав пізно, але зараз, коли годинник на каміні показував лише чверть на восьму, я поглянув на свого друга здивовано й трохи докірливо, бо сам завжди був вірним своїм звичкам.

— Дуже прошу пробачення, що розбудив вас, Ватсоне, — мовив він, — але такий уже нині день. Розбудили місіс Хадсон, вона — мене, а я — вас.

— Що ж там скоїлося? Пожежа?

— Ні, клієнтка. Приїхала якась дуже схвильована молода леді й сказала, що неодмінно хоче зустрітись зі мною. Вона зараз чекає у вітальні. А коли молоді леді в таку ранню годину мандрують через усю столицю й турбують незнайомих людей, то, гадаю, вони хочуть повідомити щось дуже важливе. Справа ця може виявитись цікавою, тож вам, напевно, хотілося б знати цю історію з самого початку. Отож я й вирішив надати вам таку можливість.

— Любий мій друже, я нізащо не хотів би оминати це.

Я не знав більшої насолоди, ніж стежити за Холмсовими розслідами й милуватися його жвавою думкою; часом, здавалося, її підказувало чуття, але щоразу в основі була сувора логіка, з якою він розв'язував усі пропоновані йому загадки. Я швидко одягнувся й за кілька хвилин був готовий іти до вітальні. Жінка з густою вуаллю на обличчі, вбрана в чорне, сиділа там біля вікна. Вона одразу підвелася, коли ми увійшли.

— Доброго ранку, мадам, — привітно мовив Холмс. — Мене звуть Шерлок Холмс, а це мій найближчий друг і помічник доктор Ватсон, з яким ви можете розмовляти так само вільно, як і зі мною. Ага! Оце добре, що місіс Хадсон надумала затопити в каміні. Сідайте, будь ласка, ближче до вогнища й дозвольте запропонувати вам чашечку гарячої кави, адже, як бачу, ви й досі тремтите.

— То не холод змушує мене тремтіти, — тихим голосом сказала жінка, сівши біля каміна.

— Тоді що ж?

— Страх, містере Холмсе. Жах.

Говорячи це, вона підняла вуаль, і ми побачили, як страшенно вона схвильована, як змарніло, посіріло її лице з неспокійними, переляканими, мов у зацькованої тварини, очима. Риси й постава видавали в ній жінку не

більше тридцяти років, але в волоссі її вже виблискувала сивина, та й вигляд її був стомлений і змучений. Шерлок Холмс позирнув на неї своїм швидким розумним поглядом.

— Вам не треба боятися, — лагідно сказав він, погладивши її руку. — Я певен, що ми все владнаємо. Як бачу, ви приїхали ранковим потягом.

— То ви знаєте мене?

— Ні, але я побачив у вашій лівій рукавичці квиток на потяг у зворотному напрямі. Сьогодні ви рано встали, а потім довго їхали препоганою дорогою в двоколці, поки дісталися залізниці.

Жінка враз здригнулась і збентежено втупилася в мого друга.

— Тут нема ніякого дива, мадам, — мовив він з усмішкою. — Лівий рукав вашого жакета забризканий брудом щонайменш у сімох місцях. Плями зовсім свіжі. Так забруднитися можна лише в двоколці, сидючи ліворуч од візника.

— Хай би як там було, а таки ваша правда, — сказала вона. — Я вибралася з дому перед шостою годиною, двадцять хвилин на сьому була в Лезергеді й першим потягом приїхала на вокзал Вікторія. Сер, я цього більш не переживу, я збожеволю, коли це триватиме далі. В мене немає нікого, хто міг би... проте є один чоловік, що опікується мною, але він, бідолаха, мало чим здатен допомогти. Я чула про вас, містере Холмсе, — чула від місіс Фарінтош, якій ви зарадили в лиху годину. Вона й дала мені вашу адресу. О, сер, допоможіть і мені або хоча б пролийте трохи світла на ту цілковиту темряву, що оточує мене! Зараз я не можу віддячити вам за цю службу, але за місяць-півтора вийду заміж, сама порядкуватиму своїм майном, і тоді ви побачите, що я вмію бути вдячною.

Холмс підійшов до письмового стола, відімкнув шухляду й дістав маленький записник.

— Фарінтош? — перепитав він. — Так, так, я пам'ятаю цей випадок — він пов'язаний із опаловою тіарою[73]. Це, Ватсоне, було, мабуть, іще до нашого знайомства. Можу лише сказати, мадам, що радий буду взятися за вашу справу так само старанно, як і за справу вашої приятельки. А щодо винагороди, то сама моя праця — вже винагорода; звичайно, якщо в мене будуть якісь витрати, то ви будь-коли зможете відшкодувати їх. А тепер прошу вас про все розповісти нам, щоб ми могли мати свою думку про цю пригоду.

— На жаль, — відповіла наша гостя. — біда моя в тому, що я надто підозрілива: мене дратує часом кожна дрібниця, яка для інших нічого не важить. Коли я прошу в близької мені людини порятунку й поради, то вона вважає всі мої розповіді за дивацтва знервованої жінки. Вона цього не каже, але я читаю це в її заспокійливих відповідях та ухильних поглядах. Але я чула, містере Холмсе, що ви дуже добре знаєтеся на всіляких лихих звичках людського серця. Ви можете порадити мені, як обминути небезпеку, що чатує на мене.

— Я готовий вислухати вас, мадам.

— Звуть мене Гелен Стонер, я живу зі своїм вітчимом — останнім нащадком одного з найстаріших саксонських родів в Англії, Ройлотів із Сток-Морена, поблизу західної межі Суррею.

Холмс кивнув головою.

— Мені знайоме це прізвище, — мовив він.

— Колись ця родина була однією з найбагатших в Англії: володіння її сягали меж Беркшира на півночі й Гемпшира — на заході. Але в минулому столітті чотири покоління поспіль гайнували родинне добро, доки один з нащадків, завзятий картяр, не промарнував його до решти за доби Регентства[74]. Від колишніх маєтків не залишилося нічого, крім кількох акрів землі та ще двохсотлітнього будинку, що от-от завалиться

під тягарем застав. Останній сквайр[75] із цієї родини жив там страшним життям зубожілого аристократа, але єдиний його син, мій вітчим, зрозумів, що треба якось при звичаюватися до нових умов, позичив грошей у когось із родичів, закінчив з дипломом доктора університет і виїхав до Калькутти, де завдяки своєму вмінню й наполегливості невдовзі вже мав велику практику. Але одного разу, коли його дім пограбували, він у шаленому гніві забив до смерті свого ключника-тубільця й ледве уникнув смертної кари. Він довго сидів у тюрмі, а потім повернувся до Англії похмурою, зневіреною людиною.

Коли доктор Ройлот був в Індії, він одружився з моєю матір'ю, місіс Стонер, молодою вдовою генерал-майора Стонера з Бенгальської артилерії. Ми з сестрою Джулією були близнятами і мали лише по два роки, коли наша мати вийшла заміж удруге. Вона мала великі гроші — не менш ніж тисячу фунтів на рік, — і заповіла їх докторові Ройлоту, бо ми жили тоді разом; але якби ми вийшли заміж, то кожній з нас мала б тоді належати певна частка річного прибутку. Невдовзі після нашого повернення до Англії, вісім років тому, мати загинула в залізничній катастрофі поблизу Крю. Доктор Ройлот тоді вже облишив свої спроби знайти практику в Лондоні і оселився разом з нами в старому предківському маєтку в Сток-Морені. Материних коштів цілком вистачало на всі наші потреби, й здавалося, ніби щастю нашому ніщо не заважатиме.

Але в ті часи з моїм вітчимом сталася страшна переміна. Замість того, щоб заприятелювати з сусідами, які спершу зраділи, що Ройлот із Сток-Морена повернувся до старого родинного осідку, він замкнувся вдома й виходив звідти вряди-годи, а коли виходив, то затівав огидну сварку з першим-ліпшим перехожим. Шалена запальність, що переходила в божевілля, передавалась від батька до сина всім нащадкам цієї родини, а в мого вітчима, напевно, посилилася ще й через тривале життя в тропіках. У нього було багато лютих сутичок із сусідами, дві з яких скінчилися в поліцейній дільниці; врешті він нагнав страху на ціле село, і люди, уздрівши його, тікають хто куди, бо він — чоловік надзвичайної сили і в гніві просто не володіє собою.

Минулого тижня він скинув з мосту в річку тамтешнього коваля, й мені, щоб відкупитися від скандалу, довелося віддати всі гроші, які я лише змогла зібрати. Друзів він не має, крім хіба що циган-кочовиків: він дозволяє цим волоцюгам таборитися на невеличкому, порослому ожиною клаптику землі в кілька акрів, — це все, що залишилося від родового маєтку, — і часом мандрує разом з ними, не повертаючись додому по кілька тижнів. Має він ще й пристрасть до індійських тварин, що їх надсилає йому звідти знайомий, і нині у його володіннях вільно гуляють гепард та павіан, лякаючи селян чи не так само, як їхній господар.

З моїх слів ви можете уявити собі, що ми з моєю бідолашною сестрою Джулією жили не надто вже весело. Ніхто не хотів іти до нас у найми, тож тривалий час ми поралися в домі самі. Сестра мала лише тридцять років, коли померла, а волосся її вже бралося сивиною, як-от у мене.

— То ваша сестра померла?

— Вона померла два роки тому, і якраз про її смерть я хочу поговорити з вами. Ви самі розумієте, що ми, живучи таким життям, майже не зустрічалися з людьми нашого віку й кола. У нас, щоправда, є тітка, матрина незаміжня сестра, міс Гонорія Вестфайл, що мешкає біля Гарроу; часом нас ненадовго відпускали до неї в гості. Два роки тому Джулія гостювала там на Різдво й зустріла відставного моряка-майора, з яким одразу ж заручилася. Коли сестра повернулася додому, то розповіла про заручини вітчимові, і він не заперечував проти цього одруження; але за два тижні до вінчання сталася страшна пригода, що відібрала в мене єдину мою товаришку.

Шерлок Холмс тим часом глибоко сидів у кріслі, заплющивши очі й відкинувши голову на подушку, але зараз він трохи розімкнув повіки й позирнув на нашу гостю.

— Не обминайте, будь ласка, жодної подробиці, — сказав він.

— Мені легко це зробити, бо кожна подія тих страхітливих днів навіки закарбувалася в моїй пам'яті. Будинок наш, як я вже казала, дуже старий, і лише одне крило придатне для того, щоб мешкати там. Спальні — на першому поверсі, а вітальні — в середині будинку. Перша спальня належить докторові Ройлоту, друга — моїй сестрі, а третя — мені. Між ними немає проходу, але всі вони виходять до одного коридору. Чи зрозуміло я розповідаю?

— Так, цілком.

— Вікна всіх трьох кімнат виходять на моріжок. Тієї фатальної ночі доктор Ройлот рано пішов до себе, але ми знали, що він іще не спить, бо сестру мою довго тривожили пахощі міцних індійських сигар, що їх він мав звичку курити. Вона не переносила цього духу й прийшла до мене, де ми трохи посиділи, балакаючи про її майбутнє весілля. Об одинадцятій годині вона підвелася й хотіла вже йти, та раптом зупинилася біля дверей і поглянула на мене.

"Скажи-но, Гелен, — спитала вона, — чи не чула ти, щоб уночі хтось свистів?"

"Ні, жодного разу", — відповіла я.

"Сподіваюся, ти не свистиш уві сні?"

"Звичайно, ні. А що сталося?"

"Останні кілька ночей, годині о третій, я щоразу чую тихий, виразний свист. Сплю я дуже сторожко, й він будить мене. Я не можу сказати, звідки він лунає, — чи то з сусідньої кімнати, чи то з моріжку. Я давно вже хотіла спитати тебе, чи ти чула його".

"Ні, не чула. Може, це оті бридкі цигани".

"Може, й так. Але якби вони свистіли на моріжку, ти б так само почула".

"Але ж я сплю набагато міцніше за тебе".

"Та все це дурниці", — всміхнулася вона, замкнула мої двері, й за кілька хвилин я почула, як ключ клацнув у її дверях.

— Постривайте, — мовив Холмс. — То ви завжди замикали двері на ніч?

— Завжди.

— Навіщо?

— Я вже ніби згадувала, що доктор має гепарда й павіана. Ми відчували себе в безпеці лише тоді, коли наші двері були замкнені.

— Зрозуміло. Розповідайте далі, будь ласка.

— Тієї ночі я не могла заснути. Неясне передчуття якогось неминучого нещастя гнітило мене. Ми з сестрою, як ви пам'ятаєте, близнята, а ви знаєте, як тісно бувають пов'язані дві такі близькі душі. Ніч була жахлива. Надворі шаленів вітер, у вікна тарабанив дощ. І раптом крізь ревище бурі я почула дикий жіночий крик. Я впізнала голос своєї сестри. Я скочила з ліжка, накинула велику хустку й кинулася до коридору. Коли я відчинила двері, мені здалося, що я чую той самий тихий свист, про який говорила сестра, а потім щось ляснуло, ніби впала важка металева річ. Пробігши коридором, я побачила, що двері сестриної кімнати відімкнені й поволі гойдаються туди-сюди на завісах. Я остовпіла, вжахнулася, не розуміючи, що тут коїться. У світлі лампи, що горіла в коридорі, я побачила сестру, яка з'явилася в дверях: обличчя її зблідло зі страху, вона простерла вперед руки, немовби шукаючи порятунку, й хиталася, мов п'яна. Я кинулася до неї, обняла, але цієї миті коліна її

підігнулись і вона впала на підлогу. Вона корчилася, наче від нестерпного болю, руки й ноги її страшенно зводило судомою. Спочатку мені здалося, ніби вона не впізнає мене; але коли я схилилася над нею, вона раптом скрикнула таким голосом, якого я ніколи не зможу забути: "Боже мій! Гелен! Банда! Строката банда!" Вона силкувалася промовити щось іще, показуючи пальцем у бік кімнати доктора, але нові судоми обірвали її слова. Я вискочила і з гучним криком побігла до вітчима, що вже поспішав мені назустріч у халаті. Коли він схилився над сестрою, вона була непритомна; він влив їй до рота бренді та послав по сільського лікаря, але всі його зусилля були марні, тож вона померла, не приходячи до тями. Такий був страшний кінець моєї любої сестри.

— Хвилинку, — мовив Холмс, — а чи певні ви, що чули цей свист і металевий ляскіт? Чи можете ви на тому заприсягтися?

— Те саме питав у мене й тамтешній слідчий. Мені здається, що я добре чула ці звуки, однак мене могло ввести в оману й виття бурі, й порипування старого будинку.

— Ваша сестра була одягнена?

— Ні, вона була в самій нічній сорочці. В правій руці вона тримала обгорілий сірник, а в лівій — сірникову коробку.

— Виходить, що вона тернула сірником і почала оглядатись, коли щось її стривожило. А які висновки зробив слідчий?

— Він якнайстаранніше розслідував цю пригоду — адже вдачу доктора Ройлота добре знають в околиці, проте так і не зміг знайти хоч якоїсь правдоподібної причини смерті. Я посвідчила, що двері її кімнати було замкнено зсередини, а вікна зачинено старовинними віконницями з широкими залізними засувками, які замикалися щовечора. Стіни ретельно простукали, та вони скрізь були однаково міцні, та й огляд підлоги теж нічого не дав. Димар у нас широкий, але перекритий у

чотирьох місцях. Отож зрозуміло, що сестра моя була сама, коли її спіткала смерть. Ніяких слідів насильства знайдено не було.

— А як щодо отрути?

— Лікарі оглядали її, але без успіху.

— То що ж, гадаєте ви, було причиною смерті вашої нещасної сестри?

— Як на мене, вона померла зі страху та нервового струсу, хоч і не уявляю собі, хто міг її так перелякати.

— А оті цигани були тоді в садибі?

— Так, вони живуть там майже завжди.

— А що, по-вашому, могли означати оті слова про банду, строкату банду?

— Часом мені здається, що то була просто маячня, а часом — що це стосувалося якоїсь банди людей, можливо, отих циган у садибі. Може, строкаті хустки, що їх носить багато циганок, навіяли їй цей дивний образ.

Холмс хитнув головою, як людина, що не дістала задоволення.

— Це дуже темна справа, — мовив він. — Розповідайте, будь ласка, далі.

— Відтоді минуло два роки; життя моє стало ще самотнішим, ніж раніше. Але місяць тому мій близький друг, якого я знаю вже багато років, посватався до мене. Його звуть Армітедж, Персі Армітедж, це другий син містера Армітеджа з Крейн-Вотер поблизу Рединґа. Мій вітчим

не заперечує проти нашого шлюбу, й цієї весни ми маємо повінчатися. Два дні тому в західному крилі нашого будинку почали щось лагодити; стіну моєї спальні пробили, й мені довелося перебраться до кімнати, де померла моя сестра, і спати на тому самому ліжку, де спала вона. Тож уявіть собі мій страх, коли минулої ночі я лежала й не могла заснути — думала про жахливу сестрину долю, і раптом почула серед нічної тиші той самий тихий свист, що був провісником її смерті. Я підхопилася й засвітила лампу, але нікого в кімнаті не побачила. Я була надто схвильована, щоб спати, отож одягнулася, вислизнула на світанку з дому, найняла двоколку в заїзді "Корона", що навпроти нас, поїхала до Лезергеда, а звідти — сюди з однією лише думкою — побачитися з вами й спитати у вас поради.

— Ви мудро вчинили, — мовив мій друг. — Але чи все ви розповіли нам?

— Так, усе.

— Ні, не все, міс Ройлот. Ви виправдовуєте свого вітчима.

— Що ви маєте на увазі?

Замість відповіді Холмс відкинув чорне мереживо на рукаві нашої гості. П'ять невеликих червоних плям — сліди п'яти пальців — відбилися на її білому зап'ястку.

— З вами жорстоко повелися, — мовив Холмс.

Жінка густо почервоніла й затулила ушкоджену руку.

— Він суворий чоловік, — сказала вона, — і сам не помічає своєї сили.

Запанувала довга мовчанка; Холмс сидів, підперши рукою підборіддя і втупившись у камін, де потріскували дрова.

— Це дуже непроста справа, — заговорив він нарешті. — Я хотів би довідатись ще про тисячу подробиць, перш ніж вирішити, як нам діяти. Але водночас не можна марнувати ані хвилини. Якби ми приїхали до Сток-Морена сьогодні, чи вдалося б нам оглянути ці кімнати так, щоб ваш вітчим про це не знав?

— Він казав мені, що поїде сьогодні до міста у якихось важливих справах. Можливо, він пробуде там цілий день, і тоді ніхто вам не заважатиме. Зараз у нашому домі є економка, але вона стара й недоумкувата, тож я легко можу усунути її з дороги.

— Чудово. Ви не проти такої подорожі, Ватсоне?

— Аж ніяк.

— Тоді ми приїдемо обидва. А що ви збираєтеся робити самі?

— У мене є кілька справ у місті. Але я повернуся потягом о дванадцятій годині і буду вже вдома, коли ви приїдете.

— Чекайте на нас невдовзі після полудня. Я теж маю тут кілька дрібних справ. Може, ви зачекаєте на мене й поснідаєте з нами?

— Ні, я мушу йти. В мене аж на серці полегшало, коли я поділилася своєю тривогою з вами. Я рада буду знову побачити вас після полудня. — Вона затулила обличчя чорною вуаллю й вийшла з кімнати.

— Ну, що ви про все це думаєте, Ватсоне? — спитав Шерлок Холмс, сідаючи глибше в крісло.

— Як на мене, це надзвичайно темна й нечиста справа.

— Досить темна і досить нечиста.

— Якщо ця жінка казала правду, що оглядали підлогу й стелю і що через двері, вікна та димар до кімнати потрапити неможливо, то її сестра справді була сама, коли її спіткав цей таємничий кінець.

— Тоді що означають цей нічний свист і химерні слова померлої?

— І гадки не маю.

— Якщо зіставити такі речі, як нічний свист, компанія циган, з якими водить дружбу той старий доктор, зацікавленість доктора в зриві весілля своєї пасербиці, останні слова померлої про якусь "банду" і, нарешті, ляскіт металу, який почула міс Гелен Стонер і який могла спричинити одна з отих металевих засувок, що ними замикають віконниці, — то я гадаю, що ми натрапили на сліди, які можуть допомогти нам розгадати цю загадку.

— Але до чого тут цигани?

— Сам не знаю.

— У мене все-таки є багато заперечень.

— У мене теж. Отож ми сьогодні й вирушимо до Сток-Морена. Я хочу перевірити, чи не можуть ці обставини виявитись фатальними; можливо, нам пощастить їх з'ясувати... Хай йому грець!

Цей вигук вихопився в мого друга, коли наші двері несподівано відчинилися, й до кімнати вбіг якийсь здоровань. Убрання його здавалося дивовижною сумішшю одягу лікаря й селянина: чорний циліндр, довгий сурдут, високі гетри та мисливський нагай у руці. Він був такий довготелесий, що сягав циліндром одвірка, і такий широкоплечий, що ледве протискувавсь у двері. Широке, жовте від засмаги обличчя зі слідами всіх лихих звичок, пооране тисячею зморщок, оберталося то до

одного, то до другого з нас. Глибокі недобрі очі й довгий, тонкий, кістлявий ніс робили його схожим на старого хижого птаха.

— Котрий із вас Холмс? — спитав він нарешті.

— Це я, сер, але я не знаю вас, — мовив мій друг.

— Я доктор Ґрімсбі Ройлот із Сток-Морена.

— Дуже приємно, докторе, — люб'язно мовив Холмс. — Сідайте, будь ласка.

— Нема чого мені сідати. Тут була моя пасербиця. Я стежив за нею. Що вона казала вам?

— Щось холодна в нас нині весна, — мовив Холмс.

— Що вона казала вам?! — люто скрикнув старий.

— Але я чув, що крокуси будуть чудово цвісти, — незворушно вів далі мій друг.

— Ага! То ви хочете мене здихатись? — мовив наш новий відвідувач, ступивши вперед і змахнувши мисливським нагаєм. — Знаю я вас, падлюку! Я вже чув про вас. Ви отой Холмс, що пхає носа до чужого проса.

Мій друг посміхнувся.

— Ви нишпорка!

Посмішка його стала ще дошкульнішою.

— Ви поліцейний нюхач!

Холмс щиро зареготав.

— Надзвичайно приємна бесіда, — сказав він. — Коли будете виходити, зачиніть двері, бо тут страшенний протяг.

— Я піду лише тоді, коли скажу все. Не надумайте втручатися в мої справи. Я знаю, що міс Стонер була тут. Я стежив за нею! Лихо буде тому, хто перейде мені дорогу! Ось, подивіться-но! — Він швидко підійшов до каміна, вхопив кочергу й зігнув її своїми засмаглими ручищами. — Отож не потрапляйте до моїх лабет, — гаркнув він, кинувши зігнуту кочергу в камін, і вийшов з кімнати.

— Яка люб'язна особа, — сміючись, мовив Холмс. — Я не такий здоровань, але якби він залишився тут, я зумів би довести йому, що мої лабети нітрохи не слабші за його власні. — Сказавши це, він підняв сталеву кочергу та одним швидким зусиллям розпрямив її знову.

— Яке нахабство — змішувати мене з поліцейними детективами! Завдяки цій пригоді наш розслід став ще цікавішим, і я сподіваюся, що наша приятелька не постраждає від того, що так необачно дозволила цій тварюці вислідити себе. Тепер, Ватсоне, ми поснідаємо, а потім я подамся до докторових адвокатів і дізнаюся про деякі речі, що зарадять нам у цій справі.

* * *

Було вже близько першої години, коли Шерлок Холмс повернувся зі свого походу. У руці він стискав аркуш блакитного паперу, списаний нотатками й числами.

— Я бачив заповіт покійної докторової дружини, — мовив він. — Щоб до ладу розібратися в ньому, мені довелося розпитати про вартість

цінних паперів, у які вкладено кошти небіжчиці. У рік її смерті загальний прибуток становив трохи менше 1100 фунтів, хоча пізніше, через падіння цін на сільськогосподарську сировину, зменшився до 750 фунтів. Кожна з дочок, одружившись, має право на щорічний прибуток у 250 фунтів. Отже, якби обидві дівчини вийшли заміж, наш красень-доктор дістав би лише жалюгідні крихти; так само й одруження однієї з дочок помітно зменшило б його прибутки. Моя вранішня робота не пропала даремно, бо я одержав докази, що він справді мав найвагомійші причини бути проти весілля. А тепер, Ватсоне, обставини надто серйозні, щоб байдикувати, бо старий уже знає, як ми цікавимося його справами; тож коли ви готові, ми покличемо кеб та поїдемо на вокзал Ватерлоо. Буду щиро вдячний вам, якщо ви покладете до кишені револьвер. Ваш револьвер — чудова штука для бесіди з джентльменом, який згинає підковою сталеву кочергу. Револьвер та зубна щітка, — мабуть, і все, що нам знадобиться.

На Ватерлоо нам пощастило одразу впіймати потяг до Лезергеда, де ми в станційному заїзді найняли двоколку й проїхали миль із п'ять мальовничими суррейнськими дорогами. Був гарний сонячний день, лише кілька хмарин пливли небом. На деревах і кущах біля доріг тільки-но прокльовувалися перші зелені бруньки, й повітря було сповнене чудових пахощів вологої землі. Дивним здавався мені контраст між солодким пробудженням весни та жахливою справою, що через неї ми прибули сюди. Мій друг сидів попереду, склавши руки, насунувши капелюх на очі й звисивши голову на груди, занурений у глибокі думи. Раптом він підвів голову, ляснув мене по плечу й показав убік.

— Погляньте-но! — мовив він.

Великий парк розкинувся на схилі пагорба, перетворившись на самому вершку на справжнісінький гай. Між гіллям проступали високі сірі шпилі старовинної садиби.

— Сток-Морен? — спитав Холмс.

— Так, сер, це будинок доктора Ґрімсбі Ройлота, — відповів візник.

— Отам щось будують, — сказав Холмс, — нам треба туди.

— Тут неподалік село, — мовив візник, показуючи на купку дахів ліворуч, — але якщо вам треба до будинку, то краще перелізти через оцю огорожу, а потім пройти через поле стежкою. Ось тією, де зараз іде жінка.

— А жінка ця — начебто міс Стонер, — зауважив Холмс, примруживши очі. — Еге ж, нам краще зробити так, як ви порадили.

Ми заплатили візникові, й двоколка загримотіла назад до Лезергеда.

— Краще буде, — сказав Холмс, коли ми перелазили огорожу, — якщо цей хлопчина гадатиме, що ми будівничі. Це припинить усілякі чутки. Добридень, міс Стонер! Як бачите, ми дотримали свого слова.

Наша вранішня клієнтка з радісним видом поспішала нам назустріч.

— Я з таким нетерпінням чекала на вас! — вигукнула вона, палко потиснувши нам руки. — Все буде якнайкраще. Доктор Ройлот поїхав до міста й навряд чи повернеться до вечора.

— Ми вже мали щастя познайомитися з доктором, — мовив Холмс і кількома словами переповів те, що сталося. Почувши це, міс Стонер зблідла.

— Боже милый! — скрикнула вона. — То він ішов услід за мною?

— Схоже, що так.

— Він такий хитрий, що я ніколи не відчуваю себе в безпеці. Що він скаже, коли повернеться?

— Доведеться йому бути обережнішим, бо тут може знайтися дехто хитріший за нього. На ніч замкніться в своїй кімнаті. Якщо він лютуватиме, ми одвеземо вас до тітки в Гарроу. А тепер нам слід якнайкраще використати наш час, тому проведіть нас, будь ласка, до кімнат, що їх нам треба оглянути.

Будинок був із сірого, порослого лишайником каменю, з високою середньою частиною й двома напівкруглими крилами, що виступали, мов клешні в рака. В одному з цих крил вікна було вибито й позабивано дошками, дах подекуди завалився. Середня частина здавалася майже так само зруйнованою, зате праве крило було зовсім нове, і фіранки на вікнах та сивий димок над димарями свідчили про те, що господарі мешкають саме тут. Біля крайньої стіни було поставлено риштування і розпочато якусь роботу, проте жодного муляра видно не було. Холмс узявся потихеньку походжати запущеним травником, уважно оглядаючи вікна.

— Як я розумію, тут кімната, де ви спали раніше, посередині — кімната вашої сестри, а наступна, найближча до головної будівлі, — кімната доктора Ройлота?

— Саме так. Але тепер я сплю в отій, середній кімнаті.

— Зрозуміло, бо в вашій кімнаті лагодять стіну. До речі, щось непомітно, щоб цю стіну треба було лагодити.

— Зовсім не видно. Я думаю, що то просто привід, аби виселити мене звідти.

— Так, цілком може бути. Отже, вздовж протилежної стіни йде коридор, куди виходять двері всіх трьох кімнат. У коридорі, звичайно, є вікна?

— Є, але дуже маленькі. Завузькі, щоб можна було пролізти крізь них.

— Оскільки ви обидві замикали двері на ніч, із коридору до ваших кімнат потрапити не можна. Чи не зробите ви ласку піти до своєї кімнати й позачиняти віконниці?

Міс Стонер зробила це, і Холмс, оглянувши спершу вікно, спробував будь-що відчинити віконницю зовні, але марно. Там не було ані найменшої щілини, до якої можна було б просунути хоч лезо ножа, щоб підняти трохи засувку. Крізь лупу він уважно розглянув завіси, але їх було зроблено з твердого заліза й міцно вбито в кам'яну стіну.

— Так! — промовив він, замислено почухавши підборіддя. — Моя первісна думка не підтвердилася. Ніхто не зміг би відчинити ці віконниці, коли їх узято на засувку. Що ж, тоді поглянемо, чи не пощастить нам з'ясувати щось усередині.

Маленькі бічні двері вели до побіленого коридору, куди виходили всі три спальні. Холмс не став оглядати третю кімнату, тож ми одразу пішли до другої, де спала тепер міс Стонер і де померла її сестра. То була невеличка затишна кімнатка з низькою стелею й широким каміном, у дусі старовинних сільських будинків. В одному кутку стояв комод, в іншому — вузьке ліжко, застелене білою ковдрою, а ліворуч од вікна — туалетний столик. Усе це довершували два невеличкі плетені стільці та ще квадратний вільтонський килимок[76] посередині. Панелі на стінах були з темного, поїденого шашелем дуба — такого давнього та вицвілого, що, здавалося, їх не міняли з часів розбудови садиби. Холмс узяв один стілець і мовчки сів у кутку; лише очі його ковзали туди-сюди по кімнаті, вирізняючи в ній кожну дрібницю.

— Куди проведено цей дзвінок? — спитав він нарешті, показуючи на товстий шнур, що висів над ліжком; китичка шнура лежала якраз на подушці.

— До кімнати економки.

— Він начебто новіший за все інше?

— Так, він з'явився тут лише зо два роки тому.

— Мабуть, на прохання вашої сестри?

— Ні, я не бачила, щоб вона користувалася ним. Ми завжди все робили самі.

— Справді, тут цей шнур — зайва розкіш. Пробачте, що затримаю вас на кілька хвилин, але я хотів би оглянути як слід підлогу.

З лупою в руках він повзав сюди й туди навкарачки, розглядаючи найменші тріщини в дошках. Так само старанно оглянув він і дерев'яні панелі на стіні. Потім підійшов до ліжка й трохи постояв біля нього, уважно розглядаючи стіну. Нарешті вхопив шнур і смикнув його.

— Але ж цей дзвінок фальшивий, — сказав він.

— Хіба він не дзвонить?

— Його навіть не з'єднано з дротом. Прецікаво! Бачите, його прив'язано до гачка якраз над отим маленьким отвором для вентиляції.

— Що за дурниці? Я й не помітила.

— Дуже дивно! — бурмотів Холмс, смикаючи шнур. — Тут у кімнаті декілька чудернацьких речей. Яким, наприклад, недорікуватим будівельником треба було бути, щоб виводити вентиляційний отвір до сусідньої кімнати, коли його так само легко можна вивести надвір!

— Це все теж нове, — сказала міс Стонер.

— З'явилося водночас із шнуром? — зауважив Холмс.

— Так, саме тоді тут вирішили дещо переробити.

— Цікавенькі переробки — фальшиві дзвінки та вентиляційні отвори, що не вентилюють. Із вашого дозволу, міс Стонер, ми зараз перенесемо свої розшуки до наступної кімнати.

Кімната доктора Ґрімсбі Ройлота була більша за кімнату пасербиці, але теж із простими меблями. Польове ліжко, невеличка дерев'яна полиця, заставлена книжками переважно технічного змісту, крісло біля ліжка, звичайний плетений стілець під стіною, круглий стіл і великий залізний сейф — ось і все, що впадало там в око. Холмс поволі походжав довкола, з великою цікавістю роздивляючись кожну річ.

— Що тут? — спитав він, постукавши по сейфу.

— Ділові папери мого вітчима.

— Он як! То ви заглядали всередину?

— Лише одного разу, кілька років тому. Я пам'ятаю, що там було повно паперів.

— А чи нема в ньому, скажімо, кота?

— Ні. Що за дивна думка!

— Тоді погляньте! — він зняв із сейфа маленьку тарілочку з молоком.

— Ні, котів у нас нема. Але є гепард та павіан.

— Так, так! Гепард, звичайно, теж великий кіт, але навряд чи його задовольнить така невеличка тарілочка молока. Тут я хотів би розібратися до ладу.

Він присів навпочіпки біля стільця й почав якнайпильніше оглядати його.

— Дякую. Тут усе зрозуміло, — мовив він, підводячись і кладучи в кишеню свою лупу. — Овва! Тут теж щось цікаве!

Увагу його привернув невеличкий мисливський нагай, що висів у кутку ліжка. Кінець нагая було скручено петлею.

— Що ви про це думаєте, Ватсоне?

— Звичайнісінький нагай. От тільки не знаю, навіщо його скручувати петлею.

— Не такий уже й звичайнісінький, хіба ні? О, який лютий цей світ, і найгірше за все, коли чинить лихо розумна людина. Гадаю, що я побачив усе, що треба, міс Стонер, тож з вашого дозволу ми погуляємо отам на моріжку.

Я ніколи не бачив у свого друга такого похмурого й невеселого обличчя, як тоді, коли ми покинули місце нашого огляду. Кілька разів ми пройшли моріжком, і ні міс Стонер, ні я не переривали його думок, аж поки він сам не відійшов від задуми.

— Вкрай важливо, — сказав він, — щоб ви, міс Стонер, належним чином виконували кожен мою пораду.

— Я зроблю все, як ви скажете.

— Справа надто серйозна, щоб легковажити. Ваше життя залежить від вашої слухняності.

— Я цілком довіряюся вам.

— Насамперед ми з другом повинні провести ніч у вашій кімнаті.

Ми з міс Стонер здивовано поглянули на нього.

— Це конче потрібно. Я все поясню вам. Що це там таке, чи не заїзд?

— Так, це "Корона".

— От і добре. Чи видно звідти ваші вікна?

— Звичайно.

— Коли ваш вітчим повернеться, скажіть, що вам болить голова, підіть до своєї кімнати й замкніться. Коли почуєте, що він пішов спати, відчиніть віконниці й поставте на підвіконня лампу — це буде для нас сигналом; потім, узявши з собою все, що хочете, перейдіть до своєї колишньої кімнати. Я переконаний, що ви, незважаючи на пробиту стіну, зможете один раз переночувати там.

— Так, залюбки.

— Решта — мій клопіт.

— Але що ви робитимете?

— Проведемо ніч у вашій кімнаті, щоб виявити причину того шуму, який вас непокоїть.

— Здається мені, містере Холмсе, що ви вже знаєте, як діяти далі, — мовила міс Стонер, торкнувшись рукава мого друга.

— Так, можливо.

— Заради Бога, скажіть мені, від чого померла моя сестра.

— Спершу я хотів би зібрати певніші докази.

— Ну то хоча б скажіть, чи справді вона померла з несподіваного переляку, як я гадала?

— Ні, не думаю. Як на мене, то причина її смерті була зовсім інша. А тепер, міс Стонер, ми мусимо вас покинути, бо коли містер Ройлот повернеться й побачить нас, то вся наша подорож може виявитись даремною. На все добре, будьте мужні і робіть усе, що я вам сказав; можу вас запевнити, що ми невдовзі здолаємо небезпеку, яка на вас чигає.

Ми з Шерлоком Холмсом без усяких труднощів найняли дві кімнати — спальню й вітальню — в заїзді "Корона". Кімнати ці були на горішньому поверсі, і з вікна було добре видно ворота й нове крило сток-моренського будинку. У сутінках ми побачили, як повз нас проїхав доктор Ґрімсбі Ройлот: його могутнє тіло височіло над худорлявою постаттю хлопця-візника. Хлопцеві не одразу вдалося відчинити важкі залізні ворота, тож ми почули хрипкий рев доктора й побачили, як він вимахує перед ним кулаками. Нарешті екіпаж в'їхав усередину, й за кілька хвилин між деревами замерехтіло світло лампи, яку засвітили в одній з віталень.

— Не знаю, Ватсоне, — мовив Холмс, сидючи зі мною в темній кімнаті,
— чи брати вас цієї ночі з собою. Справа ця досить-таки небезпечна.

— А чи можу я стати вам у пригоді?

— Ваша допомога може виявитись неоціненною.

— Тоді я неодмінно піду.

— Я дуже вдячний вам.

— Ви говорите про безпеку. Мабуть, ви побачили в цих кімнатах щось таке, чого я не помітив.

— Ні, я бачив не більше від вас, але зробив інші висновки.

— Я не знайшов там нічого цікавого, крім отого шнура, але признаюся, що й гадки не маю, для чого він може бути потрібен.

— А вентиляційний отвір ви теж помітили?

— Так, але мені здається, що в такому невеличкому отворі між двома кімнатами нема нічого незвичайного. Він такий малий, що навіть щур туди не пролізе.

— Я знав про цей вентиляційний отвір раніше, ніж ми приїхали до Сток-Морена.

— Любий мій Холмсе!

— Так, знав. Пам'ятаєте, як леді розповідала, що її сестра відчувала пахощі сигари доктора Ройлота? А з цього, звичайно, виходить, що між двома кімнатами має бути отвір. Він, напевно, дуже малий, інакше

слідчий помітив би його, коли оглядав кімнату. Я вирішив, що там має бути вентилятор.

— Але яка тут може бути небезпека?

— Ось погляньте-но на цей дивовижний збіг. Над ліжком роблять вентиляційний отвір, підвішують шнур, і дівчина, що спить на цьому ліжку, помирає. Хіба це не вражає вас?

— Я не бачу тут ані найменшого зв'язку.

— А чи помітили ви щось незвичайне в ліжку?

— Ні.

— Його прикручено до підлоги. Чи бачили ви коли-небудь таке ліжко?

— Мабуть, не бачив.

— Леді не могла пересунути своє ліжко. Воно завжди було на тім самім місці, поряд з отвором та мотузком, — інакше як мотузком цей шнур назвати не можна, бо він ніколи не слугував шнуром.

— Холмсе! — вигукнув я. — Здається, я починаю розуміти, на що ви натякаєте. Ми з'явилися саме вчасно, щоб запобігти витонченому й жахливому злочині.

— Досить витонченому й досить жахливому. Коли лікар чинить лихо, він є найпершим серед злочинців. Він має міцні нерви й знання. Палмер та Прічард[77] були найкращими фахівцями в своїй справі. Цей чоловік дуже хитрий, але думаю, Ватсоне, що ми зуміємо перехитрити його. Цієї ночі нам доведеться пережити чимало страху, тож прошу вас, заради

Бога, запаліть спокійно люльку, і побалакаймо кілька годин про щось веселіше.

* * *

Близько дев'ятої години світло між деревами погасло й садиба поринула в темряву. Так проминуло години зо дві, і раптом рівно об одинадцятій якраз навпроти нашого вікна засяяв самотній яскравий вогник.

— Це наш сигнал, — мовив Холмс, скочивши на ноги. — Світло горить у середньому вікні.

Виходячи, ми перекинулися кількома словами з хазяїном, пояснивши, що йдемо в гості до знайомого й там, мабуть, заночуємо. За хвилину ми вже були на темній дорозі; свіжий вітер віяв нам в обличчя, а жовтий вогник, блимаючи попереду крізь морок, показував шлях.

Потрапити до садиби було неважко, бо старий парковий мур завалився в кількох місцях. Пробираючись між деревами, ми дійшли до моріжка, перетнули його і вже зібралися лізти у вікно, коли раптом якась істота, схожа на бридку, потворну дитину, вискочила з лаврових кущів, кинулася, скорчившись, на траву, а потім промчала через моріжок і швидко щезла в темряві.

— Боже мій! — прошепотів я. — Ви бачили?

На мить Холмс злякався не менш од мене. Він схопив мою руку й схвильовано стиснув її, наче лещатами. Потім тихо засміявся й торкнувся губами мого вуха.

— Мила сімейка, — пробурмотів він. — Це ж павіан.

Я зовсім забув про химерних докторових улюбленців. Адже тут був і гепард, який щомиті міг опинитися в нас на плечах. Правду кажучи, мені полегшало на душі, коли слідом за Холмсом я скинув черевики, вліз у вікно і опинився в спальні. Тут усе було так само, як і вдень. Тоді Холмс підкрався до мене, склав трубкою долоню й прошепотів так тихо, що я ледве міг розібрати слова:

— Найменший звук може стати фатальним.

Я кивнув, показуючи, що чую.

— Нам доведеться сидіти без вогню. Він може побачити світло крізь вентиляційний отвір.

Я знову кивнув.

— Нізащо не засинайте: це може коштувати вам життя. Тримайте наготові револьвер. Я сяду на край ліжка, а ви — на стілець.

Я витяг револьвер і поклав на краєчок стола.

Холмс узяв із собою довгу тонку палицю й помістив її коло себе на ліжку. Туди ж він поклав коробочку сірників та недогарок свічки. Потім загасив лампу, й ми опинилися в темряві.

Чи забуду я коли-небудь цю страшну сторожу? Я не чув жодного звуку, навіть дихання свого друга, але знав, що він сидить за кілька футів од мене, з розплющеними очима, так само напружений, як і я. Віконниці не пропускали жодного промінця світла, й ми сиділи в цілковитому мороці. Знадвору часом долинав крик якогось нічного птаха, а одного разу під самісіньким вікном чути було виття, подібне до котячого нявчання: гепард, очевидно, гуляв на волі. Здалеку чути було, як церковні дзиг'арі гучно вибивали кожну чверть години. Якою довгою

здавалася нам ця чверть! Пробило дванадцятую, першу, другу, третю, а ми й досі сиділи мовчки, чекаючи на щось неминуче.

Раптом біля вентиляційного отвору мигнуло світло; воно одразу ж зникло, але ми водночас відчували виразні пахощі горілої олії та розпеченого металу. В сусідній кімнаті хтось засвітив потаємний ліхтар. Я почув, як щось пересунулося, потім усе замовкло, і лише дужче запахло горілим. З півгодини я сидів, нашорошивши вуха. Несподівано долинув якийсь новий звук — ніжний і тихий, немовби з казана виходив струмінець пари. Тієї самої миті Холмс скочив з ліжка, витер сірник і люто вдарив палицею по шнуру.

— Ви бачите її, Ватсоне?! — проревів він. — Бачите її?!

Але я нічого не бачив. Поки Холмс витирав сірник, я чув тихий, виразний свист, але раптовий спалах світла так засліпив мої втомлені очі, що я нічого не міг розгледіти й не розумів, чому мій друг так шалено хльоскає палицею. Я встиг лише помітити, що обличчя його було мертвотно-бліде, сповнене огиди й жаху.

Він скінчив хльоскати і втупивсь очима в вентиляційний отвір, коли раптом нічну тишу обірвав такий страшний крик, якого я ніколи ще не чув. Він ставав усе гучнішим — хрипкий вигук болю, жах та лють змішалися в один страхітливий вереск. Потім розповідали, що цей вереск розбудив усіх не тільки в селі, а навіть у садибі священика. Похоловши зі страху, ми з Холмсом дивилися один на одного, доки останнє відлуння крику не завмерло в тиші.

— Що це означає? — видихнув я.

— Це означає, що все скінчено, — відповів Холмс. — І це врешті-решт навіть краще. Беріть револьвер, і ходімо до кімнати доктора Ройлота.

З суворим обличчям він засвітив лампу й пішов коридором. Двічі він постукав у двері до кімнати, але відповіді не було. Тоді Холмс крутнув ручку і зайшов усередину, а я — за ним, тримаючи в руці заряджений револьвер.

Дивовижне видовище відкрилося нашим очам. На столі стояв напіввідслонений потаємний ліхтар, що кидав промінь сліпучого світла на залізний сейф, дверцята якого було відчинено. Біля столу на дерев'яному стільці сидів доктор Ґрімсбі Ройлот у довгому сірому халаті, з-під якого визирали голі ноги, та в червоних турецьких пантофлях. На колінах у нього лежав той самий нагай, що його ми бачили вдень. Підборіддя доктора випиналося вгору, а очі перелякано, мертвотно втупилися в куток стелі. Круг голови його обвилася якась дивна, жовта, з бурими цяточками, стрічка. Коли ми увійшли, він не поворухнувся і не промовив ані слова.

— Бинда[78]! Строката бинда! — прошепотів Холмс.

Я ступив уперед. Тієї самої миті дивна прикраса на голові доктора заворушилась, і з його волосся піднялась кутааста голівка й здута шия страхітливої змії.

— Болотяна гадюка! — вигукнув Холмс. — Найотруйніша індійська змія! Що ж, "хто кому лиха бажає, той сам лихо має", і той, хто копає яму іншому, сам потрапляє до неї. Посадимо це створіння до його лігва, відвеземо міс Стонер до спокійнішого місця й повідомимо про те, що сталося, тутешню поліцію.

Говорячи це, він схопив з колін небіжчика нагай, накинув зашморг на голову змії, стягнув її зі страшного сідала, кинув до сейфа й зачинив дверцята.

* * *

Такі справжні обставини смерті доктора Ґрімсбі Ройлота зі Сток-Морена. Мені нема потреби розповідати про те, як ми принесли сумну новину переляканій міс Стонер, як відвезли її ранковим потягом до тітки в Гарроу і як недоумкувате поліційне слідство дійшло висновку, що доктор сам заподіяв собі смерть, необачно граючись зі своєю отруйною улюбленицею. Все інше розповів мені Шерлок Холмс, коли ми наступного дня поверталися додому.

— Спочатку, — сказав він, — я зробив цілковито помилкові висновки, любий мій Ватсоне, й це доводить, як небезпечно спиратися на непевні відомості. Присутність циган, вимовлене бідолашною дівчиною слово "бинда", яке легко сплутати зі словом "банда", — хоча вона просто намагалася пояснити, що побачила, тернувши сірником, — усього цього було досить, щоб навести мене на цілком хибний слід. Але коли мені стало зрозуміло, що до кімнати неможливо потрапити ані через двері, ані через вікно, що небезпека загрожує її мешканцеві не звідти, — я зрозумів свою помилку, й це може слугувати мені виправданням. Як я вже казав вам, мою увагу одразу привернули отой вентиляційний отвір та шнур, що звисав до ліжка. Коли виявилось, що дзвоник фальшивий, а ліжко прикручено до підлоги, в мене зародилася підозра, що то міст, який сполучує отвір з ліжком. Мені одразу сяйнула думка про змію, а знаючи, як доктор полюбляє оточувати себе всілякими індійськими тваринами, я відчув, що натрапив на справжній слід. Думка про отруту, яку не можна виявити хімічним способом, могла з'явитися лише в такої хитрої, жорстокої людини, що тривалий час прожила на Сході. Швидкість дії цієї отрути свідчить про те саме. Слідчий повинен був мати надзвичайно пильне око, щоб розпізнати дві темні цяточки, які залишили отруйні зуби змії. Потім я згадав про свист. Свистом, звичайно, змію кликали назад, щоб на світанку її не побачили біля жертви. Даючи їй молоко, доктор привчав її повертатися до нього. Він пропускав її крізь вентиляційний отвір у найтемнішу годину ночі й знав запевно, що вона проповзе по шнурі й злізе на ліжко. Рано чи пізно дівчина мала стати жертвою цього задуму: змія неодмінно вкусила б її — якщо не зараз, то через тиждень.

Я дійшов цих висновків ще до того, як відвідав кімнату доктора. Огляд стільця засвідчив, що він має звичку ставати на нього, коли треба дістати до вентиляційного отвору. А сейф, тарілочка з молоком та нагай з зашморгом розвіяли останні можливі сумніви. Ляскіт металу, який чула міс Стонер, був, мабуть, стукотом дверцят сейфа, куди її вітчим ховав свою страшну улюбленицю. Ви знаєте, до чого я вдався, коли знайшов докази своєї підозри. Почувши сичання цієї істоти, — ви, безперечно, теж почули його, — я негайно засвітив світло й напав на неї.

— Ви прогнали її назад до вентиляційного отвору?

— І тим самим змусив напасти на господаря. Удари моєї палиці розлютили її, розбудили в ній зміїну лютість, і вона накинулася на першу-ліпшу істоту. Отже, я певним чином винен у смерті доктора Ґрімсбі Ройлота, проте не можу сказати, що ця провина лягла важким тягарем на моє сумління.

Інженерів палець[79]

З усіх загадок, які доводилося розв'язувати моєму другові, містеру Шерлоку Холмсу, за роки нашого знайомства, було лише дві, що їх я запропонував його увазі: про палець містера Гезерлі та про божевілля полковника Ворбертона. Остання з них мала розлоге поле для тонких і самобутніх спостережень, зате перша була такою дивовижною щодо зав'язки й такою драматичною щодо подробиць, що насамперед заслуговувала б на місце в моїх нотатках, хоч і не дала моєму другові змоги розкрити ті його методи міркувань, завдяки яким він досягав таких відчутних результатів. Про цю історію, пригадую я, не раз писалося в газетах, але, як і всі подібні розповіді, на сторінках газет вона справляла набагато менше враження, ніж тоді, коли її розповідав очевидець, і події поволі розгорталися перед нашими очима, а таємниця розкривалася крок за кроком, підводячи нас до істини. Свого часу обставини цієї справи глибоко вразили мене, і навіть проміжок у два роки анітрохи не послабив цих вражень.

Те, про що я хочу нині розповісти, сталося влітку 1889 року, невдовзі після мого весілля. Я знову повернувся до своєї практики й зовсім залишив Холмсове помешкання на Бейкер-стрит, хоча й частенько відвідував його і вряди-годи навіть переконував забути свої богемні звички й частіше приходити до нас. Практика моя дедалі розгорталася, а оскільки мешкав я неподалік від Падінгтонського вокзалу, то мав декілька пацієнтів серед тамтешніх службовців. Один з них, якого я вилікував від тяжкої, виснажливої хвороби, як тільки міг розхвалював мої здібності й посилав до мене кожного, хто мав потребу в лікарському обстеженні.

Одного ранку, годині о сьомій, мене розбудила служниця, постукавши в двері, й повідомила, що прийшли двоє з Падінгтона й чекають на мене в приймальні. Я поспіхом одягнувся, бо знав, що пригоди на залізниці звичайно не бувають легкими. Тільки-но я зійшов донизу, як із приймальні, щільно зачинивши за собою двері, вийшов мій давній приятель-кондуктор.

— Я привів його сюди, — прошепотів він, показавши пальцем через плече, — з ним усе гаразд.

— З ким? — спитав я, бо мені здавалося, що він замкнув у моїй кімнаті бозна-яку чудернацьку істоту.

— Це новий пацієнт, — так само прошепотів він. — Я гадав, що краще вже сам приведу його до вас, а то ще втече. Він там, із ним усе гаразд. А мені вже час іти, докторе, — адже я маю такі самі обов'язки, як і ви.

Я увійшов до приймальні й побачив джентльмена, що сидів біля столу. Він був убраний у недорогий твідовий костюм, а м'який його кашкет лежав на моїх книжках. Одна рука в нього була перев'язана хустинкою в кривавих плямах. Він був молодий — років двадцяти п'яти — і мав вольове, мужнє, але страшенно бліде обличчя, немов людина, чимось приголомшена, яка й досі не може зібратися на силі.

— Пробачте, що так рано потурбував вас, докторе, — мовив він, — але цієї ночі зі мною скоїлося щось жахливе. Я приїхав ранковим потягом, і коли почав розпитувати в Падингтоні, де тут можна знайти лікаря, то цей джентльмен люб'язно провів мене до вас. Я дав служниці свою картку, але, як бачу, вона залишила її на столі.

Я взяв картку й прочитав: "Містер Віктор Гезерлі, інженер-гідравлік, Вікторія-стрит, 16-а, 4-й поверх" — то були ім'я, адреса та рід занять мого вранішнього відвідувача.

— Щиро шкодую, що змусив вас чекати, — сказав я, сідаючи до столу. — Адже ви цілу ніч їхали потягом, — річ не з веселих.

— О, цієї ночі я нітрохи не нудьгував, — відповів він і зареготав. Сміявся він на весь голос, на дзвінкій, високій ноті, здригаючись усім тілом. Мені, як лікареві, цей сміх не сподобався.

— Стійте! Зупиніться! — вигукнув я й налив з карафки води.

На жаль, і це не допомогло. Ним оволодів один із тих істеричних нападів, що трапляються в сильних натур після великого струсу. Нарешті він трохи заспокоївся, але був так само блідий і спітнілий.

— Якого дурня я клею, — видихнув він.

— Дарма, дарма. Ось випийте. — Я додав до води трохи бренді, і його бліді щоки почали рожевішати.

— Отак краще, — сказав він. — А тепер, докторе, подивіться, будь ласка, на мій палець, або радше на те місце, де він був колись.

Він розв'язав хустину й простяг руку. Навіть мої звичні нерви не витримали такого видовища. На руці стирчало лише чотири пальці, а на

місці великого видніла страшна, червона, здута рана. Палець було відірвано чи відрубано біля самого кореня.

— Боже милій! — вигукнув я. — Яка страхітлива рана! Крові, напевно, витекло чимало.

— Авжеж. Після удару я знепритомнів і пролежав так, гадаю, досить довго. Коли я отямився, то побачив, що кров усе ще біжить, перев'язав зап'ясток хустиною й закрутив тріскою.

— Чудово! З вас вийшов би хірург.

— Ні, просто я добре знаюся на гідравліці

— Удару завдано, — мовив я, — якимось важким і гострим знаряддям.

— Схожим на різницький сікач, — додав він.

— Гадаю, що випадково?

— Аж ніяк.

— То це напад?

— Цілком можливо.

— Ви лякаєте мене.

Я промив рану, огорнув її ватою й перев'язав бинтами з карболкою; пацієнт сидів на стільці мовчки й жодного разу навіть не скривився, лише часом стискував зуби.

— Ну, то як? — спитав я, закінчивши.

— Пречудово! Після вашого бренді та перев'язки я немовби на світ народився. Я був зовсім знесилений, адже мені стільки довелося пережити.

— То краще не говорімо про це, щоб не хвилювати вас.

— Ні, тепер уже ні. Все одно доведеться розповідати в поліції. Але, між нами кажучи, лише оця рана може змусити їх повірити моїм свідченням. Пригода справді надзвичайна, а підтвердити її більше нічим; навіть якщо мені й повірять, ті докази, які я наведу, такі непевні, що навряд чи вистачить їх для правосуддя.

— Стривайте! — вигукнув я. — То це загадка, яку ви не можете розв'язати? Тоді я порадив би вам, перш ніж іти до поліції, завітати до мого друга, містера Шерлока Холмса.

— Так, я чув про цього джентльмена, — відповів мій відвідувач. — Буду радий, якщо він візьметься до цієї справи, хоч мені все одно потім доведеться повідомити поліцію. Чи не відрекомендуєте ви мене йому?

— Навіть більше. Я сам одвезу вас до нього.

— Я буду щиро вдячний вам.

— Тоді зараз наймемо кеб і поїдемо. Встигнемо якраз до сніданку. Чи в змозі ви їхати?

— Так. Я не заспокоюся, доки не розкажу комусь цієї історії.

— Тоді служниця викличе кеб, а я за хвилину буду готовий.

Я побіг нагору, кількома словами розповів дружині, що сталося, і за п'ять хвилин уже сидів зі своїм новим знайомим у кебі, що віз нас до Бейкер-стрит.

Шерлок Холмс, як я й сподівався, ще в халаті сидів у вітальні, переглядаючи сторінку "Таймса" з оголошеннями про розшук і курячи люльку, яку щоранку перед сніданням набивав сумішшю всіх сортів тютюну, що лишався з учорашнього дня, — мій друг старанно збирав цей тютюн і висушував на полиці каміна. Він прийняв нас, як і завжди, спокійно й гостинно, замовив яєчню з шинкою, й ми добряче попоїли. Коли сніданок скінчився, Холмс посадив нашого нового знайомого на канапу, поклавши йому під голову подушку, й поставив поряд із ним склянку води з бренді.

— Бачу одразу, з вами сталося щось незвичайне, містере Гезерлі, — мовив він. — Влаштовуйтеся зручніше на цій канапі й почувайтеся як удома. Розкажіть нам, що зможете, а якщо вам погіршає, то зупиніться й зміцніть свої сили цими легенькими ліками.

— Дякую, — відказав мій пацієнт, — але я й так почуваю себе цілком іншою людиною після докторової перев'язки, а ваш сніданок, гадаю, зовсім завершив лікування. Я не хотів би гайнувати ваш час, тож одразу почну розповідати про свої дивовижні пригоди.

Холмс сів у велике крісло і втомлено заплющив очі, що насправді свідчило лише про його жадібну цікавість; я вмовився навпроти, й ми взялися слухати дивну історію, яку аж до найменших подробиць переповідав наш відвідувач.

— Вам слід знати, — мовив він, — що я — сирота й парубок, живу сам у своєму лондонському помешканні. За фахом я — інженер-гідравлік і набув чималого досвіду, сім років працюючи у відомій ґринвіцькій фірмі "Вессон і Мейтсон". Але два роки тому, діставши в спадщину від свого

померлого батька чималі гроші, я вирішив узятися за власну справу й відкрив контору на Вікторія-стрит.

Напевно, кожен, хто вперше береться за власну справу, спочатку бідує. Точнісінько так сталося й зі мною. За два роки я дав лише три поради й виконав одну невеличку роботу, — от і все, що принесла мені моя професія. Увесь мій прибуток із неї становив лише двадцять сім фунтів десять шилінгів. Щодня з дев'ятої до четвертої години я сидів у своїй комірчині і нарешті з тяжким серцем почав розуміти, що справжньої роботи так ніколи й не матиму.

Аж учора, коли я вже збирався йти, клерк доповів, що мене хоче бачити в справах якийсь джентльмен. Він подав мені картку з ім'ям: "Полковник Лізандер Старк". А за ним увійшов і сам полковник — чоловік досить високий, але надзвичайно худий. Ніколи я ще не бачив таких людей. Усе обличчя його, здавалося, пішло в ніс і підборіддя, а шкіра так обтягувала щоки, що вилиці аж випиналися. Проте все-таки це було в нього вродженим, а не від хвороби, бо очі його блищали, та й рухався він упевнено і спритно. Вбраний він був просто, але охайно, а літ мав, як мені здалося, десь із сорок.

"Містер Гезерлі? — сказав він із німецькою вимовою. — Вас рекомендували мені не лише як досвідченого фахівця, а й як скромну людину, що вміє приховувати таємниці".

Я вклонився, вельми потішений, як і кожний молодик, що почув би такі слова.

"Дозвольте спитати, хто дав мені таку добру рекомендацію?"

"Поки що про це краще не говорити. З того самого джерела мені відомо, що ви сирота, неодружений і мешкаєте в Лондоні самі".

"Цілковита правда, — відповів я, — але, пробачте, я не доберу, до чого тут мій професійний досвід. Адже ви звернулися до мене в якійсь справі?"

"Саме так. Ви зараз побачите, що все, про що я кажу, стосується цієї справи. Я хочу доручити вам роботу, але вона повинна зберігатися в таємниці, — в цілковитій таємниці, розумієте? — а цього слід чекати скоріше від людини самотньої, ніж від такої, що живе в родинному колі".

"Якщо я пообіцяю зберегти таємницю, — мовив я, — то можете бути певні, що я ніколи не зламаю свого слова".

Поки я це говорив, він пильно оглянув мене, і я подумав, що ніколи ще не бачив такого підозріливого, недовірливого погляду.

"То ви обіцяєте?" — спитав він нарешті.

"Так, обіцяю".

"Обіцяєте мовчати до роботи, під час роботи й потім? Ніколи не згадувати про неї ані на словах, ані письмово?"

"Я вже дав вам слово".

"От і добре..." — він раптом скочив, блискавично стрибнув до дверей і навстіж прочинив їх. На сходах не було нікого.

"Усе гаразд, — мовив він, повертаючись. — Адже відомо, як клерки полюбляють цікавитися справами своїх господарів. Тепер можна поговорити спокійно". Він підсунув свій стілець упритул до мого і знов утупився в мене тим самим пронизливим, недовірливим поглядом.

Якась відразу й страх прокинулися в мені від дивної поведінки цього худого чоловіка. Навіть побоювання втратити клієнта не могло примусити мене чекати, поки він заговорить.

"Прошу вас пояснити, в чому річ, сер, — мовив я. — Я надто ціную свій час".

Хай мені Господь пробачить ці слова, але вони самі злетіли з моїх уст.

"Яка ваша думка про п'ятдесят ґіней за одну ніч роботи?" — спитав він.

"Що ж, пречудово".

"Я сказав — за одну ніч роботи, але краще сказати — за годину. Я хочу знати вашу думку про гідравлічний прес, який вийшов з ладу. Якщо ви покажете нам, у чому річ, ми самі швидко полагодимо його. Що ви про це скажете?"

"Що ж, робота неважка, а платня добра".

"Отож. Нам хотілося б, щоб ви приїхали цього вечора останнім потягом".

"Куди?"

"До Айфорда, що в Беркширі. Це невеличке село на межі з Оксфордширом, за сім миль від Рединґа. З Падингтона якраз відходить потяг, що прибуває туди чверть на дванадцяту".

"Дуже добре".

"Я зустріну вас в екіпажі".

"То нам доведеться їхати екіпажем?"

"Так, наша місцина далеко від села, за добрих сім миль від станції".

"То ми навряд чи доїдемо раніше ніж опівночі. Та й зворотного потяга теж, гадаю, вже не буде. Доведеться залишитися у вас на ніч".

"Що ж, це дуже просто".

"Але не дуже зручно. Чи не можна мені приїхати якось іншим разом?"

"Як на мене, найкраще буде, якщо ви приїдете пізньої пори. Саме за незручності ми й платимо вам, молодій і нікому не відомій людині, такі гроші, за які могли б дістати пораду найкращого знавця вашого фаху. Проте, звичайно, якщо такі умови вам не до душі, ви ще маєте час відмовитися".

Я подумав про те, як знадобилися б мені зараз п'ятдесят ґіней. "Ні, ні, — мовив я, — я згоден на все, що ви забажаєте. Однак мені теж слід було б знати, чого від мене хочуть".

"Саме так. Природно, що обіцянка зберігати таємницю, яку ви нам дали, збудила вашу цікавість. Я анітрохи не хочу, щоб ви брали на себе якісь обов'язки, не знаючи про подробиці. Сподіваюся, нас ніхто не підслуховує?"

"Ніхто".

"Річ ось у чім. Вам, напевно, відомо, що сукновальна глина — дуже цінна сировина і що поклади її знайдено лише в одному чи двох місцях Англії?"

"Я чув про це".

"Нещодавно я купив невеличку ділянку землі, зовсім маленьку, за десять миль від Редінґа. Аж раптом мені пощастило — на одному з полів я знайшов великий поклад сукновальної глини. Я оглянув його й побачив, що це лише вузенький перешийок між двома величезними покладами, які лежать ліворуч і праворуч, на землях моїх сусідів. Ці добрі люди й не відають про те, що в їхній землі сховано скарб — не менш цінний, ніж золото. Звичайно, мені вигідно було б купити їхню землю, перш ніж вони довідаються про її справжню вартість, але, на жаль, я не маю на це достатніх коштів. Я поділився своєю таємницею з кількома приятелями, й вони запропонували нишком, не кажучи нікому ані слова, розробляти наш власний поклад, щоб роздобути гроші для купівлі сусідських полів. Цим ми й заклопотані останнім часом, а щоб допомогти собі в роботі, поставили ще й гідравлічний прес. Цей прес, як я вже пояснив вам, вийшов з ладу, й ми хотіли б спитати у вас поради. Ми ревно зберігаємо нашу таємницю, адже тільки-но стане відомо, що до нашої маленької оселі їздять інженери-гідравліки, як одразу почнуться всілякі розпитування, всім про все стане відомо, і — прощайте тоді сусідські поля, а з ними й наші наміри. Через те я й узяв з вас обіцянку не говорити жодній людині, що ви цього вечора їдете до Айфорда. Сподіваюся, вам усе зрозуміло?"

"Авжеж, усе, — відповів я. — Крім хіба що одного: навіщо вам гідравлічний прес, адже сукновальну глину, як я знаю, добувають із копальні, як пісок".

"Та, — байдуже одказав він, — ми працюємо власними методами. Щоб про нашу глину не довідались сусіди, ми її пресуємо в цеглини. Але то дрібниця. Я маю до вас повну довіру, містере Гезерлі, тож і розповів усе. — Говорячи це, він підвівся. — Тож чекаю вас в Айфорді чверть на дванадцяту".

"Я обов'язково приїду".

"І нікому ані слова".

Він востаннє глянув на мене довгим, пронизливим поглядом і, потиснувши мою руку своєю холодною, вогкою долонею, поспіхом вийшов з кімнати.

Спокійно поміркувавши над усім цим, я все-таки — як ви й самі, напевно, розумієте — ніяк не міг позбутися здивування щодо цього химерного доручення. З одного боку, звичайно, я радів, бо платню мені запропонували вдсятеро вишу за ту, що я призначив би сам; до того ж є надія, що за цим замовленням не забаряться й наступні. Але, з іншого боку, обличчя й поведінка мого замовника так прикро мене вразили, що мені цілий вечір здавалося, ніби вся ця історія з сукновальною глиною — не така вже й вагома причина приїжджати опівночі, аби не було поголосу. Проте я відкинув геть усі свої страхи, повечеряв як слід і вирушив у дорогу, не забуваючи про обіцянку тримати рота на замку.

У Редінґу мені довелося пересісти. Однак я все-таки встиг до останнього потяга на Айффорд і невдовзі по одинадцятій прибув на невеличку похмуру станцію. Я був єдиним пасажиром, що висів там; на платформі не було нікого, крім сонного носія з ліхтарем. За ворітьми я побачив свого вранішнього знайомця, що чекав мене в затінку біля дороги. Не сказавши ані слова, він схопив мене за руку й затяг до екіпажа, дверцята якого були вже відчинені. Затуливши з обох боків віконця, він постукав до візника, й кінь щосили рвонув уперед.

— Один кінь? — спитав Холмс.

— Так, лише один.

— Чи помітили ви масть?

— Так, бо екіпаж стояв під ліхтарем. Кінь був гнідий.

— Утомлений чи свіжий?

— Свіжий, шерсть у нього блищала.

— Дякую. Пробачте, що перервав вас. Прошу, продовжуйте свою цікаву розповідь.

— Отже, ми вирушили в дорогу й їхали щонайменше з годину. Полковник Лізандер Старк говорив, що до дому лише сім миль, але, якщо зважити на швидкість, із якою ми мчали, і на час, що проминув, то мені здалося, ніби тих миль було десь із дванадцять. Полковник увесь час мовчки сидів поруч, і я відчував, що він за мною пильнує. Сільські дороги там, мабуть, не дуже добрі, бо нас страшенно хитало туди-сюди. Я визирнув у віконце, щоб подивитися, куди ми їдемо, але крізь темне скло помітив лише окремі плями світла. Кілька разів я брався до розмови, щоб хоч якось розвіяти нудьгу цієї подорожі, але полковник відповідав коротко й неохоче, тож бесіда ніяк не клеїлася. Нарешті ямкувата дорога змінилася кам'янистою доріжкою і екіпаж зупинився. Полковник Лізандер Старк скочив на землю; коли я вийшов за ним, він потяг мене до ґанку, де виднілися прочинені двері. Отож з екіпажа я ступив просто в коридор, не встигнувши навіть краєм ока розгледіти будинок. Тільки-но я опинився за порогом, як двері важко грюкнули і я почув стукіт коліс екіпажа, що від'їжджав.

У будинку панувала темрява, і полковник, щось бурмочучи, взявся шукати сірників. Аж раптом в іншому кінці коридору двері відчинилися й нас осяяв довгий золотавий промінь світла. Промінь усе ширшав, і на дверях з'явилася жінка з лампою, яку вона тримала над головою; трохи подавшись уперед, жінка розглядала нас. Я помітив, що вона гарна з себе; з блиску її чорної сукні зрозумів, що сукня ця з дорогого краму. Жінка сказала кілька слів чужою мовою, запитуючи про щось мого супутника; він сердито буркнув у відповідь, і вона здригнулася так, що трохи не впустила з рук лампу. Полковник Старк підійшов до неї, щось прошепотів на вухо, провів назад до кімнати й повернувся до мене з лампою в руці.

"Будьте ласкаві, зачекайте з хвилину тут", — мовив він, одчинивши ще одні двері. За ними була маленька, просто опоряджена кімнатка з круглим столом посередині, на якому лежало кілька німецьких книжок. Полковник Старк поставив лампу на фісгармонію біля дверей. "Я не затримуватиму вас надовго", — додав він і зник у темряві.

Я поглянув на книжки, що лежали на столі; хоч я й не знаю німецької мови, але зрозумів, що дві з них були наукові праці, а решта — збірки віршів. Тоді я підійшов до вікна, сподіваючись усе-таки роздивитись, куди я потрапив, але його було щільно затулено дубовою віконницею. Увесь дім був на диво мовчазний. Усюди панувала мертва тиша, лише в коридорі гучно цокав старий годинник. Мене переповнювало неясне почуття тривоги. Що це за німці й що вони роблять у цьому дивному, самотньому місці? І що це за місце? Миль за десять від Айфорда — це все, що я знав, але на північ, на південь, на схід чи на захід — не мав ані найменшої уяви. До того ж, недалеко Рединг і, напевно, інші великі міста, тож місцина ця не така вже й глуха. Та цілковита тиша довкола свідчила про те, що ми в селі. Я походжав туди-сюди кімнатою, мугикаючи пісеньку, щоб розвіяти тривогу, й міркував, що незабаром дістану п'ятдесят ґіней.

Несподівано двері кімнати поволі, без жодного звуку відчинилися. В них з'явилася та сама жінка; її оточувала темрява, і жовте світло моєї лампи осяяло її рум'яне, чарівне обличчя. Я помітив, що вона чогось боїться, й холод закрався в моє серце. Тремтячим пальцем вона подала мені знак, щоб я мовчав, і зашепотіла щось каліченою англійською мовою, раз у раз оглядаючись назад, у пітьму, немов переляканий кінь.

"Я піду, — сказала вона, силкуючись, як мені здалося, говорити спокійно. — Я піду. Я не залишуся тут. Вам теж нема чого залишатися".

"Але ж, мадам, — мовив я, — я ще не зробив того, заради чого приїхав. Я не можу піти, поки не огляну машину".

"Вам не слід зволікати, — наполягала вона. — Ідіть через ті двері, там нікого нема! — Побачивши, що я лише посміхаюся й хитаю головою, вона раптом полишила всю свою стриманість і, стиснувши руки, ступила до мене. — В ім'я неба! — прошепотіла вона. — Ідіть звідси, поки не пізно!"

Але я — людина досить упертої вдачі й запалююся ще більше, коли бачу на дорозі якусь перешкоду. Я подумав про платню в п'ятдесят ґіней, про втомливу мандрівку, про ніч, яку мені доведеться перебути на станції. Виходить, усе даремно? Чого це я маю втікати, не виконавши роботи й не діставши належної винагороди? Хтозна, може, ця жінка, яку я вперше бачу, — божевільна. Якогога байдужіше, — хоч, правду кажучи, її поведінка налякала мене більше, ніж було помітно, — я ще раз хитнув головою і заявив про свій намір залишитися. Вона знову заходилася мене умовляти, аж тут десь угорі ляснули двері й на сходах залунали важкі кроки. На мить вона прислухалася, а потім, відчайдушно сплеснувши руками, зникла так само несподівано й тихо, як і увійшла.

В кімнаті з'явилися полковник Лізандер Старк і маленький товстунчик із сивою бородою, що стирчала просто зі зморщок підборіддя; його відрекомендували мені як містера Ферґюсона.

"Це мій секретар і управитель, — мовив полковник. — До речі, я гадав, що зачинив двері, коли виходив. Чи не протягло вас?"

"Ні, навпаки, — відповів я, — це я сам прочинив двері, бо в кімнаті трохи душно".

Він знову підозріло втупився в мене.

"Час перейти до роботи, — сказав він. — Ми з містером Ферґюсоном проведемо вас до машини".

"Зараз, я тільки візьму капелюх".

"Ні, вона тут, у будинку".

"Хіба ви копаєте сукновальну глину в будинку?"

"Ні, ні. Тут ми її лише пресуємо. Проте яка різниця? Все, що ми від вас хочемо, — то це щоб ви оглянули машину й сказали, що з нею сталося".

Ми зійшли нагору — першим полковник із лампою, за ним — товстун-управитель і я. Цей старий будинок мав цілий лабіринт ходів, коридорів, вузьких кручених сходів та низеньких дверей, пороги яких були стоптані ногами багатьох поколінь, що переступали їх. На першому поверсі не було ані килимів, ані жодного знаку меблів, зі стін обсипався тиньк і нездоровими зеленими плямами пробивалася волога. Я вдавав, що мене це анітрохи не зачіпає, однак не забував засторог тієї жінки, хоч і не послухався їх, і пильно стежив за своїми двома супутниками. Ферґюсон був похмурий і мовчазний, але з тих кількох слів, які він промовив, я зрозумів, що він із тутешніх.

Полковник Лізандер Старк нарешті зупинився біля низеньких дверей і відімкнув їх. Усередині була маленька прямокутна кімнатка, в якій ми всі троє ледве чи вмістилися б. Ферґюсон залишився за дверима, а ми з полковником увійшли туди.

"Зараз, — пояснив полковник, — ми всередині гідравлічного преса, і якщо раптом хтось увімкнув би його, нам було б непереливки. Стеля цієї кімнати насправді — робоча поверхня толока, що з силою ваги в кілька тонн спускається на цю металеву підлогу. Зовні є кілька бічних циліндрів із водою, що діє на толоч, — проте на механіці ви знаєтеся добре. Прес працює, але щось десь заїдає, і він не може розвивати повну потужність. Будьте ласкаві оглянути його й показати нам, що слід полагодити".

Я взяв у нього лампу і якнайуважніше оглянув машину. Вона мала велетенські розміри й була здатна створювати великий тиск. Коли я вийшов з кімнати і взявся за важелі, щось зашипіло, і я зрозумів, що в

бічному циліндрі є невеликий витік. Огляд засвідчив, що гумове кільце в одному місці втратило свою еластичність, і крізь нього просочується вода. Це й було причиною спаду потужності машини, і я пояснив це своїм супутникам, які зацікавлено вислухали мої зауваження і розпитали, як усунути цей недолік. Розтлумачивши їм усе, я повернувся до головної камери і взявся її оглядати, щоб хоч якось задовольнити свою цікавість. Одразу було помітно, що вся ця історія з сукновальною глиною — чистісінька вигадка, бо ж нічого не варто було повірити, що така потужна машина призначена для такої нікчемної мети. Стіни камери були дерев'яні, але підлога — залізна, й коли я подивився на неї, то побачив металевий накип. Я нахилився й спробував зішкребти шматочок, щоб розгледіти його краще, аж тут почув приглушений вигук по-німецьки й побачив бліде, мов у небіжчика, полковникове обличчя, що вирячилось на мене.

"Що ви тут робите?" — спитав він.

Я розлютився, коли зрозумів, як мене піддурили цією побрехенькою, що її він переповів мені.

"Милуюсь вашою сукновальною глиною, — відповів я. — Гадаю, що я міг би дати вам кращу пораду щодо цієї машини, якби знав про її справжнє призначення".

Не встиг я промовити ці слова, як відразу ж пошкодував, що не стримався. Обличчя його скам'яніло, в сірих очах спалахнув лиховісний вогник.

"Чудово, — мовив він, — зараз ви дізнаєтеся про неї все".

Він ступив назад, зачинив двері й повернув у замку ключ. Я кинувся до дверей, смикнув за ручку, тоді замолотив по них, але двері були міцні й не піддавалися.

"Гей! — скрикнув я. — Гей! Полковнику! Випустіть мене!"

Аж раптом серед тиші я почув звук, від якого мені похололо в серці. То було ляскання важелів і плюскіт води з бічного циліндра. Він увімкнув прес. Лампа все ще стояла на підлозі, де я поставив її, коли розглядав накип. При її світлі я побачив, що чорна стеля почала спускатися вниз, до мене, — поволі, поштовхами, але з такою силою, що за хвилину — я знав це краще за будь-кого іншого — мала розчавити мене. Я знову кинувся з криком до дверей і нігтями спробував зірвати замок. Я благав полковника випустити мене, але нещадний ляскіт важелів перекривав усі мої вигуки. Стеля вже була за один-два фути від моєї голови, й, піднявши руку, я міг доторкнутися до її твердої, грубої поверхні. Тієї ж миті в голові мені сяйнула думка, що смерть моя може виявитись менш болісною від того, як я її зустріну. Якщо лягти обличчям додолу, увесь тягар прийдеться на хребет, і я здригнувся, уявивши собі, як він затріщить. Краще вже лягти на спину, але чи вистачить у мене духу дивитися на зловісну чорну тінь, що насувається на мене? Я вже не міг стояти на повен зріст, але несподівано побачив щось таке, від чого в серці моєму знов зажеврила надія.

Я вже казав, що підлога й стеля камери були залізні, а стіни — дерев'яні. Коли я востаннє гарячково озирнувся, то помітив тонку жовту щілину між двома дошками, яка ширшала й ширшала, поки рухалася стеля. На мить я навіть не повірив, що це вихід, який порятує мене. Наступної миті я кинувся вперед і, напівнепритомний, звалився з іншого боку стіни; отвір закривсь, і тріск лампи, а потім стукіт двох металевих плит повідали мені, як близько я був від власної смерті.

Я отямився від того, що хтось відчайдушно смикав мене за руку, й побачив, що лежу на кам'яній підлозі вузького коридору; наді мною схилилася жінка, що лівою рукою тягнула мене, а в правій руці тримала свічку. То була та сама незнайома добродійка, чиї застороги я так по-дурному зневажив.

"Ходімо! Ходімо! — вигукнула вона, задихаючись. — Вони зараз будуть тут. Вони побачать, що вас там нема. Не марнуйте дорогого часу, ходімо!"

Цього разу я нарешті послухав її поради. Якось підвівшись, я побіг за нею коридором, а потім — донизу крученими сходами. Сходи привели нас до іншого, широкого коридору, й ми одразу почули тупіт і два голоси: один з них, угорі, звідки ми щойно спустилися, відповідав іншому, знизу. Моя добродійка зупинилась і озирнулась навколо, не знаючи, що вдіяти. Тоді прочинила двері до спальні, крізь вікно якої яскраво сяяв місяць.

"Це ваш єдиний порятунок, — мовила вона. — Тут високо, але ви, напевно, зможете зіскочити".

Тільки-но вона це сказала, як у дальньому кінці коридору блимнуло світло і я побачив полковника Лізандера Старка, що біг до мене, тримаючи в одній руці ліхтар, а в іншій — щось схоже на різницький сікач. Я метнувся до спальні, відчинив вікно й поглянув униз. Садок, залитий місячним сяйвом, здавався таким затишним, спокійним, привітним... До землі було не більш ніж тридцять футів. Я виліз на підвіконня, але раптом завагався: мені хотілося знати, що стане з моєю рятівницею, якщо цей негідник, що женеться за мною, перейме її. Якщо вона потрапить у біду, — вирішив я, — то я, незважаючи ні на що, допоможу їй. Щойно я про це подумав, як він влетів до кімнати й кинувся повз неї до мене; вона обняла його обома руками, силкуючися втримати на місці.

"Фріце! Фріце! — вигукувала вона по-англійському. — Згадай про свою обіцянку останнього разу! Ти казав, що такого більш не буде! Він мовчатиме! О, він мовчатиме!"

"Ти збожеволіла, Ельзо! — гримнув він, вириваючись з її обіймів. — Він знищить нас. Він забагато бачив. Пустити мене, кажу!"

Він одтрутив її вбік і, підскачивши до вікна, замахнувся своєю зброєю. Я встиг зістрибнути з підвіконня й завис, ухопившись за раму, коли він ударив. Я відчув тупий біль, пальці мої розчепилися, і я впав у садок під вікном.

Падіння приголомшило мене, але не більше; я скочив і щодуху шаснув у кущі, бо розумів, що іще не втік від небезпеки. Несподівано мені запаморочилось у голові. Я поглянув на свою руку, яка тіпалася від болю, й лише тоді побачив, що на ній одрубано великий палець і з рани цебенить кров. Я заходився перев'язувати рану хустинкою, але тієї ж миті мені зашуміло в вухах, і я впав непритомний серед трояндових кущів.

Як довго я там лежав, сказати не можу. Напевно, досить-таки довго, бо, коли я отямився, місяць уже зійшов і на сході рожевів світанок. Одежа моя геть просякла росою, а рукав був весь закривавлений. Пекучий біль нагадав мені всі подробиці моєї нічної пригоди, і я звівся на ноги, пам'ятаючи про можливу гонитву. Але коли я озирнувся навколо, то не побачив, на превеликий подив, ані будинку, ані садка. Я лежав під огорожею, при дорозі, а трохи далі бовваніла якась велика споруда; коли я дістався до неї, вона виявилася тією самою станцією, куди я прибув увечері. Якби не страшна рана на моїй руці, то все, що сталося, здалося б мені якимось жахливим сном.

Ледве щось розуміючи, я зайшов на станцію й спитав, коли має бути ранковий потяг. Менш ніж за годину мав прибути поїзд до Рединґа. Чергував на станції той самий носій. Я спитав, чи чув він про полковника Лізандера Старка. Ні, він ніколи не чув цього імені. Чи помітив він уночі екіпаж біля станції? Ні, не помітив. Чи є тут поблизу поліційна дільниця? Так, за три милі.

Іти туди нічого було й думати — такий слабкий я був. Я вирішив спочатку повернутися до міста, а тоді вже розповісти про все поліції. Десь по шостій годині я вже був у Лондоні, одразу пішов до лікаря перев'язати рану, й він виявився таким люб'язним, що сам привіз мене до

вас. Тож я цілком довіряюся вам і ладен послухатися будь-якої вашої поради.

Коли він закінчив свою дивовижну розповідь, ми двоє сиділи деякий час мовчки. Тоді Шерлок Холмс дістав з полиці один із своїх товстих альбомів, де зберігав газетні вирізки.

— Ось повідомлення, яке повинне вас зацікавити, — сказав він. — З'явилося в газетах із рік тому. Подивіться-но:

"9 числа цього місяця пропав безвісти містер Джеремі Гейлінг, двадцяти шести років, інженер-гідравлік. Вийшов з дому о десятій годині ввечері. Відтоді про нього нічого не відомо. Був одягнений..."

— Ось! Це й був той "останній раз", коли полковникові знадобилося лагодити свою машину.

— Боже милый! — скрикнув мій пацієнт. — То ось що означали жінчині слова!

— Безперечно. Цілком зрозуміло, що полковник — людина холодна і відчайдушна, яка нищить усі перепони на своєму шляху, мов той пірат на загарбаному кораблі. Не можна марнувати ані хвилини, тож, якщо ви зможете ходити, ми негайно вирушимо до Скотленд-Ярду, а потім поїдемо до Рединґа.

За якісь три години ми всі разом сиділи в потязі, що мчав з Рединґа до маленького беркширського села. Ми — тобто Шерлок Холмс, інженер-гідравлік, інспектор Бредстріт із Скотленд-Ярду, агент у цивільному і я. Бредстріт розгорнув перед собою велику карту Англії й циркулем накреслив на ній кільце довкола Айфорда.

— Подивіться-но, — сказав він. — Це коло простирається на десять миль від села. Потрібне нам місце має бути десь усередині. Ви казали — десять миль, сер?

— Так, ми їхали з годину.

— І ви гадаєте, що вони відвезли вас назад, поки ви лежали без тями?

— Виходить, що так. Я пригадую, як мене підняли й кудись понесли.

— Не розумію, — мовив я, — чому вони помилували вас, коли знайшли непритомного в садку. Може, то жінка вблагала цього негідника не чіпати вас?

— Навряд. Такого звірячого обличчя я ще ніколи не бачив.

— Усе це скоро з'ясується, — відказав Бредстріт. — Коло зімкнулося, й застається лише дізнатися, в якому місці перебувають ті люди, що їх ми розшукуємо.

— Гадаю, що можу вам показати це, — спокійно відповів Холмс.

— Он як! — вигукнув інспектор. — То ви вже маєте свою думку! Подивимось, чи згодні з вами інші. Мені здається, що це на півдні, бо там не так людно.

— А я сказав би, що на сході, — мовив мій пацієнт.

— Скоріше на заході, — зауважив агент у цивільному. — Там є кілька невеличких сіл.

— А мені здається, що на півночі, — відповів я, — бо там немає горбів, а наш друг каже, що не пам'ятає, щоб дорога вела вгору.

— Отакої, — вигукнув зі сміхом інспектор, — чудовий букет думок! Ми перебрали всі сторони світу. Кого ж ви підтримуєте, містере Холмсе?

— Ви всі помиляєтеся.

— Але ж це неможливо!

— Можливо. Ось моя думка. — Він опустив палець на середину кола.
— Отут ми їх і знайдемо.

— А подорож у дванадцять миль? — здивовано спитав Гезерлі.

— Шість миль туди й шість назад. Нічого дивного. Ви самі казали, що кінь був свіжий і шерсть у нього лисніла. Хіба могло таке бути після дванадцяти миль важкої дороги?

— Вони й справді могли втнути таке, — зауважив у задумі Бредстріт.
— Зрозуміло, що діяння цієї банди сумнівів не викликають.

— Аж ніяк, — мовив Холмс. — Це фальшивомонетники й до того ж добрячі майстри; машину вони застосовують для карбування амальгами[80], що замінює срібло.

— Ми вже чули нещодавно про якусь хитру компанію, що тисячами карбує фальшиві півкрони, — сказав інспектор. — Ми навіть стежили за ними аж до Рединґа, але потім загубили їх; вони так уміло заплутують сліди, що одразу видно досвідчених пройдисвітів. Але цього разу, гадаю, щаслива пригода допоможе нам упіймати їх.

Проте інспектор помилився, й злочинцям не довелося потрапити до рук суддів. Під'їхавши до станції Айфорд, ми побачили велетенський стовп диму, що, немов величезна страусова пір'їна, здіймався над купиною дерев.

— Пожежа? — спитав Холмс, коли потяг із пихкотінням рушив далі.

— Так, сер! — відповів начальник станції.

— Коли загорілося?

— Кажуть, уночі, сер, але зараз он як палає, весь будинок у вогні.

— Чий це будинок?

— Доктора Бічера.

— Скажіть-но мені, — втрутився інженер, — цей доктор Бічер — худорлявий німець із довгим гострим носом?

Начальник станції гучно засміявся.

— Ні, сер, доктор Бічер — чистісінький англієць. Але в нього мешкає якийсь джентльмен, пацієнт, — отой, кажуть, іноземець; він такий сухорлявий, що йому б не зашкодило трохи доброї беркширської яловичини.

Начальник станції ще не скінчив говорити, як ми всі були вже на дорозі до будинку. Вона привела до невисокого пагорба, на вершку якого стояла велика приземкувата, вибілена вапном будівля; з вікон і дверей пахів вогонь, а в садку три пожежні машини марно силкувалися загасити полум'я.

— Це тут! — схвильовано вигукнув Гезерлі. — Ось кам'яниста доріжка, он трояндові кущі, де я лежав. Оце друге вікно — те саме, з якого я вистрибнув.

— Що ж, — мовив Холмс, — урешті-решт ви помстилися їм. Звичайно ж, вогонь від вашої лампи, коли її розчавило пресом, перекинувся на дерев'яну стіну, а ті люди, захопившись гонитвою, нічого не помітили. Погляньте-но, чи нема в цьому натовпі ваших учорашніх приятелів, хоча здається мені, що вони вже за добру сотню миль звідси.

Холмсові побоювання справдилися, бо з того дня ми не чули жодного слова ані про жінку-красуню, ані про лиховісного німця, ані про похмурого англійця. Щоправда, того ранку один селянин бачив віз з кількома людьми, навантажений якимись громіздкими скринями. Віз їхав у бік Рединґа, але потім сліди втікачів загубились, і навіть Холмсова проникливість не могла тут нічого вдіяти.

Пожежників дуже здивував той химерний пристрій, який вони знайшли в будинку, а ще більше — те, що на третьому поверсі на підвіконні лежав відрубаний людський палець. Надвечір їхні зусилля все-таки дали своє: полум'я згасло, але дах уже завалився, й весь будинок перетворився на суцільну руїну; від машини, огляд якої так дорого коштував нашому бідолашному знайомцеві, збереглися хіба що пом'яті циліндри й залізні труби. Поряд у коморі знайшли великий запас нікелю й цини, але жодної монети там не було — їх, напевно, вивезли в отих громіздких скринях, про які тут уже йшлося.

Як наш інженер-гідравлік опинився там, де він прийшов до тями, гадаю, й досі було б таємницею, якби не м'яка глина, що розповіла нам вельми просту історію. Його перенесли двоє, причому в одного сліди були надто маленькі, а в іншого — надто великі. Виходило, що мовчазний англієць, боязливіший за свого товариша, а може, менш жорстокий від нього, допоміг жінці порятувати непритомного від небезпеки.

— Так, — мовив понуро наш інженер, коли ми сідали в потяг, щоб повернутися до Лондона, — це для мене добра наука! Я втратив пальця й п'ятдесят гіней, а що дістав?

— Досвід, — відказав, сміючись, Холмс. — Він може стати вам у пригоді. Вам треба лише перекласти його на слова, щоб на все життя здобути славу чудового оповідача.

Шляхетний холостяк[81]

Весілля лорда Сент-Саймона, з дивним його закінченням, давно вже перестало цікавити ті світські кола, до яких належить невдаха наречений. Пригоду цю заслонили свіжіші скандали, а їхні ще пікантніші подробиці зовсім відвернули увагу салонних балакунів від драми чотирирічної давнини. Але, як на мене, ці події повністю досі невідомі широкій публіці. Адже цю справу було розкрито головним чином завдяки Шерлоку Холмсу; отож мої спогади про нього були б неповними без короткого нарису про цей дивовижний випадок.

Якось удень, за кілька тижнів до мого весілля, коли ми з Холмсом іще ділили кімнати на Бейкер-стрит, він повернувся додому з пообідньої прогулянки й побачив, що на столі на нього чекає лист. Я ж цілий день просидів удома, бо погода несподівано погіршилася — задощило, знявся сильний осінній вітер, і застрягла в нозі куля, яку я привіз на пам'ять про афганський похід, нагадала про себе тупим болем. Зручно вмостившись в одному кріслі й поклавши ноги на інше, я заходився гортати газети, але врешті, переситившись новинами, кинув усю цю купу паперу геть і почав розглядати конверт на столі. Побачивши на ньому величезний герб і монограму, я став ліниво міркувати про те, що ж то за шляхетна особа листується з моїм другом.

— Якесь великосвітське послання, — зауважив я, коли прийшов Холмс. — А вранці ви одержали, якщо я не помиляюся, листи від торговця рибою й від митника.

— Так, моє листування приваблює саме різноманіттям, — відповів він, усміхнувшись, — і чим скромніший автор, тим цікавіший лист. А це, напевно, одне з тих світських запрошень, що або навівають на вас нудьгу, або змушують говорити неправду.

Він зламав печатку й переглянув лист.

— Ба ні, тут може бути дещо цікавіше.

— То це не запрошення?

— Ні, це суто діловий лист.

— Від шляхетного клієнта?

— Від одного з найшляхетніших в Англії.

— Вітаю вас, любий друже.

— Даю вам слово честі, Ватсоне, що світське становище мого клієнта важить для мене набагато менше за цікавість до його справи. А ця нова справа якраз може виявитись цікавою. Ви досить уважно читали останнім часом газети, хіба не так?

— Як бачите, — понуро відповів я, показуючи на купу газет у кутку. — Просто знічев'я.

— Це якраз до речі, бо ви тоді зможете повідомити мене про всі подробиці. Я не читаю нічого, окрім кримінальної хроніки та ще оголошень про розшук. Там завжди трапляються повчальні речі. Але якщо ви стежили за новинами, то, напевно, читали про лорда Сент-Саймона та його весілля?

— Авжеж, із превеликим зацікавленням.

— Чудово. Ось у мене в руці лист від лорда Сент-Саймона. Зараз я прочитаю його вам, а ви ще раз перегляньте ці газети й розкажіть мені все, що стосується цієї справи. От що він пише:

"Дорогий містере Шерлоку Холмсе! Лорд Беквотер сказав мені, що я цілком можу довіритися вашому чуттю і вмінню зберігати таємниці. Через те я вирішив звернутися до вас, щоб порадитися з приводу вельми сумної події, яка сталася під час мого весілля. Містер Лестрейд із Скотленд-Ярду вже працює над цією справою, але він запевнив мене, що нічого не матиме проти співробітництва з вами й навіть гадає, що воно могло б стати в пригоді. Я буду у вас сьогодні о четвертій годині дня й сподіваюся, що ви, з огляду на виняткову вагу моєї справи, відкладете всі інші зустрічі, призначені на цю годину.

Щиро ваш Роберт Сент-Саймон".

Лист надіслано з садиби у Гровнері й написано гусячим пером, причому шляхетний лорд мав нещастя забруднити чорнилом зовнішній бік свого правого мізинця, — зауважив Холмс, згортаючи послання.

— Він пише, що буде о четвертій годині. Зараз третя. Він з'явиться тут за годину.

— То я ще маю час, щоб із вашою допомогою з'ясувати деякі обставини. Перегляньте-но газети і впорядкуйте їх за хронологією, а я поки погляну, що являє собою наш клієнт. — Він узяв з полиці грубий том у червоній оправі, що стояв у ряді з іншими довідниками.

— Ось він, — сказав нарешті Холмс, умоствоившись у кріслі і розгорнувши книгу на колінах. — "Роберт Волсінгем де Вір Сент-Саймон, другий син герцога Балморальського". Так... "Герб: на блакитному тлі три квітки будяка над поясом соболиного хутра. Народився 1846 року".

Йому сорок один рік — досить зрілий вік для одруження. Був товаришем міністра колоній у попередньому кабінеті. Герцог, його батько, був деякий час міністром закордонних справ. Нащадки Плантагенетів[82] по батьківській лінії й Тюдорів[83] — по материнській. Так... Нічого корисного для нас. Сподіваюся, Ватсоне, що ви знайшли щось суттєвіше.

— Знайти те, що я хотів, було зовсім неважко, — сказав я, — бо події ці сталися нещодавно й одразу ж приголомшили мене. Я лише тому не розповідав вам про них, що ви мали тоді на руках якусь справу, а я знаю, як ви не любите, коли вам заважають.

— А, ви про ту історійку з меблевим фургоном на площі Гровнер? Та її вже з'ясовано, тим паче, що там одразу було все зрозуміло. Краще розкажіть-но мені, що ви там викопали в газетах.

— Ось перше повідомлення, яке я відшукав. У світських новинах "Морнінг Пост", кілька тижнів тому: "Відбулися заручини, — і, якщо вірити чуткам, то невдовзі відбудеться й весілля, — лорда Роберта Сент-Саймона, другого сина герцога Балморальського, з міс Геті Доран, єдиною дочкою Алойзіуса Дорана, есквайра, з Сан-Франциско, Каліфорнія, США". Це все.

— Стисло й зрозуміло, — зауважив Холмс, простягаючи свої довгі, сухорляві ноги ближче до вогню.

— Того самого тижня в світських новинах якоїсь іншої газети було ще одне, ширше, повідомлення. Авжеж, ось воно. "Дуже скоро нам знадобиться закон про охорону нашого шлюбного ринку, бо засади вільної торгівлі, що панують нині, завдають великої шкоди нашій вітчизняній продукції. Влада над найшляхетнішими родинами Великої Британії чимдалі частіше переходить до рученят наших чарівних невісточок із-за Атлантичного океану. До реєстру трофеїв, захоплених цими красунями-завойовницями, тиждень тому додався ще один цінний набуток. Лорд Сент-Саймон, що був нездоланим для стріл Амура понад

двадцять років, нещодавно оголосив про свій намір одружитися з міс Геті Доран, красунею дочкою каліфорнійського мільйонера. Міс Доран, чия струнка постать і гарне личко привернули загальну увагу на святах у Вестбері-Хавсі, — єдина дитина в батька, і, за чутками, посаг її наближається до мільйона, не говорячи вже про наміри на майбутнє. Оскільки ні для кого не є таємницею, що герцог Балморальський за останні кілька років змушений був продати своє зібрання картин, а лорд Сент-Саймон не має нічого, крім невеликої садиби в Берчмурі, зрозуміло, що від цього шлюбу виграє не тільки каліфорнійська спадкоємиця, яка таким чином досить легко дістане британський титул".

— Щось іще? — спитав Холмс, позіхаючи.

— Так, і чималенько. Ось інше повідомлення в "Морнінг Пост", де сказано про те, що вінчання буде якнайскромнішим і відбудеться в церкві Святого Юрія на площі Ганновер; запрошено буде лише з півдюжини найближчих друзів, а потім усе товариство вирушить до будинку на Ланкастер-Гейт, що його найняв містер Алойзіус Доран. Двома днями пізніше, тобто минулої середи, з'явилося коротке повідомлення про те, що вінчання відбулося й що молоді проведуть свій медовий місяць у садибі лорда Беквотера біля Пітерсфілда. Ось і все, що було в газетах до того, як молода зникла.

— До чого? — перепитав Холмс, скочивши з місця.

— До того, як молода зникла.

— Коли ж вона зникла?

— Під час весільного обіду.

— Он як! Це вже цікавіше, ніж виглядало спершу. Дуже драматична річ.

— Так, мені теж здалося, що це дещо незвичне.

— Жінки часто зникають перед вінчанням, зрідка — під час медового місяця, але я не пригадаю жодного випадку, коли б молода зникла так миттєво. Перекажіть мені, будь ласка, подробиці.

— Мушу вас попередити, що вони далеко не повні.

— То, може, нам пощастить їх доповнити.

— Вчора з'явився допис у ранковій газеті, і все. Зараз я прочитаю його вам. Ось назва: "Дивовижна пригода на великосвітському весіллі".

"Родина лорда Роберта Сент-Саймона глибоко вражена тими загадковими й прикрими подіями, які сталися під час його весілля. Вінчання, про яке було оголошено в газетах, справді відбулося вчора вранці, але лише сьогодні ми можемо підтвердити ті дивні чутки, що вперто ширяться між людом. Незважаючи на спроби друзів зам'яти цю справу, вона привернула до себе загальну увагу, й тепер уже нема потреби приховувати те, що стало предметом публічних розмов.

Вінчання, яке відбулося в церкві Святого Юрія на площі Ганновер, виглядало справді скромно: присутні були лише батько нареченої міс Алойзіус Доран, герцогиня Балморальська, лорд Беквотер, лорд Юстас і леді Клара Сент-Саймон (молодші брат і сестра нареченого), а також леді Алісія Віттінгтон. Після вінчання все товариство вирушило до дому містера Алойзіуса Дорана на Ланкастер-ґейт, де був уже готовий обід. Кажуть, що по дорозі сталася невеличка пригода: якась жінка, — ім'я її так і залишилося невідомим, — намагалася вдертися до будинку слідом за гостями, вигукуючи, що вона має якісь права на лорда Сент-Саймона. Лише після тривалої й прикрої суперечки ключникові та лакеєві вдалося її випроводити. Молода, яка, на щастя, увійшла до будинку ще до цього неприємного інциденту, сіла за обідній стіл разом з усіма, але раптом поскаржилася, що їй недобре, й пішла до своєї кімнати. Вона довго не

поверталася, й гості почали дивуватися; по неї пішов батько, але покоївка сказала йому, що молода заходила до кімнати лише на мить, узяла пальто й капелюшок і швидко подалася до виходу. Один з лакеїв підтвердив, що справді бачив якусь леді в такому вбранні, яка виходила з дому, але він ніяк не міг упізнати в ній свою господиню, бо був певний, що та сидить із гостями за столом. Переконавшись, що дочка його зникла, містер Алойзіус Доран разом із молодим негайно вирушив до поліції, і розпочалися невинні пошуки, які, напевно, невдовзі проллють світло на цю дивовижну подію. Але поки що місце перебування зниклої леді не виявлено. Є чутки, що тут нечисто грають і що поліція заарештувала жінку, яка влаштувала тоді скандал, бо вона з ревностів або якоїсь іншої причини могла бути причетною до дивовижного зникнення молоді".

— Це все?

— Є ще одне невеличке повідомлення в іншій ранковій газеті, але воно якесь підозріле.

— Яке повідомлення?

— Про те, що міс Флору Міллер, винуватицю скандалу, справді заарештовано. Здається, вона раніше була танцівницею в "Алеґро" й знала лорда Сент-Саймона кілька років. Інших подробиць немає, тож у ваших руках тепер усе, — принаймні те, що було в газетах.

— Ця справа, як на мене, надзвичайно цікава. Я нізащо не проминув би її. Але хтось дзвонить, Ватсоне, й годинник показує кілька хвилин на п'яту. Нема жодного сумніву, що це наш шляхетний клієнт. Тільки нікуди не йдіть, Ватсоне, бо мені може знадобитися свідок, хоча б тоді, коли мене зрадить пам'ять.

— Лорд Роберт Сент-Саймон! — оголосив наш хлопчина-лакей, прочинивши двері.

Увійшов джентльмен з приємним, витонченим обличчям, великим носом, трохи гордовито стуленими вустами й незворушними, відвертими очима — очима людини, якій випала щаслива доля наказувати й бачити довкола себе лише покору. Рухався він легко, жваво, але через деяку сутулість і звичку згинати коліна під час ходи здавався старшим, ніж був насправді. Волосся на скронях у нього теж посивіло, а коли він скинув свого капелюха з загнутими крисами, виявилось, що воно ще й порідшало на маківці. Щодо його вбрання, то воно було верхом вишуканості, що межувала з легковажністю: високий білий комірець, чорний сурдут, білий жилет, жовті рукавички, блискучі черевики й світлі ґетри. Він поволі ступив до кімнати, озираючись і крутячи в правиці шнурочок від золотого лорнета.

— Добридень, лорде Сент-Саймоне, — мовив Холмс, підвівшись і вклонившись. — Прошу, сідайте в це плетене крісло. Ось мій друг і колега — доктор Ватсон. Присувайтесь-но ближче до вогню, й поговоримо про вашу справу.

— Вельми прикру справу, як на мене, містере Холмсе. Мене це просто приголомшило. Зрозуміло, що вам не раз доводилося братися до таких дразливих справ, але навряд чи, сер, ваші клієнти належали до такого високого стану.

— Так, це для мене сходинка вниз.

— Пробачте?

— Останнім таким клієнтом у мене був король.

— Овва, я й не знав. Який король?

— Король Скандинавії.

— Як! У нього теж зникла дружина?

— Сподіваюся, ви розумієте, — ввічливо мовив Холмс, — що я так само оберегаю таємницю щодо інших клієнтів, як обіцяю й вам.

— Звичайно! Ваша правда, ваша правда! Прошу вибачення... Щодо моєї власної пригоди, то я готовий надати вам будь-які відомості, що наведуть вас на думку про те, що ж насправді сталося.

— Дякую. Я вже довідався про все, що було в газетах, але не більше. Гадаю, що їхні повідомлення можна вважати правдивими, — скажімо, про те, як зникла молода.

Лорд Сент-Саймон переглянув газету.

— Так, це більш-менш правдиво.

— Але для того, щоб я міг прийти до якоїсь думки, мені потрібні додаткові відомості. Найкраще, напевно, буде, коли я розпитаю вас.

— Будь ласка.

— Коли ви познайомилися з міс Геті Доран?

— Рік тому, у Сан-Франциско.

— Ви подорожували Сполученими Штатами?

— Так.

— Ви заручилися з нею ще там?

— Ні.

— Але ви приділяли їй увагу?

— Мені було приємно в її товаристві, і я цього не приховував від неї.

— Батько її дуже багатий?

— Так, найбагатша людина на всьому Тихоокеанському узбережжі.

— А як він надбав свої гроші?

— В золотих копальнях. Ще кілька років тому він не мав нічого. Потім натрапив на багатий поклад і швидко розжився.

— А яке враження справила на вас молода леді — ваша дружина? Яку вдачу вона має?

Лорд почав розгойдувати лорнет на шнурочку і вступився в камін.

— Бачте, містере Холмсе, — мовив він, — моїй дружині було двадцять, коли її батько розбагатів. До того часу вона бігала собі по копальні, блукала лісами й горами, тож виховувала її радше природа, ніж школа. Справжнісінька шибайголова, як називають таких в Англії, сильна й волелюбна натура, не скута жодними традиціями. Вдачу має запальну, я навіть сказав би — бурхливу. Вона блискавично думає й без вагань доводить до кінця свої задуми. З іншого боку, я не дав би їй імені, яке сам маю честь носити, — він з погордою кахикнув, — якби не був певний, що це найшляхетніша жінка. Я вірю, що вона здатна на героїчну самопожертву й що будь-якого безчестя вона не стерпить.

— Чи маєте ви її фотографію?

— Я приніс із собою оце. — Він розкрив медальйон і показав нам обличчя жінки незрівнянної краси. То була не фотографія, а мініатюра на слонової кістці, де художникові вдалося передати всю чарівність блискучого чорного волосся, великих темних очей і тонких вуст. Холмс

довго й уважно розглядав медальйон, тоді закрив його й повернув лордові Сент-Саймону.

— То потім молода леді приїхала до Лондона, й ви поновили знайомство з нею?

— Так, на ту пору батько привіз її до Лондона. Ми кілька разів зустрічалися, тоді заручилися й тепер одружилися.

— За нею дали, як я зрозумів, добрий посаг.

— Авжеж. Але це в звичаї моєї родини.

— І він, напевно, залишиться при вас, адже вас уже повінчано?

— Правду кажучи, я тим не цікавився.

— Природно, що так. Чи бачили ви міс Доран напередодні вінчання?

— Так.

— Чи в доброму гуморі вона була?

— В найкращому. Без упину говорила про те, як ми житимемо далі.

— Он як! Цікаво. А вранці, перед весіллям?

— Вона була дуже весела, принаймні до кінця вінчання.

— А потім ви помітили в ній якусь зміну?

— Так, правду кажучи, тоді я вперше побачив у її вдачі деяку непокірливість. Та випадок той здався мені такою дрібницею, що не варто й згадувати... Він аж ніяк не стосується цієї справи.

— І все-таки розкажіть, будь ласка.

— О, то було щось дитяче. Вона впустила букет, коли ми з нею йшли від віттаря. Ми саме минали передню лаву, й букет упав якраз під її ноги. На якусь мить сталося замішання, але джентльмен, що сидів на лаві, одразу підвівся, нахилився й подав їй букет, який анітрохи не попсувався від падіння. І все-таки, коли я заговорив про це з нею, вона обірвала мене, а потім, у кареті, по дорозі додому, виглядала так, ніби її по-дурному схвилювала ця дрібничка.

— Отакої! Ви кажете, що на лаві сидів якийсь джентльмен. То в церкві все-таки була стороння публіка?

— Так. Без цього не обійтися, коли церкву відчинено.

— Цей джентльмен не належав до друзів вашої нареченої?

— Ні, ні, я лише заради ввічливості називаю його джентльменом; зовні це людина не з нашого кола. Я навіть не роздивився його як слід. Але ми, здається мені, дещо відхилилися від теми...

— Отож леді Сент-Саймон, повертаючися з вінчання, була вже не в такому доброму гуморі, як перед тим? Що вона зробила, коли увійшла до батьківського дому?

— Я бачив, як вона розмовляла зі своєю покоївкою.

— А хто вона така, ця покоївка?

— Її звуть Аліса. Вона американка й приїхала з Каліфорнії разом з господинею.

— Довірена служниця?

— Навіть занадто довірена. Мені завжди здавалося, що господиня забагато їй дозволяє. Проте в Америці на такі речі дивляться інакше.

— Як довго вона розмовляла з цією Алісою?

— Хвилин декілька. Я не пам'ятаю, бо саме був зайнятий.

— Чи чули ви, про що вони говорили?

— Леді Сент-Саймон сказала щось про "загарбану ділянку". Вона частенько закидає ці американські слівця. Я й гадки не маю, що вони означають.

— Американська говірка часом дуже виразна. А що робила ваша дружина після того, як скінчила розмову з покоївкою?

— Вона пішла до їдальні.

— Попід руку з вами?

— Ні, сама. Вона цілком незалежна в таких дрібницях, як ця.

Хвилин за десять після того, як ми сіли обідати, вона поспіхом підвелася, кинула зо два слова вибачення й вийшла з кімнати. Більше вона не повернулася.

— Але ж ця покоївка Аліса, як я зрозумів, посвідчила, що господиня увійшла до своєї кімнати, накинула на весільну сукню довге пальто, взяла капелюшок і пішла.

— Саме так. Потім її бачили в Гайд-парку — вона йшла в товаристві Флори Міллер, жінки, яку нині заарештовано, — то вона вранці того дня влаштувала скандал у домі містера Дорана.

— Так, так. Я хотів би дізнатися дещо про цю молоду леді й про ваші стосунки з нею.

Лорд Сент-Саймон знизав плечима й підняв брови.

— Кілька років ми з нею були в дружніх, — я навіть сказав би, в дуже дружніх стосунках. Колись вона танцювала в "Алеґро". Я обійшовся з нею, як і личить порядній людині, й вона не може мати до мене ніяких претензій, але ж ви знаєте жінок, містере Холмсе. Флора — чарівна крихітка, але страшенно запальна й до безтями закохана в мене. Вона почала писати мені жахливі листи, коли почула, що я маю намір одружитись, і, правду кажучи, я через те й влаштував таке скромне весілля, що боявся скандалу в церкві. Тільки-но ми повернулися, як вона прибігла до будинку містера Дорана й спробувала зайти всередину, вигукуючи щось погрозливе й навіть образливе на адресу моєї дружини; але я заздалегідь передбачив можливість чогось подібного й попередив слуг; вони швидко виштовхали її геть. Флора заспокоїлася тільки тоді, коли побачила, що скандалом тут не зарадиш.

— Чи чула все це ваша дружина?

— Ні, дякувати Богові, ні.

— А потім на вулиці бачили, як вона йшла поряд із цією жінкою?

— Так. Оце містер Лестрейд із Скотленд-Ярду і вважає найтривожнішим. Він думає, що Флора виманила мою дружину з дому й приготувала для неї якусь страшну пастку.

— Що ж, цілком можливо.

— Ви теж так думаєте?

— Ні, цього я не сказав. Але хіба ви самі цього не припускаєте?

— Я гадаю, що Флора й мухи не скривдила б.

— Але все-таки ревності якнайхимернішим чином змінюють людську вдачу. Скажіть, будь ласка, а як би пояснили все це ви самі?

— Правду кажучи, я прийшов дістати пояснення від вас, а не пропонувати вам своє власне. Я розповів вам усі подробиці. Хоча, як на правду, то можу сказати, що збудження, якого зазнала моя дружина через велику зміну, що сталася в її житті, могло трохи вплинути на її нерви.

— Тобто вона раптово зсунулася з глузду?

— Якщо хочете. Коли я думаю, що вона могла відмовитись... ні, я не кажу — від мене, — від усього того, про що марно мріють багато інших жінок, — я навряд чи можу пояснити це якось інакше.

— Що ж, цілком прийнятне припущення, — мовив з усмішкою Холмс.
— Мені здається, лорде Сент-Саймоне, що я маю вже всі необхідні відомості. Скажіть мені тільки одне: чи могли ви, сидячи за обіднім столом, бачити крізь вікно, що діється на вулиці?

— Нам було видно протилежний бік дороги й парк.

— От і добре. Гадаю, мені більше нема потреби вас затримувати. Я напишу вам.

— Аби лиш вам пощастило розв'язати цю загадку, — мовив, підводячись, наш клієнт.

— Я вже розв'язав її.

— Як? Що ви сказали?

— Я сказав, що вже розв'язав її.

— То де ж моя дружина?

— Незабаром я відповім вам на це запитання.

Лорд Сент-Саймон хитнув головою.

— Боюся, що над ним іще помучаться голови, мудріші за наші з вами, — зауважив він і, манірно, по-старовинному, вклонившись, гордовито пішов.

— Дуже мило з боку лорда Сент-Саймона зробити честь моїй голові, поставивши її на один ступінь зі своєю, — мовив, сміючись, Шерлок Холмс. — Здається, я був би не проти випити віскі з содовою й викурити сигару після такого допиту. А до висновку щодо цієї справи я прийшов іще до того, як наш відвідувач ступив до кімнати.

— Любий Холмсе!

— Я маю нотатки про декілька схожих випадків, — хоча, як я вже згадував, жоден з них не був таким миттєвим. Увесь цей допит перетворив мої припущення на впевненість. Побічні обставини часом

бувають так само промовистими, як форель у молоці, — як сказав колись Торо[84].

— Але ж я чув те саме, що й ви.

— Проте ви не знаєте тих попередніх випадків, які стали мені зараз у пригоді. Така сама історія відбулася кілька років тому в Абердині й дещо вельми подібне — в Мюнхені, за рік після франко-пруської війни. Цей випадок — саме з таких... А ось і Лестрейд! Добридень, Лестрейде! Отам на буфеті — склянка вина, а тут у скриньці — сигари.

Поліційний детектив був убраний у жовто-зеленкувату куртку й носив на шиї шарф, що робило його схожим на моряка; в руці він тримав чорний парусиновий саквояж. Коротко привітавшись, він усівся на стілець і запалив пропоновану йому сигару.

— То що сталося? — спитав Холмс, підморгнувши. — Ви, здається, невдоволені?

— Таки справді невдоволений. Клята пригода з Сент-Саймоновим весіллям! Нічого не можу добрати в цій справі.

— Невже? Ви дивуєте мене.

— Ніколи не чув про таку заплутану історію! Я не маю в руках жодного ключа до неї. Цілісінький день проморочився.

— І, здається, добряче промокли, — сказав Холмс, торкнувшись рукава його куртки.

— Так, я нишпорив у ставку Серпентайн.

— Боже милый, навіщо?

— Шукав там тіло леді Сент-Саймон.

Шерлок Холмс поринув глибше в крісло й щиро зареготав.

— А в водограї на Трафальгарській площі ви теж нишпорили? — спитав він.

— Навіщо? Про що це ви?

— Бо там ви маєте такі самі шанси знайти цю леді, як і тут.

Лестрейд кинув сердитий погляд на мого друга.

— То ви вже, напевно, все знаєте? — кепкуючи, спитав він.

— Ні, я тільки-но почув про цю пригоду, але вже дійшов певного висновку.

— О, невже? То ви гадаєте, що Серпентайн тут ні до чого?

— Гадаю, що так.

— Тоді поясніть, будь ласка, як ми могли знайти в ставку оце? — Він розкрив саквояж і викинув на підлогу шовкову весільну сукню, пару єдвабних черевичків і віночок з вуаллю, — все вицвіле й промокле. — Ось! — додав він, поклавши на цю купу речей новеньку обручку. — Тверденький горішок для вас, містере Холмсе!

— От воно що, — мовив мій друг, пускаючи сиві кільця диму. — То ви це все повитягали з Серпентайну?

— Ні. Їх знайшов сторож біля самого берега. Родичі леді впізнали її одягу, а мені здається — якщо там була одяга, то десь недалеко має бути й тіло.

— За вашими блискучими міркуваннями, тіло кожної людини повинне лежати біля її гардероба. То чого ви ж сподіваєтеся домогтись таким чином?

— Знайти докази того, що до її зникнення причетна Флора Міллер.

— Боюся, що це вам буде нелегко.

— Справді?! — вигукнув з гіркотою Лестрейд. — А я, Холмсе, боюся, що ви зовсім відірвалися від життя з вашими думками й висновками. За останні хвилини ви зробили аж дві помилки. Ця сукня викриває міс Флору Міллер.

— Як саме?

— У сукні є кишеня. В кишені був футляр для візитних карток. А в футлярі — папірець. Ось. — Він розгорнув папірець перед собою на столі. — Послухайте-но: "Побачимось, коли все буде готове. Виходьте негайно. Ф.Г.М.". Я з самого початку вважав, що Флора Міллер виманила леді Сент-Саймон з дому й тоді, — звичайно ж, не без спільників, — влаштувала її зникнення. Ось перед нами папірець, підписаний її ініціалами, який вона, напевно, сунула леді біля дверей, щоб заманити її в пастку.

— Чудово, Лестрейде! — мовив, сміючись, Холмс. — Ви справді якнайкраще все придумали. Дайте-но подивитися.

Він недбало взяв папірець, але раптом щось у ньому привернуло його увагу, і він задоволено скрикнув.

— Це справді важливо, — сказав він.

— Тепер ви це побачили?

— Надзвичайно важливо. Щиро вітаю вас.

Лестрейд переможно підхопився зі стільця й нахилився над папірцем.

— Як? — здивувався він. — Ви ж дивитеся з іншого боку!

— Навпаки, саме з того боку, що треба.

— З того, що треба? Ви збожеволіли! Записку написано олівцем на зворотному боці!

— А тут — щось схоже на уривок рахунка з готелю. Він дуже зацікавив мене.

— Нічого там немає. Я вже його бачив, — сказав Лестрейд. — "4 жовтня. Кімната — 8 ш., сніданок — 2 ш. 6 п., коктейль — 1 ш., другий сніданок — 2 ш. 6 п., склянка хересу — 8 п.". Нічого цікавого.

— Для вас — цілком можливо. Але саме це має найбільшу вагу. Щодо записки, то вона теж має значення, принаймні ініціали. Тож я ще раз вітаю вас.

— Годі марнувати час, — мовив Лестрейд, — мені треба працювати, а не сидіти біля каміна з усілякими теоріями. До побачення, містере Холмсе; подивимось, хто першим докопається до дна в цій справі. — Він зібрав принесену одягу, запхав її до саквояжа й попрямував до дверей.

— Ще одне слово, Лестрейде, — поволі промовив Холмс, коли його суперник уже виходив. — Я можу відкрити вам справжній розв'язок цієї справи. Леді Сент-Саймон — це міф. Такої особи нема й ніколи не було.

Лестрейд озирнувся і з сумом поглянув на мого друга. Тоді обернувся до мене, тричі постукав пальцем по лобі, промовисто похитав головою й вибіг.

Тільки-но за ним зачинилися двері, як Холмс підхопивсь і вдяг своє пальто.

— В тому, що цей чолов'яга говорив про працю, є дешиця правди, — зауважив він. — Тож, Ватсоне, я мушу ненадовго залишити вас наодинці з вашими газетами.

Було о пів на шосту, коли Шерлок Холмс пішов, але я недовго сидів сам, бо менш ніж за годину надійшов посильний з величезною коробкою. Разом із хлопцем, що прийшов укупі з ним, вони розпакували її, й на мій великий подив на нашому скромному обідньому столі з'явилася розкішна холодна вечеря. Тут були пара вальдшнепів, фазан, паштет з гусячої печінки й кілька вкритих павутинням пляшок старого вина. Розставивши всі ці смаковини, мої відвідувачі зникли, мов джини з казок "Тисячі й однієї ночі"[85], сказавши тільки, що за все заплачено й наказано занести на цю адресу.

Близько дев'ятої години до кімнати бадьоро ступив Шерлок Холмс. Обличчя його було поважне, але в очах мерехтіли вогники, з яких видно було, що він не помилився в своїх здогадах.

— То вечеря вже на столі! — мовив він, потираючи руки.

— Ви чекаєте на гостей? Вони приготували стіл на п'ять осіб.

— Так. Я гадаю, що в нас може зібратися товариство, — сказав він. — Дивно, що лорда Сент-Саймона досі немає... Ага! Здається, я чую його кроки на сходах.

Це справді був наш вранішній відвідувач — він швидко увійшов до кімнати, ще дужче розгойдуючи на шнурочку свій лорнет; шляхетне його обличчя виглядало вельми збентеженим.

— То мій посильний застав вас удома? — запитав Холмс.

— Так, але мушу зізнатися, що зміст листа надміру приголомшив мене. Чи маєте ви докази того, про що писали?

— Якнайвагоміші.

Лорд Сент-Саймон упав у крісло й провів рукою по чолу.

— Що скаже герцог, — пробурмотів він, — коли почує, що вихідця з його родини було так принижено?

— Але ж це звичайнісінький випадок. Я ніяк не можу погодитися з тим, що тут є щось принизливе.

— То ви дивитеся на ці речі з іншого погляду.

— Я не бачу тут нічиєї вини. Здається мені, що ця леді навряд чи могла вчинити інакше, хоч і діяла надто рішуче. Але в неї немає матері, їй не було з ким порадитися в таку хвилину.

— Це образа, сер, прилюдна образа, — сказав лорд Сент-Саймон, тарабанячи пальцями по столу.

— Але ви мусите зважити на те виняткове становище, до якого потрапила ця бідолашна дівчина.

— Я ні на що не зважатиму. Я просто в гніві, бо зі мною повелися безчесно.

— Здається, чути дзвінок, — мовив Холмс. — Так, чийсь кроки за дверима... Якщо я не в змозі переконати вас, лорде Сент-Саймоне, поставитися до цієї справи поблажливіше, то я запросив адвоката, якому це, може, вдасться краще. — Він одчинив двері й пропустив до кімнати жінку й чоловіка.

— Лорде Сент-Саймоне, — сказав він, — дозвольте відрекомендувати вам містера й місіс Френсіс Гай Маултон. Із місіс Маултон ви, напевно, вже знайомі.

Побачивши нових гостей, наш клієнт підхопився з місця, випростався, втупив очі в підлогу й засунув руку за борт сурдута, виявляючи цим ображену гідність. Леді підбігла до нього й подала руку, але він уперто не зводив на неї очей. Так було навіть краще для нього, якщо він хотів залишитися непохитним: навряд чи хто-небудь зміг би встояти перед її сповненим благанням обличчям.

— Ви гніваєтеся, Роберте? — сказала вона. — Що ж, я розумію, ви не можете не гніватися.

— Прошу вас, не виправдовуйтесь, — із гіркотою відповів лорд Сент-Саймон.

— Так, так, я знаю, я винна, мені треба було переговорити з вами, перш ніж піти, але я наче збожеволіла з тієї миті, коли побачила Френка. Я вже не відала, що чиню, що говорю. Дивно, як я не знепритомніла перед вівтарем!

— Може, місіс Маултон, ми з другом залишимо вас, поки ви все пояснюватимете лордові Сент-Саймону?

— Якщо дозволите мені сказати свою думку, — зауважив незнайомий джентльмен, — то годі вже критися. Щодо мене, то я волів би, щоб уся Європа й Америка почули правду.

Це був невисокий, кремезний, засмаглий чоловік із виразним обличчям і рвучкими рухами.

— Гаразд, тоді я розповім усе, як було, — сказала леді. — Ми з Френком познайомилися 1881 року на копальні Мак-Квайра, біля Скелястих гір, де тато мав ділянку. Згодом ми заручилися; але батько одного разу натрапив на золотоносну жилу й розбагатів, а ділянка бідолахи Френка все біднішала й нарешті зовсім зубожіла. Чим більше багатів тато, тим біднішим ставав Френк; зрештою тато й чути не схотів про наші заручини й повіз мене до Фриско[86]. Але Френк не відступав — він поїхав за мною, й ми знову почали зустрічатися без татового відома. Якби тато довідався, він дуже лютував би, тож ми вирішили все самі. Френк сказав, що поїде звідси й повернеться до мене лише тоді, коли матиме такі самі гроші, як тато. А я пообіцяла, що чекатиму його до останку й не одружуся ні з ким, поки він живий. "Якщо так, то повинчаємось одразу ж, — сказав він, — я буду певнішим у тобі, а чоловіком твоїм стану, коли повернуся". Отак ми вирішили: він усе влаштував як слід, священик повинчав нас, і Френк поїхав шукати щастя, а я повернулася до тата.

Невдовзі я почула, що Френк у Монтані; потім він поїхав до Аризони, а наступну звістку про нього я дістала вже з Нью-Мексико. Після того в газеті з'явилася довга розповідь про напади індіанців-апачів на золоті копальні, й серед убитих було ім'я мого Френка. Я знепритомніла й кілька місяців по тому була хвора. Тато думав, що в мене лихоманка, й водив мене по всіх лікарях Фриско. Більш я не чула жодного слова про Френка й була певна, що він помер. Тоді до Фриско приїхав лорд Сент-Саймон, а потім ми з татом виїхали до Лондона. Було призначено весілля, й тато

був дуже задоволений. Але я увесь цей час відчувала, що жоден чоловік на землі не може посісти в моєму серці того місця, яке я віддала своєму бідолашному Френкові.

І все-таки якби я одружилася з лордом Сент-Саймоном, то була б вірною йому. Ми не вільні в своєму коханні, але вільні у вчинках. Я йшла з ним до вінця з твердим наміром бути йому вірною дружиною, наскільки зможу. Отож уявіть собі, що я відчула, коли підійшла до вівтаря, озирнулася й побачила біля найближчої лави Френка, який дивився прямісінько на мене. Спочатку я подумала, що це привид, але коли озирнулася знову, він іще був там і немовби запитував своїми очима, чи рада я його бачити, чи ні. Дивно, як я не знепритомніла. Все попливло переді мною, й слова священника лунали в моїх вухах, мов бджолине дзижчання. Я не знала, що діяти. Зупинити вінчання і влаштувати скандал у церкві? Я знову поглянула на нього, й він, напевно, здогадався, про що я думаю, бо притулив палець до вуст, радячи мовчати. Потім я побачила, як він щось пише на папірці, й зрозуміла, що він пише для мене. Минаючи його лаву по дорозі від вівтаря, я впустила перед ним букет, і він, повертаючи квіти, встиг сунути цей папірець мені в руку. Там було лише кілька слів: він просив, щоб я вийшла до нього, тільки-но він подасть знак. Я, звичайно, не мала жодного сумніву, що тепер мій найперший обов'язок — слухатися його і робити все, що він накаже.

Коли я повернулася додому, то розповіла про все покоївці. Вона знала Френка ще в Каліфорнії й завжди по-дружньому ставилась до нього. Я звеліла їй мовчати, спакувати дещо з речей і приготувати мені пальто. Я знаю, що мені слід було б поговорити з лордом Сент-Саймоном, але це було так важко при його матері і всіх поважних гостях! Я вирішила, що спочатку втечу, а потім уже все поясню. Ми просиділи за столом хвилин із десять, коли я побачила у вікно Френка, що стояв по той бік дороги. Він кивнув мені й пішов до парку. Я вийшла з їдальні, накинула пальто й подалася за ним. На вулиці мене перестріла якась жінка й почала щось говорити про лорда Сент-Саймона; я не слухала її, але все-таки зрозуміла, що він теж мав якусь таємницю в своєму житті. Скоро мені пощастило спекатися цієї жінки, і я наздогнала Френка. Ми

взяли кеб і поїхали до площі Ґордон, де він уже встиг найняти помешкання, і це було моїм справжнім весіллям після стількох років чекання. Френк справді був у полоні в апачів, але втік, приїхав до Фриско, дізнався, що я виїхала до Англії, подався за мною сюди й нарешті розшукав мене саме в день мого другого весілля.

— Я прочитав про нього в газетах, — пояснив американець. — Там було ім'я нареченої й назва церкви, але не було адреси леді.

— Потім ми почали говорити про те, як нам бути, і Френк із самого початку наполягав на тому, щоб нічого не приховувати. Мені було так соромно, що хотілося кудись зникнути й ніколи більше не бачити цих людей — хіба що написати кілька слів татові, щоб він знав, що я жива й здорова. Страшно було подумати, що всі ті леді й джентльмени сидять за обіднім столом і чекають, коли я повернуся. Отож Френк узяв мою весільну сукню та інші речі, зав'язав їх у вузлик і сховав так, щоб ніхто їх не знайшов. Завтра ж, напевно, ми виїхали б до Парижа, якби цей милий джентльмен, містер Холмс, не прийшов цього вечора до нас, — хоча як він розшукав нас, уявити собі не можу. Він довів нам, причому дуже м'яко й переконливо, що я помилялася, а Френк мав рацію, — і сказав, що ми самі собі зашкодимо, коли переховуватимемось. Далі він пообіцяв нам зустріч із лордом Сент-Саймоном наодинці, тож ми прийшли сюди. Тепер, Роберте, ви знаєте все, й мені шкода, що я завдала вам болю, але сподіваюся, що тепер ви про мене будете не такої поганої думки.

Лорд Сент-Саймон слухав цю довгу розповідь так само напружено; брови його були насуплені, а вуста стулені.

— Пробачте, — сказав він, — але це не мій звичай — обговорювати особисті справи при публіці.

— То ви не хочете простити мені? Не хочете потиснути руку на прощання?

— Ні, чому ж, якщо це зробить вам приємність, — він холодно потис руку, яку вона подала йому.

— Я гадав, — почав Холмс, — що ви не відмовитесь від дружньої вечері з нами...

— Як на мене, то ви хочете забагато, — заперечив вельмишановний лорд. — Я мушу змиритися з обставинами, але навряд чи радітиму з того, що сталося. З вашого дозволу, я побажаю вам приємного вечора. — Він поважно вклонився нам усім і вийшов з кімнати.

— Але ви, друзі, гадаю, все-таки вшануєте мене своїм товариством, — мовив Шерлок Холмс. — Я завжди радий бачити американця, містере Маултоне, бо я — один з тих, хто вірить, що давня недоумкуватість монарха й помилки міністра[87] не завадять нашим дітям стати коли-небудь громадянами якоїсь великої країни під спільним, англо-американським, прапором.

— Цікава була пригода, — зауважив Холмс, коли наші гості пішли, — бо вона дуже добре доводить, як просто можна пояснити речі, що на перший погляд здаються просто незбагненими. Що може бути простішим і природнішим за ті події, про які розповідала ця леді, й дивовижнішим за ті висновки, які можна зробити, скажімо, приставши на точку зору містера Лестрейда зі Скотленд-Ярду!

— То ви не помилялися з самого початку?

— Передусім для мене очевидними були дві речі: перша — те, що леді з доброї волі йшла до вінця, й друга — те, що за хвилину після того вона вже розкаялася в своєму вчинку. Зрозуміло, що вранці сталося щось таке, що викликало в її думках таку зміну. Що ж то могло бути? Розмовляти з кимось поза домівкою вона не могла, бо увесь час була разом з нареченим. Може, вона когось зустріла? Якщо так, то це міг бути лише якийсь американець, — адже тут вона живе зовсім нещодавно, й

навряд чи хтось зумів за цей час так заволодіти її думками, щоб самою своєю появою змусити її змінити свої наміри. Тож методом винятків ми з'ясували, що вона зустріла якогось американця. Але що то був за американець і чому ця зустріч так подіяла на неї? То був або її коханець, або чоловік. Юність її проминула, як нам відомо, серед суворих людей, у незвичних умовах. Усе це я зрозумів ще до того, як почув розповідь лорда Сент-Саймона. Коли він сказав нам про чоловіка біля церковної лави, про те, як молода змінила свою поведінку, як вона впустила букет, — а це відомий спосіб отримати записку, — про її розмову з вірною покоївкою та про красномовний натяк на "загарбану ділянку", — а в говірці золотошукачів це означає зазіхання на те, чим уже володіє хтось інший, — усе це стало для мене цілком зрозумілим. Вона втекла з чоловіком, і то був або її коханець, або ж перший законний чоловік, причому останнє видавалося ймовірнішим.

— Але як вам пощастило розшукати їх?

— Це було б непросто, але наш друг Лестрейд мав у руках відомості, про ціну яких не відав і сам. Ініціали, звичайно, теж мали велику вагу, але ще важливіше було дізнатися, що людина з такими ініціалами зупинилася цього тижня в одному з найкращих лондонських готелів.

— Як ви здогадалися, що саме з найкращих?

— За цінами. Вісім шилінгів за постіль і вісім пенсів за склянку хересу беруть лише в найдорожчих готелях. А їх у Лондоні не так багато. Вже в другому з тих, які я відвідав, на Нортумберленд-авеню, я дізнався з книги для приїжджих, що Френсіс Гай Маултон, джентльмен з Америки, виїхав звідти якраз за день до того; переглянувши його рахунки, я знайшов ті самі записи, що бачив у копії. Листи він наказав пересилати йому до будинку двісті двадцять шість на площі Ґордон, куди я й вирушив і, на щастя, застав закохану пару вдома. Я наважився дати їм кілька батьківських порад і довів, що буде тільки краще, коли вони пояснять своє становище широкій публіці й зокрема лордові Сент-Саймону. Я

запросив їх сюди на зустріч із лордом, і, як бачите, його мені теж пощастило умовити, щоб він прийшов на це побачення.

— Але результати були не такі вже й добрі, — зауважив я. — Він був не дуже люб'язний.

— Ой, Ватсоне, — мовив усміхнено Холмс, — мабуть, ви теж були б не дуже люб'язні, якби після всього клопоту з заручинами та весіллям опинилися раптом без дружини й без посагу! Гадаю, що нам треба поставитися до лорда Сент-Саймона поблажливо й подякувати долі за те, що ми, напевно, ніколи не потрапимо в таке становище. Сідайте-но ближче й подайте мені мою скрипку; адже в нас залишилася нерозгаданою тільки одна загадка — як ми гаятимемо час цими темними осінніми вечорами.

Берилова діадема[88]

— Холмсе, — мовив я, стоячи одного ранку біля нашого склепінчастого вікна й позираючи вниз, на вулицю, — он якийсь навіжений біжить. Дивно, як рідні відпускають такого з дому самого.

Мій друг ліниво підвівся з крісла, став позаду мене, засунувши руки в кишені халата, й поглянув через моє плече. Був ясний, свіжий лютневий ранок, і сніг, що випав напередодні, ще лежав щільним шаром, яскраво виблискуючи на зимовому сонці. На середині Бейкер-стрит він перетворився на буру, брудну смугу, але з боків, на тротуарах, залишався білим, ніби щойно випав. Хоча вулицю вже розчистили, все одно було дуже слизько, тож людей ходило менше, ніж звичайно. Зараз аж до самісінької станції метрополітену не було видно нікого, крім єдиного джентльмена, чия химерна поведінка й привернула мою увагу.

То був чоловік років п'ятдесяти, високий, огрядний, статечний, з широким бадьорим обличчям. Вбраний він був скромно, хоч і небідно, — чорний сурдуг, блискучий циліндр, брунатні гетри й світло-сірі штани.

Проте його поведінка анітрохи не в'язалася з одежею та зовнішніми рисами: він біг, раз у раз підскакуючи, мов людина, що не звикла швидко рухатись. Біжачи, він вимахував руками, крутив головою, обличчя його якось дивно кривилося.

— Що це, в біса, з ним скоїлося? — спитав я. — Він, здається, шукає якийсь будинок.

— Гадаю, що він поспішає сюди, — мовив Холмс, потираючи руки.

— Сюди?

— Так, він, мабуть, хоче спитати в мене професійної поради. Усі ознаки як на долоні. Еге! Хіба я не казав вам?

Поки він говорив, чоловік, відсапуючись, кинувся до наших дверей і смикнув дзвінок, сповнивши дзеленчанням весь дім.

За кілька хвилин він вбіг до нашої кімнати, все ще відсапуючись і вимахуючи руками; у його очах затаїлися такі горе і відчай, що наші усмішки за мить перетворилися на страх і жаль. Спочатку він не міг промовити жодного слова, лише хитався й смикав себе за волосся, мов людина, доведена до відчаю. Тоді він раптом підскочив до стіни і вдарився об неї головою з такою силою, що ми обидва кинулися до нього й потягли на середину кімнати. Шерлок Холмс посадив його в крісло, сам сів навпроти, поплескав його по руці й заговорив з ним так лагідно, заспокійливо, як умів лише він.

— Ви прийшли до мене розповісти, що з вами сталося, чи не так? — мовив він. — Ви втомилися від швидкої ходи. Заспокойтеся, будь ласка, прийдіть до тями, й тоді я залюбки вислухаю все, що ви маєте мені сказати.

Чоловік із хвилину посидів, поки відсапався й переборов хвилювання. Тоді провів хустинкою по чолу, рішуче стулив уста і обернувся до нас.

— Ви, звичайно, подумали, що я божевільний? — спитав він.

— Ні, але я бачу, що ви маєте якийсь великий клопіт, — відповів Холмс.

— Бог свідок! Такий несподіваний і страшний клопіт, що з глузду можна з'їхати. Я зніс би ганьбу, хоч на совісті моїй нема ані щербини. Родинне горе теж трапляється в усіх; але щоб те й інше одразу, та ще таким жахливим чином, — цього для моєї душі занадто. До того ж ідеться не лише про мене. Якщо ми нехайно не зарадимо цьому лиху, постраждає одна з найвельможніших осіб країни.

— Заспокойтеся, будь ласка, сер, — мовив Холмс, — і розкажіть мені, хто ви й що з вами сталося.

— Ім'я моє, — відповів наш відвідувач, — ви, напевно, чули. Я — Александер Голдер, з банкірського дому "Голдер і Стівенсон" на Треднідл-стрит.

Це ім'я справді було добре знайоме нам: воно належало старшому партнерові другої за значенням приватної банкірської компанії в лондонському Сіті. Що ж призвело одного з найповажніших громадян Лондона до такого сумного стану? Ми з нетерпінням чекали відповіді, аж поки він зусиллям волі не зібрався на силі й не почав своєї розповіді.

— Я розумію, що час дорогий, — сказав він, — отож я поспішив сюди, тільки-но поліцейний інспектор порадив мені звернутися до вас. Я доїхав до Бейкер-стрит метрополітеном і пішки побіг од станції сюди, бо по такому снігу кеб ледве проїде. Ось чому я так засапався, адже я — людина малорухлива. Зараз я почуваю себе краще, тож розповім про все, що сталося, якомога коротше і зрозуміліше.

Вам відомо, звичайно, що в успішній банківській справі багато що залежить від уміння вдало вкласти кошти й водночас розширювати число клієнтів. Один з найприбутковіших способів вкладання грошей — видача позичок під надійне забезпечення. Останні кілька років ми добре розжилися на цьому: ми видаємо великі гроші багатьом шляхетним родинам під забезпечення картинами, книгозбірнями й посудом.

Учора вранці я сидів у своїй банківській конторі, коли хтось із клерків приніс мені візитну картку. Я здригнувся, прочитавши ім'я на ній, бо то був не хто інший, як... проте навіть вам я не наважусь назвати його: воно відоме всьому світові, це одне з найвищих, найшляхетніших імен Англії. Я був приголомшений цією честю, тож коли клієнт увійшов, я схотів висловити ці почуття, але він перервав мене: йому, мабуть, хотілося якнайшвидше залагодити якусь неприємну справу.

"Містере Голдере, — мовив він, — я дізнався, що ви надаєте позички".

"Так, надаємо під надійні гарантії", — відповів я.

"Мені вкрай потрібні п'ятдесят тисяч фунтів, — сказав він, — і до того ж негайно. Я міг би, звичайно, позичити такі гроші в друзів, але хотів би взяти цю позику в діловому порядку, тож змушений це робити сам. Адже ви, гадаю, розумієте, як незручно людині мого становища залучати до цієї справи сторонніх".

"Чи можу я дізнатися, на який термін вам потрібні гроші?" — спитав я.

"Наступного понеділка мені повернуть великий борг, і тоді я напевно погашу цю позику, зі сплатою будь-якого відсотка. Але зараз мені потрібно одержати гроші негайно".

"Я був би радий без жодного слова дати вам гроші зі своїх особистих заощаджень, — мовив я, — але це надто велика сума, тож доведеться

зробити це від компанії. З іншого боку, справедливість щодо мого партнера вимагає, щоб я вжив заходи ділової безпеки".

"Інакше, гадаю, й бути не може, — сказав він, беручи квадратний, із чорного сап'яну футляр, який перед тим поклав коло себе на стілець. — Ви чули, безперечно, про бериліву[89] діадему?"

"Так, це одна з найкоштовніших речей національного скарбу", — відповів я.

"Саме так. — Він розкрив футляр: у ньому на м'якому рожевому оксамиті лежав чудовий витвір ювелірного мистецтва. — Тут тридцять дев'ять великих берилів, — сказав він, — а ціна золотої оправы не піддається підрахунку. Найнижча вартість діадеми вдвічі вища за потрібні мені гроші. Я готовий залишити її у вас як гарантію".

Я взяв до рук футляр з коштовністю і з певним ваганням поглянув на свого вельможного клієнта.

"Ви маєте сумнів щодо її ціни?" — спитав він.

"Ані найменшого. Я лише сумніваюся..."

"Чи зручно мені залишити її у вас? Можете щодо цього не хвилюватися. Мені це й на думку не спало б, якби я не був певен, що за чотири дні одержу її назад. Суто формальна річ. Ви вважаєте таку гарантію достатньою?"

"Цілковито".

"Ви розумієте, містере Голдере, що це свідчення найглибшої довіри, яку я виявляю до вас; вона ґрунтується на тому, що я чув про вас. Я сподіваюся на вашу скромність, на те, що ви утримаєтесь від будь-яких розмов про це; прошу вас також берегти цю діадему, як тільки можна, бо

будь-яке пошкодження спричинить великий публічний скандал.

Пошкодження це матиме такі самі серйозні наслідки, як і її зникнення, бо в світі більше нема таких берилів, і якщо пропаде бодай один із них, то замінити його буде нічим. Проте я залишу її у вас із повною довірою, а в понеділок уранці особисто повернуся по неї".

Побачивши, що мій клієнт поспішає, я більше нічого не сказав, покликав касира й наказав виплатити п'ятдесят банкнот по тисячі фунтів. Коли я залишився сам, то оглянув коштовність, що лежала в футлярі на моєму столі, і не зміг не подумати про величезний ризик, який я взяв на себе. Коли з діадемою щось станеться, то немає сумніву, що зчиниться страшенний скандал, адже це — національний скарб. Я вже почав шкодувати, що взявся до цієї справи. Але будь-що міняти було вже запізно, тож я замкнув діадему в своєму приватному сейфі і взявся до роботи.

Коли настав вечір, я відчув, що було б надто необачно залишити таку коштовну річ у конторі. Сейфи в банках грабували і раніше, а раптом пограбують і мій? У яке жахливе становище я тоді потраплю! Отож я вирішив ці кілька днів тримати діадему в себе, щоб вона ніколи не зезала з моїх очей. Із цим рішенням я покликав кеб і поїхав до себе в Стритем, з коштовним футляром у кишені. Я не міг заспокоїтися, поки не зійшов до себе нагору й не замкнув його у бюро в туалетній кімнаті.

Тепер скажу кілька слів про тих, хто мешкає зі мною, щоб ви, містере Холмсе, зрозуміли до ладу, як усе було. Конюх і його помічник ночують не вдома, тож про них можна не говорити. Я наймаю трьох покоївок, що працюють у мене вже багато років, і їхня цілковита чесність поза підозрою. Четверта — Люсі Парр, молодша буфетниця, що служить у нас лише кілька місяців. Вона прийшла до мене з чудовою рекомендацією і завжди поралася як слід із своєю роботою. Вона гарненька дівчина, в неї є залицяльники, що часом стовбичать під будинком. Це єдине, що мені в неї не подобається, проте ми вважаємо її за порядну дівчину з будь-якого погляду.

Це все щодо слуг. Моя власна родина така невелика, що мені не доведеться багато розводитися про неї. Я вдівець і маю єдиного сина Артура. Він розчарував мене, містере Холмсе, гірко розчарував. Звичайно, що винен тут я сам. Люди кажуть, що я розбестив його. Цілком можливо. Коли померла моя люба дружина, я зрозумів, що тепер єдина моя любов — це він. Я не міг перенести ані на мить невдоволеного виразу на його обличчі. Я ніколи не відмовляв йому в жодному бажанні. Може, вийшло б краще для нас обох, якби я був трохи суворіший, але тоді я думав інакше.

Природно, я мріяв, що син колись змінить мене в моїй справі, але до неї він не мав ніякої охоти. Артур став зухвалим, норовистим, і, правду кажучи, я не зміг би довірити йому великих грошей. Замолоду він вступив до аристократичного клубу, а потім завдяки привабливим манерам зазнайомився з товариством людей, що мали товсті гаманці і жили на всю губу. Він призвичаївся до карт, марнував гроші на перегонах і все частіше й частіше звертався до мене з проханням дати йому грошей за рахунок майбутніх кишенькових, — вони, мабуть, потрібні були для покриття картярських боргів. Не раз він, щоправда, намагався вийти з цієї небезпечної компанії, але щоразу вплив його друга, сера Джорджа Бернвелла, повертав його назад.

Власне кажучи, я не дивувався, що такий чоловік, як сер Джордж Бернвелл, мав на мого сина такий вплив; я сам, коли Артур частенько запрошував його до нас, відчував, що підпадаю під його чари. Він старший за Артура; це світська людина до самих кісток, один з тих, хто скрізь бував і все бачив, чудовий співрозмовник і до того ж вельми гарний із себе. Але все-таки, думаючи про нього спокійно, незважаючи на його привабливі риси, я згадував насмішкуваті його вислови й погляди і розумів, що довіряти йому цілком не можна. Так думав не тільки я — так думала й крихітка Мері, що має тонке жіноче чуття.

Тепер залишається розповісти про Мері. Вона — моя небога; коли п'ять років тому помер мій брат і залишив її одну в цілім світі, я взяв її до себе; тепер вона мені — наче рідна дочка. Це справжній промінець світла

в моєму домі, — лагідна, чуйна, мила душа, чудова господиня й до того ж така ніжна і скромна, якою лише може бути жінка. Вона — моя правиця. Я уявити собі не можу, що робив би без неї. Тільки в одному вона не послухалася мого бажання. Двічі мій син просив її руки, — він так віддано її кохає, — але щоразу вона йому відмовляла. Я певен: якщо хтось і здатен настановити його на чесну путь, то тільки вона; шлюб із нею міг би змінити все його життя, але тепер, на жаль, пізно! Надто пізно!

Отож, містере Холмсе, тепер ви знаєте людей, що мешкають під моїм дахом, і я вестиму далі свою сумну розповідь.

Коли ми того вечора пили каву у вітальні після обіду, я розповів Артурові й Мері, який скарб з'явився в нашому домі, не називаючи, звичайно, імені свого клієнта. Люсі Парр, що подавала нам каву, вже, здається мені, вийшла тоді з кімнати, але я не певен, чи зачинила вона за собою двері. Мері з Артуром дуже зацікавились і схотіли поглянути на славетну діадему, проте я подумав, що краще її не чіпати.

"Куди ти поклав її?" — спитав Артур.

"До свого бюро".

"Сподіваюся, що цієї ночі нас не пограбують", — мовив він.

"Її замкнено", — відповів я.

"Пхе, та будь-який ключ відімкне це бюро. Хлопчиськом я часто відмикав його ключем від буфета".

Він частенько молов отакі дурниці, тож я мало зважав на те, що він говорить. Після кави він з похмурим обличчям зайшов до моєї кімнати.

"Послухай-но, тату, — сказав він, потупивши очі, — чи можеш ти позичити мені двісті фунтів?"

"Ні в якому разі! — різко відповів я. — Я й так надто розбестив тебе з грошима".

"Так, ти дуже щедрий, — мовив він, — але мені вкрай потрібні ці гроші, бо інакше я не зможу з'явитися в клубі".

"Тим ліпше!" — вигукнув я.

"Так, але ж мене матимуть за нечесну людину, — сказав він. — Я не знесу такої ганьби. Я мушу як завгодно роздобути ці гроші, тож якщо ти не даси їх мені, я шукатиму іншого способу".

Я дуже розлютився, бо це вже втретє за місяць він просив у мене грошей.

"Ти не дістанеш од мене ані фартинґа[90]!" — скрикнув я.

Він уклонився й мовчки вийшов з кімнати.

Коли він пішов, я відімкнув бюро, побачив, що скарб на місці, й замкнув його знову. Потім я вирішив обійти будинок, щоб подивитися, чи все там гаразд, — звичайно цей обов'язок виконує Мері, але цього вечора я вирішив зробити це сам. Ідучи вниз сходами, я побачив, як Мері зачиняла вікно у вітальні.

"Скажіть мені, дядечку, — мовила вона, поглядаючи на мене, як здалося мені, трохи стривожено, — то ви дозволили служниці Люсі вийти з дому?"

"Ні, що ти".

"Вона щойно увійшла назад чорним ходом. Напевно, ходила до хвіртки з кимось побачитись; мені здається, що це ні до чого, й що треба це припинити".

"Поговориш із нею вранці, або, коли хочеш, я сам це зроблю. Ти перевірила, чи все зачинено як слід?"

"Перевірила, дядечку".

"Тоді на добраніч". Я поцілував її, знову пішов до своєї спальні і невдовзі заснув.

Я докладно розповідаю про все, що може хоч якимось чином стосуватися справи, але прошу вас, містере Холмсе: коли вам що-небудь здаватиметься незрозумілим, то питайте мене, будь ласка.

— Ні, навпаки. Ваша розповідь цілком зрозуміла.

— Тепер я підходжу до тієї частини пригоди, про яку хотів би переповісти найдокладніше. Сплю я не дуже міцно, а клопоти того дня, звичайно, й зовсім проганяли сон. Близько другої години я прокинувся від якогось шуму в домі. Він припинився, перш ніж я прочулався остаточно, проте мені здалося, що десь обережно зачинили вікно. Я став уважно прислухатися. Раптом, на мій жах, до мене долинули кроки з сусідньої кімнати. Я підхопився з ліжка й, тремтячи зі страху, зазирнув до туалетної.

"Артуре! — вигукнув я. — Негіднику! Злодію! Як ти смів доторкнутися до цієї діадеми?"

Газ було наполовину прикручено, і я побачив свого нещасного сина. На ньому були самі штани й сорочка; він стояв біля світла, тримаючи діадему в руках. Мені здалося, що він хоче зігнути чи зламати її. Почувши мій крик, Артур упустив діадему і обернувся до мене, блідий як смерть. Я

схопив і оглянув її. Одного з золотих зубців, із трьома берилами, бракувало.

"Падлюко! — скрикнув я, не тямлячи себе з люті. — Ти зламав її! Ти зганьбив мене на все життя! Де камені, які ти вкрав?"

"Украв?!" — вигукнув він.

"Так, злодію!" — люто викрикнув я, труснувши його за плечі.

"Тут нічого не пропало, нічого не могло пропасти", — бурмотів він.

"Тут бракує трьох каменів. Ти знаєш, де вони! Ти не тільки злодій, а ще й брехун! Хіба я не бачив, як ти намагався відламати ще шматок?"

"Годі вже, — холодно мовив він, — мені набридли ці образи. Ти не почуєш від мене жодного слова. Вранці я звідси піду й буду сам влаштовувати своє життя".

"Ти підеш звідси лише в супроводі поліції!" — скрикнув я, шаленіючи з горя й гніву. — Я хочу знати геть усе!"

"Ти не почуєш від мене ані слова! — вибухнув він. — Якщо вже ти хочеш кликати поліцію, хай поліція сама шукає".

Я так кричав, що розбудив увесь дім. Мері першою вбігла до кімнати. Побачивши діадему та розгублене Артурове обличчя, вона зрозуміла все і, скрикнувши, впала без тями на підлогу. Я послав служницю покликати поліцію, вирішивши негайно передати це все до її рук. Коли інспектор з констеблем прибули, Артур, що й досі стояв, згорнувши на грудях руки, спитав мене, невже я справді вважаю його за злодія. Я відповів, що справа ця аж ніяк не приватна, а публічна, бо зламана діадема — то національний скарб. Я твердо вирішив надати цій справі законного ходу.

"Принаймні, — мовив він, — ти не дозволиш їм заарештувати мене одразу ж. Заради нашого спільного добра дозволь мені піти хоча б на п'ять хвилин".

"Щоб ти втік чи приховав крадене?!" — вигукнув я.

Зрозумівши увесь жах того становища, у яке я потрапив, я благав його подумати про те, що на карту поставлено не тільки моє ім'я, а й честь набагато вищої особи, що це призведе до скандалу, який сколихне всю країну. Цьому можна запобігти, якщо лише він скаже, що зробив з трьома каменями.

"Подумай як слід, — казав я, — адже тебе застукали на місці; визнання тобою вини не збільшить її. Навпаки, коли ти скажеш, де брали, то допоможеш виправити становище, й тобі все забудуть і пробачать".

"Побережіть своє пробачення для того, хто його потребує", — гордовито відказав Артур і відвернувся. Я побачив, що він такий роздратований, що ніякими словами його не вблагати. Залишався тільки один вихід. Я покликав інспектора й віддав Артура під арешт. Поліція негайно обшукала його самого, кімнату, кожен кут у будинку, але там не було й сліду каменів. А негідний хлопчисько і рота не розтулив, незважаючи на наші прохання й погрози. Цього ранку його відвезли до тюрми, а я, скінчивши справи в поліції, побіг просто-таки сюди — благати вас докласти всіх зусиль, щоб розкрити цю справу. В поліції мені відверто сказали, що навряд чи зможуть допомогти. Я готовий до будь-яких витрат. Я вже пообіцяв тисячу фунтів винагороди. Боже мій, що мені робити? Я втратив свою честь, камені й сина за одну ніч. Що мені робити?

Він схопивсь обома руками за голову й захитався, мов дитина, нездатна висловити своє горе.

Шерлок Холмс посидів кілька хвилин мовчки, насупивши брови і втупившись очима в камін.

— Чи багато гостей приходить до вас? — спитав він.

— Ні, хіба що партнер із сім'єю та ще зрідка Артурові друзі. Нещодавно кілька разів був сер Джордж Бернвелл. А більше ніхто, здається, не приходить.

— А самі ви часто буваєте на людях?

— Артур — так. А ми з Мері завжди вдома. Ми обоє домувальники.

— Дивна річ для молодої дівчини.

— Вона відлюдкувата. До того ж і не така молода. Їй двадцять чотири роки.

— Ця пригода, як ви казали, начебто приголомшила її?

— Страшенно! Ще більше, ніж мене.

— Ви не маєте жодного сумніву в тому, що ваш син винний?

— Які там сумніви, коли я своїми очима бачив діадему в його руках?

— Я не вважаю це за остаточний доказ. Чи були ще пошкодження на діадемі?

— Так, її було зігнуто.

— А чи не думаєте ви, що він просто намагався випрямити її?

— Хай Бог благословить вас! Ви хочете його виправдати для себе й для мене. Але навряд чи це вдасться вам. Що він тоді робив у моїй кімнаті? Якщо він не мав лихого наміру, то чому мовчав?

— Усе це так. Але якщо він винний, то чому не пробував брехати? Його мовчанка, як на мене, заперечує обидва припущення. І взагалі тут є кілька дивних подробиць. Якої думки поліція про шум, що розбудив вас?

— Вони вважають, що то Артур необережно грюкнув дверима до спальні.

— Отакої! Людина, що йде на злочин, грюкає дверима, щоб розбудити всю челядь. А що вони кажуть про зниклі камені?

— Вони й досі простукують стіни і оглядають меблі, сподіваючись знайти їх.

— А чи оглядали вони околиці будинку?

— Вони добряче попрацювали. За якусь хвилину обнишпорили весь садок.

— Ну, мій любий сер, — мовив Холмс, — хіба ви не бачите, що все набагато складніше, ніж гадаєте і ви, й поліція? Вам ця справа видається простою, а мені — надзвичайно заплутаною. Судіть-но самі, ось що виходить по-вашому. Ваш син підводиться з ліжка, з великою небезпекою для себе пробирається до вашої туалетної, відмикає бюро, дістає діадему, щосили відламає її шматок, виходить і ховає десь три камені з тридцяти дев'яти, причому так хитро, що їх ніхто не в змозі відшукати, а потім повертається з рештою тридцятьма шістьма до кімнати, де його можуть якнайлегше знайти. Хочу спитати вас: невже така думка здається вам вірогідною?

— Але що могло бути інше?! — вигукнув у відчаї банкір. — Якщо він не мав на думці лихого, чому він цього не пояснив?

— Це вже наша справа — розгадати загадку, — відповів Холмс. — Коли ваша ласка, містере Голдере, ми вирушимо разом з вами до Стритема й пожертвуємо якоюсь годиною, щоб поглянути на все це зблизька.

Мій друг наполягав, щоб я поїхав з ним у цю подорож. Я охоче погодився, бо історія, що її ми вислухали, пробудила в мені цікавість і співчуття до бідолахи. Правду кажучи, синова вина здавалася мені так само незаперечною, як і нещасному батькові, і все ж таки я вірив у Холмсове чуття, бо знав, що коли його не задовольнили пояснення, то є певна надія. Впродовж усієї дороги до південного передмістя він не сказав жодного слова, лише сидів у глибокій задумі, похиливши голову й насунувши капелюх на самісінькі очі. Наш клієнт, навпаки, немовби піднісся духом і навіть завів зі мною розмову про свої комерційні справи. Коротка подорож залізницею й ще коротша — пішки привели нас до Фербенка, скромної садиби великого фінансиста.

Фербенк виявився великою, білою квадратною кам'яницею, що стояла над дорогою. Доріжка для екіпажів, нині заметена снігом, упиралася в великі залізні ворота. Праворуч від воріт росли густі кущі, а за ними пролягала вузька стежка, оточена обабіч живоплотом; вона вела до дверей кухні, і нею звичайно ходили носії з крамниць. Ліворуч — доріжка до стайні: вона, власне кажучи, не належала до садиби й була власністю сільської громади, проте сторонні люди мало ходили нею. Холмс залишив нас біля дверей і поволі пішов довкола будинку — вздовж фасаду, потім доріжкою для носіїв і далі — через сад до стайні. Ми з містером Голдером, не дочекавшись його, увійшли всередину й посідали в їдальні біля каміна. Поки ми сиділи й чекали, двері відчинились і до кімнати ступила молода леді — не дуже висока, струнка, темноволоса, з чорними очима, які здавалися ще темнішими на блідому обличчі. Ніколи ще мені не доводилося бачити такої мертвотної блідості на жіночому лиці. Вуста її теж були майже білі, а очі — повні сліз. Напевно, вона

нишком плакала в себе в кімнаті, й схоже було, що горе вразило її ще більше, ніж самого банкіра. Водночас мені здалося, що це жінка сильної вдачі й надзвичайного самовладання. Не звертаючи на мене жодної уваги, вона підійшла до свого дядька й ніжно провела рукою по його волоссю.

— Чи звеліли ви, дядечку, щоб Артура випустили на волю? — спитала вона.

— Ні, ні, моя дівчинко, цю справу треба довести до кінця.

— Але ж я певна, що він невинний. Ви знаєте, що таке жіноче чуття. Він не міг скоїти ніякого лиха; ви самі пошкодуєте, що так суворо повелися з ним.

— Чому ж тоді він мовчить, якщо невинний?

— Хто знає? Може, образився, що ви його запідозрили.

— Як я міг не запідозрити, коли сам бачив у його руці діадему?

— Може, він просто взяв її подивитися. О, повірте, повірте моєму слову, що він невинний. Облиште цю справу, й квіт. Який жах, що наш любий Артур у тюрмі!

— Я не облишу цієї справи, доки не знайду каменів, Мері! Ти так любиш Артура, що забуваєш про найжахливіші наслідки. Ні, я цього не облишу: навпаки, я запросив з Лондона одного джентльмена для якнайстараннішого розсліду.

— Цього джентльмена? — перепитала вона, обернувшись до мене.

— Ні, це його друг. Той схотів, щоб ми залишили його самого. Він зараз пішов доріжкою до стайні.

— До стайні? — Її темні брови піднялися. — Що ви сподіваєтеся там знайти? Ага! Оце, напевно, він. Гадаю, сер, що вам пощастить довести невинність мого двоюрідного брата в цьому злочині. Я вірю, що це так.

— Я цілком поділяю вашу думку й теж вірю, що зможу це довести, — мовив Холмс, струшуючи на килимок сніг із черевиків. — Схоже, що я маю честь розмовляти з міс Мері Голдер. Чи можу я дещо спитати у вас?

— Будь ласка, сер, якщо це допоможе розплутати цю жахливу справу.

— Ви нічого не чули минулої ночі?

— Нічого, поки дядько не зняв галас. Почувши крик, я збігла донизу.

— Увечері ви зачиняли вікна й двері. Чи добре ви позамикали їх?

— Так.

— І всі вони цього ранку були зачинені?

— Так.

— У вас є служниця, що має залицяльника. Чи казали ви дядькові ввечері, що вона пішла до нього?

— Так, вона подавала нам учора каву й могла почути дядькову розповідь про діадему.

— Зрозуміло. Через те ви вважаєте, що вона могла розповісти про це своєму залицяльникові і вони разом задумали її викрасти.

— Яка користь із усіх цих припущень?! — нетерпляче вигукнув банкір.
— Я ж казав вам, що бачив Артура з діадемою в руках!

— Зачекайте, містере Голдере. До цього ми ще повернемось. Ще дещо про оту служницю, міс Голдер. Ви бачили, як вона повернулася через кухню?

— Так. Коли я пішла подивитись, чи замкнено двері на ніч, я побачила її біля порога. Помітила в темряві і її милого.

— Чи знаєте ви його?

— Так! Це зеленяр, що приносить нам городину. Його звуть Френсіс Проспер.

— Він стояв, — мовив Холмс, — ліворуч від дверей, біля доріжки?

— Так.

— І в нього дерев'яна нога?

В темних очах дівчини промайнуло щось схоже на переляк.

— Ви наче чарівник, — відповіла вона. — Як ви про це дізналися? — Вона всміхнулася, але на худорлявому, енергійному Холмсовому обличчі не було й тіні усмішки.

— Я хотів би зійти нагору, — сказав він. — А також іще раз оглянути будинок довкола. Але спочатку я краще огляну вікна.

Він швидко переходив від вікна до вікна, зупинившись лише біля одного — великого, що виходило на доріжку до стайні. Він одчинив це вікно і найпильніше, крізь сильну лупу, оглянув підвіконня.

— Тепер ходімо нагору, — мовив він нарешті.

Банкірова туалетна була скромною маленькою кімнатою з сірим килимом, великим бюро та високим дзеркалом. Холмс спершу підійшов до бюро й уважно оглянув замок.

— Яким ключем його відімкнули? — спитав він.

— Тим самим, про який говорив мій син, — від буфета в коморі.

— А де цей ключ?

— Отут, на туалетному столику.

Шерлок Холмс узяв ключ і відімкнув бюро.

— Безшумний замок, — сказав він. — Нічого дивного нема, що ви не прокинулись. А в цьому футлярі, напевно, лежить діадема. Треба на неї поглянути. — Він розкрив футляр, дістав діадему й поклав на стіл. То був пречудовий витвір ювелірного мистецтва: таких гарних каменів, як ці тридцять шість берилів, мені ніколи не доводилося бачити. З одного боку край діадеми було зламано: там бракувало зубця з трьома каменями. — Містере Голдере, — мовив Холмс, — оцей зубець, мабуть, такий самий, як і втрачений. Спробуйте, будь ласка, відламати його.

Банкір перелякано здригнувся.

— Навіть і подумати боюся! — сказав він.

— Тоді спробую я. — Холмс напружив усі сили, але марно. — Трохи подається, — сказав він, — але мені довелося б добряче поморочитись, поки я зламав би її, хоча пальці в мене таки дужі. Звичайна людина такого не зробить. Але припустімо, містере Голдере, що я все-таки зламав би її. Пролунав би такий тріск, наче хтось вистрелив з револьвера. Скажіть-но мені, невже це могло статися за кілька ярдів від вашого ліжка й ви нічого не почули?

— Не знаю, що й подумати. Нічого не розумію.

— Хтозна, може, все й з'ясується. А ви що скажете, міс Голдер?

— Правду кажучи, я спантеличена не менше від дядька.

— Чи мав ваш син на ногах черевики або капці, коли ви його побачили?

— Ні, він був босий, у самих штанях і сорочці.

— Дякую. Що ж, нам справді щастить у цьому розслідуванні, і якщо ми не розкриємо таємниці, то лише з власної вини. З вашого дозволу, містере Голдере, я ще раз вийду подивитися надвір.

Холмс пішов сам: як він пояснював, зайві сліди могли лише ускладнити його роботу. Десь із годину він пропадав, а коли нарешті повернувся, ноги його були обліплені снігом, а обличчя — незворушне, як і завжди.

— Гадаю, що я побачив усе, що треба, містере Голдере, — мовив він.
— Мені краще повернутися додому.

— Але ж камені, містере Холмсе! Де вони?

— Не можу сказати.

Банкір сплеснув руками.

— Невже вони зникли назавжди? — вигукнув він. — А мій син? Дайте мені хоча б надію!

— Моя думка про вашого сина не змінилася.

— Тоді скажіть, заради Бога, що за чорна справа скоїлася в моєму будинку вночі?

— Якщо ви відвідаєте мене на Бейкер-стрит завтра вранці між дев'ятою й десятою годиною, то я вважаю, що зможу вам краще це пояснити. Як я розумію, ви надасте мені повну свободу дій за умови, що я поверну камені, й не пошкодуєте винагороди, яку я призначу?

— Я віддам за них усі свої гроші!

— Чудово. Я ще поміркую над цією пригодою. На все добре; може, я ще навідаюся цього вечора сюди.

Мені було зрозуміло, що мій друг уже щось надумав, проте я навіть уявити не міг, до яких висновків він прийшов. По дорозі додому я кілька разів заводив з ним про це розмову, але він щоразу переходив на щось інше, тож урешті я з відчаю припинив ці спроби. Не було ще третьої години, коли ми повернулися до свого помешкання. Холмс швидко пішов до себе й за кілька хвилин з'явився знов в одязі вуличного волоцюги. Запилюжене, потерте пальто, піднятий комір, червоний шарф і зношені черевики робили з нього чудовий взірець цього суспільного прошарку.

— Гадаю, що все гаразд, — мовив він, поглянувши у дзеркало над каміном. — Я хотів би взяти вас із собою, Ватсоне, але це неможливо. Чи я йду потрібним слідом, чи блукаю за болотяним вогником, — ми скоро

дізнаємось. Я повернуся, мабуть, за кілька годин. — Він узяв з буфета шматок холодної яловичини, поклав його між двома скибками хліба, засунув цей немудрий харч до кишені й вирушив у дорогу.

Тільки-но я скінчив пити чай, коли Холмс повернувся — мабуть, в чудовому гуморі, вимахуючи в повітрі якимось старим черевиком. Він кинув його в куток і налив собі чашку чаю.

— Я зазирнув лише на хвилинку, — сказав він. — Зараз піду далі.

— Куди?

— До іншої околиці Лондона східного. Повернуся, мабуть, не скоро. Не чекайте на мене, якщо я спізнюся.

— Як ваші успіхи?

— Нічого, нічого. Гріх поскаржитись. Я був у Стритемі, але до будинку не заходив. Це чудова маленька загадка, тож мені не хотілося б проминути її. Але годі вже балакати: треба скинути оце лахміття й знову стати порядною людиною.

З поведінки й слів його було видно, що він має причини для цілковитого задоволення. Очі його виблискували, а на блідих щоках навіть з'явився легенький рум'янець. Він швидко побіг нагору, й за кілька хвилин я почув, як грюкнули зовнішні двері: я зрозумів, що мій друг знову подався на своє полювання.

Я чекав до півночі, але він не повертався; врешті я пішов до своєї кімнати спати. Для Холмса було звичайною річчю зникати на цілий день або ніч, коли він натрапляв на слід, тож його запізнення нітрохи не здивувало мене. Я не знаю, о котрій годині він повернувся, але вранці, коли я зійшов униз до сніданку, він уже сидів за столом із чашкою кави в одній руці й газетою в другій — бадьорий і ошатний, як завжди.

— Пробачте, Ватсоне, що я почав снідати без вас, — мовив він, — але ж ви пам'ятаєте, що невдовзі з'явиться наш клієнт.

— Так, уже повернуло на десяту, — відповів я. — Ось, напевно, й він. Я, здається, чув дзвінок.

То справді був наш друг-банкiр. Мене вразила зміна, що відбулася з ним: обличчя його, широке й жваве, тепер змарніло і взялося зморшками, а волосся, схоже, посивіло ще більше. Він увійшов стомлений, немичний: це видовище було ще сумнішим за його вчорашній бурхливий відчай. Він важко впав у крісло, яке я підсунув йому.

— Не знаю, за віщо мені така сувора кара, — мовив він. — Лише два дні тому я був щасливий і заможний, а тепер zostався самотній і зганьблений. Біда біду кличе. Моя небога Мері покинула мене.

— Покинула вас?

— Так. Ліжко її цього ранку було незаймане, кімната — порожня, а на столі лежав лист для мене. Я ввечері сказав їй, — із сумом, але без жодного гніву, — що якби вона одружилася з моїм сином, з ним усе було б гаразд. Мабуть, не варто було так говорити. Вона натякає на це в листі:

"Найдорожчий дядечку!

Я знаю, що завдала вам багато горя; якби я вчинила інакше, цього жахливого нещастя не сталося б. Із цією думкою я більш не можу бути щасливою під вашим дахом і залишаю вас назавжди. Не турбуйтеся про моє майбутнє, а найголовніше — не шукайте мене, бо це буде марно й лише зашкодить мені. До кінця своїх днів закохана у вас

Мері".

— Що означає цей лист, містере Холмсе? Чи не збирається вона вкоротити собі віку?

— Ні, ні, анітрохи. Це найкраще розв'язує справу. Я певен, містере Голдере, що ваші клопоти невдовзі скінчаться.

— Отакої! Невже? Ви щось довідалися, містере Холмсе, щось довідалися! Де ж камені?

— Чи не гадаєте ви, що тисяча фунтів за кожен камінь — надто великі гроші?

— Я й десять тисяч віддам.

— Не треба. Трьох тисяч вистачить. Із невеличкою винагородою, звичайно. Чекова книжка у вас? Ось перо. Випишіть чек на чотири тисячі фунтів.

Банкір здивовано підписав чек. Холмс підійшов до свого письмового столу, дістав маленький трикутний шматочок золота з трьома каменями й поклав на стіл.

Із радісним вигуком наш клієнт схопив його.

— Ви знайшли їх! — задихано скрикнув він. — Я врятований! Врятований!

Радощі його були такі ж нестримні, як і вчорашній відчай; він міцно притискав віднайдені камені до грудей.

— За вами є ще один борг, містере Голдере, — суворо промовив Шерлок Холмс.

— Борг? — Банкір узявся за перо. — Назвіть його, і я миттю заплачу вам.

— Ні, не мені. Ви повинні попросити вибачення в свого сина — цього найшляхетнішого юнака; він поведився тоді так, що я пишався б ним, якби то був мій рідний син.

— То це не Артур узяв камені?

— Ні. Я казав це вчора й повторюватиму сьогодні.

— Отакої! Тоді мерщій до нього, — скажемо йому, що правда взяла гору.

— Він уже знає про це. Я мав з ним розмову, коли розплутав цю справу; побачивши, що він не хоче зі мною говорити, я сам розповів йому цю історію, — він визнав мою правду й додав ще кілька подробиць, які були не зовсім зрозумілими для мене. Ваша нинішня новина, можливо, змусить його бути відвертішим.

— То розкрийте ж мені, заради Бога, цю неймовірну таємницю!

— Зараз я розкажу, як мені вдалося це зробити. Але спершу дозвольте повідомити вас про сумну річ: сер Джордж Бернвелл і ваша небога Мері були в змові. Зараз вони обоє втекли.

— Моя Мері? Неможливо!

— На жаль, це більш ніж можливо, — це правда. Ані ви, ані ваш син не знали справжньої вдачі цього чоловіка, коли приймали його в своєму родинному колі. Це один з найнебезпечніших людей в Англії — промотаний картяр, запеклий негідник, людина без серця й совісті. Ваша небога й не чула про таких людей. Слухаючи його присяги в коханні, — а він до неї говорив таке сотням жінок, — вона взяла собі в голову, що

полонила його серце. Сам диявол хіба знає, що він їй говорив, але врешті-решт вона стала його слухняним знаряддям і бачилася з ним чи не щовечора.

— Я не вірю, не можу цьому повірити! — скрикнув банкір, посірівши на виду.

— А тепер я розповім, що сталося у вашому домі того вечора. Коли ваша небога повірила, що ви пішли до себе, вона зійшла вниз і переговорила зі своїм коханцем у вікно, що над доріжкою, яка веде до стайні. Його сліди добре відбилися на снігу під вікном. Вона сказала йому про діадему. Його охопила жадоба до золота, й він легко підкорив Мері своїй волі. Я не маю сумніву, що вона любила вас, проте є жінки, в яких любов до коханця долає всі інші почуття, і мені здається, що вона саме з тих жінок. Тільки-но вона вислухала його вказівки, як побачила, що ви йдете вниз. Тоді вона швидко зачинила вікно й сказала вам, що до служниці приходив її одноногий залицяльник, — а він і справді приходив.

Ваш син Артур після розмови з вами пішов спати, але спалося йому погано, — його тривожили клубні борги. Десь опівночі він почув легкі кроки біля дверей, підхопився, визирнув і з подивом побачив свою двоюрідну сестру, що прокрадалася коридором, поки не зникла у вашій туалетній. Приголомшений хлопець нашвидкуруч одягнувся й став чекати, що буде далі. Невдовзі вона вийшла з кімнати, й при світлі лампи в коридорі ваш син помітив у її руках коштовну діадему. Вона зійшла вниз сходами, а він, тремтячи зі страху, прослизнув за портьєру біля ваших дверей: звідти йому було видно все, що коїться у вітальні. Він побачив, як Мері поволі відчинила вікно, передала комусь у темряві діадему, а потім, зачинивши вікно, побігла до себе, промайнувши зовсім близько від того місця, де він стояв.

Поки вона була там, хлопець не міг нічого вдіяти — боявся викрити дівчину, яку кохав. Але він розумів, яким нещастям обернеться це для вас і як важливо повернути коштовну річ назад. Він збіг униз напіводягнений і босий, відчинив вікно, скочив на сніг і побіг доріжкою

туди, де в світлі місяця виднілася темна постать. Сер Джордж Бернвелл кинувся навтьоки, та Артур перейняв його. Між ними зав'язалася боротьба — ваш син тягнув діадему за один кінець, а його супротивник — за інший. У бійці ваш хлопець ударив сера Джорджа й підбив йому брову. Потім щось несподівано хруснуло, і ваш син, відчувши, що діадема в його руках, побіг назад, зачинив вікно і зійшов нагору до вашої кімнати; лише тут він помітив, що діадему зігнуто, і спробував розпрямити її — саме тоді, коли з'явилися ви.

— Невже?! Невже?! — засапано повторював банкір.

— Його приголомшили ваші несправедливі образи: адже ви, навпаки, повинні були щиро подякувати йому! Він не міг сказати вам правди, не зрадивши тієї, що насправді не заслуговувала на його ласку. Він повадився як лицар і зберіг її таємницю.

— То ось чому вона скрикнула й знепритомніла, коли побачила діадему! — вигукнув містер Голдер. — О, Боже мій! Яким сліпим дурнем я був! Він просив мене відпустити його хоча б на п'ять хвилин! Мій дорогий хлопчик хотів розшукати загублений шматок на місці бійки. Як жорстоко я помилявся!

— Коли я приїхав до вас, — вів далі Холмс, — я передусім якнайуважніше оглянув сніг біля будинку, сподіваючися знайти на ньому сліди. Я знав, що з минулого вечора снігопаду не було, а міцний мороз повинен був добре зберегти сліди. Я пішов доріжкою, якою під'їжджають носії, але її було зовсім утоптано. Проте біля дверей до кухні я помітив сліди тієї жінки, що, мабуть, стояла там і розмовляла з чоловіком: круглі відбитки свідчили, що той чоловік ходить на дерев'янці. Можу додати, що хтось наполохав їх, бо жінка швидко побігла до дверей, — переди жіночих черевиків відбилися глибше, ніж закаблуки, — а одноногий трохи зачекав, а потім пішов. Я одразу подумав, що це, напевно, служниця та її коханець, про яких ви вже говорили мені, а згодом виявилось, що це так і було. Я обійшов садок, але нічого більше не помітив, крім численних слідів, що розходилися в різних напрямках, — то була поліція; коли ж я

наблизився до доріжки, що вела до стайні, вся довга й складна історія, яка відкрилася мені, була написана на снігу.

Я побачив сліди черевиків і поряд — як я з задоволенням відзначив — сліди босої людини. Я був певен, що останні сліди — то сліди вашого сина. Перший спокійно пройшов туди й сюди, а другий швидко біг; сліди його відбилися в тих самих місцях, де були сліди черевиків, — отже, зрозуміло було, що другий гнався за першим. Я пішов цими слідами, й вони привели мене до вікна вітальні, де чоловік у черевиках витоптав увесь сніг, — напевно, когось чекав. Тоді я вирушив його слідами в інший бік; вони пролягли доріжкою десь на сотню ярдів. Схоже було, що там чоловік у черевиках обернувся — сніг був дуже витоптаний, неначе на тому місці точилася боротьба; нарешті, краплі крові свідчили про те, що я не помилився. Потім чоловік у черевиках кинувся навікача, й ще кілька краплин крові розповіли мені, що поранено було саме його. Так я дійшов аж до великої дороги, але там сніг було розчищено, й слідів не стало.

Коли я зайшов до будинку, то оглянув крізь лупу, як ви пам'ятаєте, підвіконня та раму вікна у вітальні й побачив, що з нього хтось вилазив. Я помітив також відбиток мокрої ноги на підлозі, — тобто він потім влазив назад. Тепер я вже мав змогу уявити собі все, що сталося. Хтось чекав під вікном; хтось подав йому діадему; ваш син усе це бачив; він погнався за крадієм і почав з ним боротися; кожен тягнув діадему до себе, й через те вона зламалася. Ваш син повернувся з діадемою додому, залишивши її уламок у руках супротивника. Поки що все зрозуміло. Але хто був крадієм і хто подав йому діадему?

Моя давня засада — відкидати все неможливе; те, що зостанеться, — навіть найнеймовірніше, — і буде правдою. Я знав, що діадему взяли не ви, отож залишаються тільки ваша небога та служниці. Якщо то були служниці, навіщо вашому синові брати їхню вину на себе? До цього немає жодної причини. Але він кохав свою двоюрідну сестру — це чудово пояснювало його мовчанку: він не хотів розкривати її таємниці, хоч якою ганебною ця таємниця була. Тоді я згадав, як ви зустрілися з нею біля

того вікна і як вона знепритомніла, знову побачивши діадему; моє припущення перетворилося на впевненість.

Але хто міг бути її спільником? Мабуть, коханець, бо хто інший міг змусити її так легко забути всю відданість вам? Я знав, що ви мало буваєте на людях, а коло ваших друзів досить вузьке. Але серед них — сер Джордж Бернвелл. Я раніше теж чув про нього як про чолов'ягу, що має в жінок недобру славу. Саме він був тією людиною в черевиках, що забрала зниклі камені. Навіть знаючи, що Артур його викрив, він почувався безпечно — був певен, що ваш син не скаже жодного слова, аби не ганьбити власної родини.

А тепер ваш розум підкаже вам, до чого я вдався. У вбранні волоцюги я пішов до сера Джорджа, заприятелював з його лакеєм, який повідомив, що господар увечері десь розбив собі голову, й нарешті роздобув у нього за шість пенсів пару старих черевиків сера Джорджа. З ними я поїхав до Стритема й побачив, що вони точнісінько відповідають слідам.

— Я ввечері помітив якогось волоцюгу на дорозі, — мовив містер Голдер.

— Отож-бо й воно. То був я. Я зрозумів, що сер Джордж потрапив до моїх рук, поїхав додому й перевдягнувся. Справа ця дражлива, тож залагодити її слід було так, щоб не допустити жодного скандалу: цей підступний негідник розумів, що наші руки зв'язані. Я подався до нього. Спочатку він, певна річ, усе заперечував. Та коли я розповів йому про все, що сталося тієї ночі, він заходився мені погрожувати й навіть схопив зі стіни ціпок. Проте я добре його знав і вмить приставив йому до скроні револьвер. Отоді сер Джордж став трохи розумнішим. Я пояснив йому, що ми згодні викупити камені по тисячі фунтів за кожен. "Хай йому біс! — вигукнув він у відчаї. — Я вже продав усі три камені за шістсот фунтів!" Я пообіцяв, що ця справа не дійде до суду, й довідався в нього адресу перекупника. Поїхавши туди, я довго торгувався й нарешті викупив камені по тисячі фунтів за кожен. Потім я завітав до вашого сина, сказав

йому, що все гаразд, і близько другої години ночі нарешті ліг спати — після дня важкої роботи.

— Дня, що врятував Англію від великого публічного скандалу, — мовив банкір, підводячись. — Сер, я не знаю, як вам і дякувати, але будьте певні: я не забуду того, що ви для мене зробили. Ваше мистецтво перевершує все, що мені доводилось чути про вас. А тепер мені треба бігти до мого любого хлопчика — попросити в нього пробачення за всі образи. А те, що ви розповіли про бідолашну Мері, просто-таки вразило моє серце. Навіть ви, з вашим досвідом, не зможете сказати мені, де вона тепер!

— Гадаю, що це можна сказати напевно, — заперечив Холмс. — Вона там, де й сер Джордж Бернвелл. Так само безперечно те, що невдовзі її буде покарано, хай там які були її гріхи.

"Мідяні буки"[91]

— Людина, що любить мистецтво заради мистецтва, — мовив Шерлок Холмс, кидаючи вбік сторінку "Дейлі Телеграф" з оголошеннями, — найбільше задоволення часто черпає з найменш визначних і яскравих його проявів. Я радий відзначити, Ватсоне, що ви добре засвоїли цю істину і в своїх записах про наші скромні пригоди, які з вашої ласки увічнено, — і, мушу зізнатися, часом дещо прикрашено, — приділяєте увагу не так гучним та незвичайним справам, у яких я брав участь, як випадкам, що самі по собі є дрібними, але відкривають простір для роздумів і логічних висновків, що особливо мене цікавить.

— І все ж таки, — мовив я, усміхнувшись, — я не наважився б стверджувати, що в моїх нотатках нема й сліду прагнення до чогось незвичайного.

— Можливо, ви й помиляєтеся, — провадив він, підхопивши щипцями жаринку і розпаливши нею довгу люльку з вишневого дерева, що

замінювала йому глиняну тоді, коли він ладен був радше сперечатися, ніж міркувати, — можливо, ви й помиляєтеся, намагаючись прикрасити й пожвавити свої записи замість того, щоб обмежитися сухим викладом причин та наслідків, які можуть викликати лише зацікавлення тією чи іншою справою.

— Мені здається, що в своїх нотатках я віддаю вам належне, — дещо холодно заперечив я, бо мене дратувала самозакоханість, що, як я не раз спостерігав, була прикметною рисою вдачі мого друга.

— Ні, це не самозакоханість і не марнославство, — мовив він, відповідаючи, за звичкою, радше на мої думки, аніж на слова. — Якщо я прошу вас віддати належне моєму мистецтву, то це зовсім не стосується мене особисто, воно поза мною. Злочин — річ буденна. Логіка — річ рідкісна. Саме на логіці, а не на злочині вам слід би зосередитись. А у вас курс лекцій перетворився на збірку цікавих оповідок.

Був холодний ранок початку весни, і ми сиділи після сніданку біля запаленого каміна в нашій давній кімнаті на Бейкер-стрит. Густий туман оповив ряди похмурих будинків, і лише вікна навпроти тьманими, неясними плямами світилися в жовтавій імлі. У нас горіло світло, і його відблиски вигравали на білій скатертині, на порцеляні й металевому посуді, бо стіл ще не прибрали. Шерлок Холмс мовчки просидів цілий ранок, пильно переглядаючи сторінки газет з оголошеннями, аж поки, відмовившись, напевно, від своїх пошуків і перебуваючи в не дуже доброму гуморі, заходився читати мені повчання з приводу моїх літературних вправ.

— Водночас, — зауважив він після мовчанки, попихкуючи своєю довгою люлькою й замріяно втупившись поглядом у вогонь, — вас навряд чи можна звинуватити в прагненні до чогось незвичайного, бо більшість із тих випадків, до яких ви так люб'язно виявили цікавість, не містять у собі ані крихти злочину ні з погляду закону, ні взагалі. Невеличка пригода з королем Богемії, коли я спробував допомогти йому, дивний випадок із міс Мері Сазерленд, загадка людини з розсіченою губою й

пригода з шляхетним холостяком — усі ці справи не можуть привернути увагу правосуддя. Боюсь, однак, що ви, уникаючи незвичайного, опинилися в полоні буденного.

— Може, врешті-решт так і сталося, — відповів я, — але методи, про які я розповідаю, своєрідні й цікаві.

— Любий мій друже, що публіці — численній, але позбавленій спостережливості, яка навряд чи здатна впізнати по зубах ткача чи по великому пальцю лівої руки — друкаря, — до найтонших відтінків аналізу та мистецтва висновків? І все ж, навіть якщо ви станете буденнішим, я не можу винуватити вас, бо дні великих справ минули. Люди, чи в крайньому разі злочинці, втратили свою сміливість і самобутність. А щодо моєї скромної практики, то я, схоже, перетворився на агента з розшуку загублених олівців та наставника для юних леді з пансіонів. Гадаю, нарешті я розібрався, до чого придатний. Лист, який я одержав сьогоднішнього ранку, означає, що мені пора міняти роботу. Ось прочитайте-но! — І він простяг мені пожмаканий лист.

Лист було відіслано з Монтеґю-Плейс напередодні ввечері. В ньому писалося:

"Дорогий містере Холмсе!

Я дуже хочу порадитися з приводу пропозиції найнятися гувернанткою. Якщо дозволите, я зайду до вас завтра о пів на одинадцяту.

Щиро ваша

Вайолет Гантер".

— Ви знаєте цю молоду леді? — спитав я.

— Ні.

— Зараз пів на одинадцятю.

— Так, а це, безперечно, вона дзвонить.

— Це може виявитись цікавішим, ніж ви думаєте. Згадайте-но історію з блакитним карбункулом, що здалася вам спочатку звичайнісіньким непорозумінням, а потім перетворилася на серйозний розслід. Так може статися й цього разу.

— Що ж, будемо сподіватися. Але сумніви наші розвіються дуже швидко, бо, якщо не помиляюся, ось і вона, ця особа.

Не встиг він доказати, як двері відчинились і до кімнати увійшла молода жінка. Вона була просто, але охайно вбрана, мала жваве, розумне, веснянкувате, мов яєчко сивки, обличчя, а енергійність її рухів свідчила про те, що цій жінці самій доводиться торувати собі дорогу в житті.

— Пробачте, що я потурбувала вас, — мовила вона, коли мій друг підвівся їй назустріч, — але зі мною сталася така незвичайна пригода, що я вирішила попросити у вас поради. У мене немає ні батьків, ні родичів, до яких я могла б звернутися.

— Будь ласка, сідайте, міс Гантер. Буду радий прислужитися вам, чим лише зможу.

Я побачив, що Холмса приємно вразили поведінка й мова нової клієнтки. Він пильно оглянув її з ніг до голови, а потім, заплющивши очі й склавши до купи кінчики пальців, приготувався вислухати її розповідь.

— П'ять років, — почала вона, — я була гувернанткою в родині полковника Спенса Манро, але два місяці тому полковника перевели в

Канаду, до Галіфакса, і він забрав з собою дітей, отож я залишилася без роботи. Я подавала оголошення, сама ходила за оголошеннями, але все надаремно. Врешті ті невеликі гроші, що мені вдалося зібрати, скінчились, і я просто гадки не мала, що мені робити.

У Вест-Енді є відоме агентство з наймання гувернанток, під назвою "Вестевей", отож я взяла собі за звичай щотижня туди навідуватись. Вестевей — це прізвище власника того агентства, але насправді там усім керує міс Стопер. Вона сидить у своєму маленькому кабінеті, й жінки, які шукають місця, чекають у приймальні; їх по черзі викликають, і вона, заглядаючи в свої книги, пропонує їм ті чи інші вакансії.

Коли я завітала туди минулого тижня, мене теж, як і всіх, запросили до кабінету, але цього разу міс Стопер була там не сама. Біля неї сидів товстелезний чоловік з усміхненим обличчям і великим підборіддям, що важкими зморшками спадало йому на груди, й крізь окуляри уважно розглядав кожну жінку. Тільки-но я увійшла, як він скочив зі стільця й швидко обернувся до міс Стопер.

"Підходить, — мовив він. — Кращого й сподіватися годі. Чудово! Чудово!"

Він, здавалося, був у захваті й задоволено потирив руки. На нього любо було дивитися, таким люб'язним він здавався.

"Шукаєте місце, міс?" — спитав він.

"Так, сер".

"Гувернантки?"

"Так, сер".

"А яку платню ви хочете?"

"У полковника Спенса Манро, де я до цього служила, я одержувала чотири фунти на місяць".

"Отакої! Та це ж просто визиск! — вигукнув він, схвильовано вимахуючи своїми кулачиськами в повітрі. — Хіба можна пропонувати такі жалюгідні гроші жінці такої краси й з такими здібностями?!"

"Мої здібності, сер, можуть виявитись меншими, ніж ви сподіваєтесь, — сказала я. — Трохи французька мова, трохи німецька, музика й малювання..."

"Отож, отож! — вигукнув він. — Тут нічого довго розбалакувати. Скажіть головне: чи володієте ви манерами справжньої леді, чи ні? Якщо ні, то ви нам не підходите, бо йдеться про виховання дитини, яка колись може відіграти визначну роль в історії нашої країни. Якщо так, то хіба може джентльмен запропонувати вам платню, виражену менш ніж тризначною цифрою? У мене, мадам, ви діставатимете напочатку сто фунтів на рік".

Можете зі мною погодитися, містере Холмсе, що така пропозиція видалася мені просто-таки неймовірною, адже я зосталася зовсім без грошей. Проте джентльмен, побачивши на моєму обличчі недовіру, взяв гаманець і дістав півсотенну банкноту.

"Це теж моя звичка, — мовив він, якнайприємніше всміхаючись, від чого очі його перетворилися на дві блискучі щілинки серед білих зморщок обличчя, — давати молодим леді половину платні наперед, щоб їм вистачило на дорогу й на нові убори".

Мені здалося, що я ще ніколи не зустрічала такої милої, чуйної людини. Я вже мала деякі борги, аванс був дуже до речі, але все-таки в цій умові було щось дивне, тож перш ніж погодитися, я вирішила довідатись про все.

"Дозвольте спитати, де ви мешкаєте, сер?" — запитала я.

"У Гемпширі. Чарівне місце на селі. "Мідяні буки", за п'ять миль од Вінчестера. Чудовий край, моя люба леді, й чудова старовинна садиба".

"А мої обов'язки, сер? Я хотіла б почути про них".

"Одна дитина, чарівний маленький бешкетник шести років. О, якби ви бачили, як він б'є пантофлею тарганів! Лясь! Лясь! Лясь! І оком не зморгнеш, як трьох уже нема!" Він зареготав, відкинувшись на спинку крісла, і очі його знов перетворилися на щілинки.

Я була трохи вражена такими дитячими забавами, але батько сміявся, і я вирішила, що він жартує.

"Отже, мої обов'язки — доглядати одну дитину?" — спитала я,

"Ні, ні, не тільки доглядати, люба моя леді! — вигукнув він. — Вам доведеться також, — я певен, що ви погодитеся, — виконувати деякі дрібні доручення моєї дружини, — звичайно, якщо вони не зачіпатимуть вашої гідності. Нічого незвичного, еге ж?"

"Рада буду стати вам у пригоді".

"Авжеж. Ось, наприклад, сукня. Ми — народ дивакуватий, але добросердний. Якщо ми попросимо вас надягти сукню, яку вам дамо, ви не будете проти нашої маленької примхи, правда ж?"

"Не буду", — відповіла я, вкрай дивуючись почутому.

"Або сісти там, де ми захочемо? Це вас не ображатиме?"

"Ні".

"Або коротко підстригти волосся перед приїздом до нас?"

Я ледве повірила своїм вухам. Як ви бачите, містере Холмсе, в мене густе волосся особливого каштанового кольору. Таке волосся вважається дуже гарним. Тому я не збиралася так просто жертвувати ним.

"Боюся, що це неможливо", — відповіла я.

Він жадібно дивився на мене своїми очицями, і я помітила, як спохмурніло його обличчя.

"Але це неодмінна умова, — сказав він. — Це невеличка примха моєї дружини, а жіночим примхам, як ви знаєте, мадам, — жіночим примхам треба потурати. То ви не підстрижете своє волосся?"

"Ні, сер, я справді не можу", — рішуче відповіла я.

"Що ж, тоді справу вирішено. Шкода, бо в усіх інших відношеннях ви мені цілком підходите. Коли так, міс Стопер, то мені краще буде познайомитись з іншими молодими леді".

Управителька увесь цей час сиділа, переглядаючи свої папери й не промовивши жодного слова, але тепер зиркнула на мене так роздратовано, що я зрозуміла: через мою відмову вона втратила чималу комісійну винагороду.

"Ви хочете залишитися в наших реєстрах?" — запитала вона.

"Якщо можна, міс Стопер".

"Мені це видається даремним, бо ви відмовилися від однієї з найкращих пропозицій, — різко мовила вона. — Не будемо ж ми зі шкури

пнутися, щоб підібрати для вас таке вигідне місце. На все добре, міс Хантер". Вона взяла дзвоник, і хлопчик-лакей вивів мене до вітальні.

Коли я повернулася додому, містере Холмсе, й побачила порожній буфет та два-три несплачені рахунки на столі, — я запитала себе, чи не вчинила нерозважно. Що з того, врешті, що ці люди мають якісь дивацтва й вимагають коритися їхнім найнесподіванішим примхам, — адже вони за це платитимуть. Чи багато є в Англії гувернанток, що отримують сто фунтів на рік? До того ж яка користь мені з мого волосся? Багатьом навіть личить коротка зачіска, то, може, й мені личитиме? Наступного дня я вже схильна була думати, що зробила помилку, а ще за день була в цьому просто-таки впевнена. Я вже збиралася приборкати свою гордість, знову піти до агентства й спитати, чи вільне ще оте місце, — як раптом одержала листа від цього самого джентльмена. Ось він, я вам його прочитаю.

"Мідяні буки", поблизу Вінчестера.

Дорога міс Хантер!

Міс Стопер люб'язно погодилася дати мені вашу адресу, тож я пишу, щоб довідатися, чи не змінили ви свого рішення. Моя дружина дуже хоче, щоб ви приїхали до нас, — ви їй дуже сподобалися, коли я про все розповів їй. Ми платитимемо вам по тридцять фунтів за три місяці, тобто сто двадцять фунтів на рік, щоб відшкодувати ті маленькі незручності, яких можуть завдати вам наші дивацтва. Вони не такі вже й суворі, врешті-решт. Моя дружина полюбляє синій колір, і їй хотілося б, щоб ви вдягали щоранку синю сукню. Вам не треба витратити на неї гроші, бо в нас є сукня моєї любої доньки Аліси, що нині мешкає в Філадельфії; гадаю, вона буде вам саме якраз. Щодо прохання сісти там чи тут або виконати якесь інше доручення, воно теж не завдасть прикрощів. Що ж до вашого волосся, то мені справді шкода його, бо навіть під час нашої недовгої розмови я помітив, яке воно гарне; і все ж я змушений наполягати на цій умові, й сподіваюся, що додаткова платня буде винагородою за цю жертву. Ваші обов'язки стосовно дитини —

якнайлегші. Приїздіть, будь ласка, — я зустріну вас двоколькою у Вінчестері. Повідомте, яким потягом ви прибудете.

Щиро ваш

Джефро Рукасл".

Отакий лист я одержала, містере Холмсе, й твердо вирішила погодитися. Але перш ніж зважитися остаточно, я хотіла б почути вашу думку.

— Що ж, міс Гантер, коли ви наважились, то справу скінчено, — усміхнувся Холмс.

— А ви порадили б відмовитися?

— Правду кажучи, робота ця не та, яку я побажав би для своєї сестри.

— Тоді що це все означає, містере Холмсе?

— Не знаю. Не можу сказати. Можливо, ви маєте якусь власну думку?

— Ну, мені здається, що тут може бути лише одне. Як на мене, містер Рукасл — дуже лагідний і добросердний чоловік. А його дружина, напевно, трохи навіжена; він приховує її хворобу, щоб її не забрали до божевільні, і потурає її примхам, щоб з нею не стався напад.

— Що ж, цілком можливо; на сьогодні це найімовірніше. І все-таки ця робота зовсім не для молодії леді.

— Але гроші, містере Холмсе, гроші!

— Так, звичайно, платня добра — навіть занадто добра. Оце мене й турбує. Навіщо їм платити сто двадцять фунтів на рік, коли легко можна знайти людину за сорок? Тут, очевидно, є якась вагома причина.

— От я й подумала, що коли розповім вам про всі обставини справи, то ви дозволите мені, якщо треба, звернутися до вас по допомогу. Я почуватиму себе набагато спокійніше, коли знатиму, що ви мене захистите.

— О, ви можете цілком на мене покладатися. Ладен вас запевнити, що ваша маленька проблема може виявитись найцікавішою за останні місяці. У деяких її деталях справді є щось нове. Якщо у вас з'являться якісь підозри, або ви відчуєте небезпеку...

— Небезпеку? Яку небезпеку?

Холмс понуро хитнув головою.

— Якби небезпеку можна було передбачити, її не треба було б боятися, — мовив він. — Проте будь-що, вдень чи вночі, надсилайте телеграму і я приїду вам на допомогу.

— Тоді все гаразд. — Стурбованість зникла з обличчя міс Хантер, і вона бадьоро підвелась із стільця. — Тепер я спокійно поїду до Гемпшира. Сьогодні ж напишу містерові Рукаслу, підстрижу ввечері своє нещасне волосся і вранці вирушу до Вінчестера.

Скупо подякувавши Холмсові, вона попрощалася з нами обома й хутко пішла.

— Урешті-решт, — сказав я, коли ми почули її швидкі, тверді кроки на сходах, — вона, здається, з тих дівчат, які вміють постояти за себе.

— Вона муситиме це зробити, — похмуро мовив Холмс. — Не помилюся, коли скажу, що через кілька днів ми дістанемо від неї звістку.

Передбачення мого друга невдовзі збулося. Минуло два тижні, впродовж яких я часто звертався думками до неї, дивуючись, у які нетрі людських стосунків може потрапити ця самотня жінка. Висока платня, дивні умови, легкі обов'язки — у всьому цьому було щось неприродне, хоча вирішити, чи це примха, чи якийсь задум, чи добродійник отой чоловік, чи негідник, — було понад мої сили. Що ж до Холмса, то я не раз бачив, як він сидить по півгодини, насупивши брови й неухважно дивлячись удалечінь, проте коли я починав розпитувати його, він лише махав руками.

— Нічого не знаю, нічого! — роздратовано кричав він. — Як я можу ліпити цеглу, коли немає глини?

А потім бурчав, що якби він мав сестру, то нізащо не порадив би їй такого місця.

Телеграма, яку ми дістали, прийшла ввечері, коли я вже збирався лягати спати, а Холмс узявся за свої хімічні дослідження, за якими часто проводив цілі ночі: коли я вийшов з кімнати, він якраз нахилився над ретортою і пробірками. За цим заняттям я застав його вранці, коли зійшов униз до сніданку. Він розпечатав жовтий конверт, пробіг очима телеграму й передав її мені.

— Подивіться-но розклад потягів, — сказав він, повертаючись до своїх пробірок.

Телеграма була коротка й наполеглива:

"Прошу бути в готелі "Чорний лебідь" у Вінчестері завтра опівдні. Приїжджайте! Я зовсім спантеличена. Гантер".

— Поїдете зі мною? — спитав Холмс, позирнувши на мене.

— Залюбки.

— Тоді зазирніть у розклад.

— Є потяг о пів на десяту, — відповів я, переглянувши "Довідник Бредшоу"[92]. — Він прибуває до Вінчестера о пів на дванадцяту.

— Чудово. Тоді я облишу свої дослід з ацетоном, бо завтра вранці нам знадобляться свіжі сили.

* * *

Об одинадцятій годині наступного дня ми вже були в дорозі до стародавньої англійської столиці. Холмс усю дорогу просидів, занурившись з головою в читання ранкових газет; але після того, як ми перетнули межу Гемпширу, він одкинув їх геть і почав дивитись у вікно. Був пречудовий весняний день; ясно-блакитне небо лише деінде викривали маленькі кучеряві білі хмарки, що пливли з заходу на схід. Сонце яскраво світило, і в повітрі панували веселощі, які додавали нам бадьорого настрою. Уздовж усього шляху, аж до Олдершотських пагорбів, з-поміж світло-зеленого молодого листя проглядали червоні й сірі дахи ферм.

— Хіба на це не любо глянути?! — вигукнув я з захватом людини, що тільки-но вирвалася з туману Бейкер-стрит.

Але Холмс понуро хитнув головою.

— Знаєте, Ватсоне, — сказав він, — біда такого мислення, як у мене, полягає в тому, що я сприймаю навколишні речі суто по-своєму. Ви дивитесь на ці розкидані вздовж дороги будиночки й милуєтеся їхньою

красою. А я дивлюся на них і думаю лише про те, які вони самотні і як безкарно тут можна скоїти злочин.

— Боже милий! — вигукнув я. — Як можна пов'язувати ці милі старі будиночки із злочином!

— Вони завжди навіюють мені страх. Я певен, Ватсоне, — і певен з власного досвіду, — що в найглибших і найогидніших лондонських завулках не коїться стільки страхітливих гріхів, як в оцих усміхнених, гарних селах.

— Ви лякаєте мене!

— Але ж причина зрозуміла. Те, чого не здатен здійснити закон, у містах чинить громадська думка. В найжалюгіднішому завулку плач скривдженої дитини чи галас під час п'яної бійки завжди збудить співчуття або гнів сусідів, та й правосуддя неподалік, отож єдине слово скарги запустить його машину. А тепер погляньте на ці самотні будиночки — кожен стоїть на своєму ґрунті, населений бідним, неосвіченим людом, що мало знається на законах. Уявіть собі, яка пекельна жорстокість таємно буяє тут щороку. Якби ця леді, що шукала нашої допомоги, оселилася у Вінчестері, я б не боявся за неї. Але за п'ять хвилин їзди від міста на неї чатує небезпека. І все-таки зрозуміло, що небезпека ця загрожує не їй.

— Так. Якщо вона може приїхати до Вінчестера, щоб зустрітися з нами, то може й зовсім виїхати.

— Авжеж. Вона вільна їхати куди завгодно.

— То що ж тоді? Чи можете ви щось пояснити?

— Я придумав сім різних пояснень, і кожне опирається на відомі нам подробиці. Але яке з них правдиве, покажуть свіжі відомості, що,

безперечно, вже чекають на нас. Ось і баня собору; скоро ми дізнаємося, що хоче сказати нам міс Гантер.

"Чорний лебідь" виявився показним готелем на Гай-стрит, біля самісінького вокзалу; там ми й знайшли молоду леді, що виглядала нас. Вона сиділа у вітальні, де на столі на нас чекав сніданок.

— Я така рада, що ви приїхали, — серйозно мовила вона. — Дуже дякую вам обом, але я справді не знаю, що робити. Мені вкрай потрібна ваша порада.

— Розкажіть нам, будь ласка, що з вами сталося.

— Зараз розкажу, але я мушу поспішати, бо обіцяла містерові Рукаслу бути вдома о третій. Він дозволив мені поїхати цього ранку до міста, хоч і не знає, звичайно, навіщо.

— Розповідайте все, як було. — Холмс простяг свої довгі, худі ноги до вогню й приготувався слухати.

— Насамперед можу сказати, що містер і місіс Рукасл зустріли мене якнайпривітніше. Заради справедливості про це треба згадати. Але зрозуміти їх я не можу, і це не дає мені спокою.

— Чого саме ви не можете зрозуміти?

— Причини їхньої поведінки. Проте розповідатиму краще все, як було. Коли я приїхала, містер Рукасл зустрів мене й привіз у двоколці до "Мідяних буків". Садиба, як він і казав, стоїть у найкращому місці, але з себе зовсім непоказна: це велика квадратна кам'яниця, вибілена вапном, уся в плямах і патьоках від дощу та вологи. З трьох боків її оточує ліс, а спереду — лука, що спускається до шляху на Саутгемптон; шлях повертає десь за сто ярдів від ґанку. Земля перед будинком належить

господареві, а ліси довкола — частина володінь лорда Саутертон. Просто перед дверима росте кілька мідяних буків, які й дали садибі ім'я.

Наймач мій, люб'язний, як і завжди, привіз мене до садиби й того самого вечора познайомив із дружиною та сином. Наш із вами здогад, містере Холмсе, що про нього ми говорили у вас на Бейкер-стрит, не справдився. Місіс Рукасл — аж ніяк не божевільна. Це мовчазна, блідолиця жінка, набагато молодша за свого чоловіка: їй, здається мені, ледве тридцять, тоді як йому — не менше ніж сорок п'ять. З їхніх розмов я довідалася, що одружені вони десь років із сім, що він залишивсь удівцем і має від першої дружини єдину дочку — ту саму, що в Філадельфії. Містер Рукасл нишком розповів мені, що вона виїхала через якусь незрозумілу неприязнь до мачухи. Оскільки дочці не менше ніж двадцять років, то я цілком уявляю собі, як незручно вона почувалася поряд із батьковою молодою дружиною.

Місіс Рукасл видалася мені такою ж невиразною внутрішньо, як і зовні. Вона не справила на мене ніякого враження. Це було порожнє місце. Легко було помітити її пристрасну відданість чоловікові й малій дитині. Її світло-сірі очі щохвилини блукали від дитини до чоловіка, помічали кожне їхнє бажання і якомога швидше випереджали його. Чоловік теж був з нею ласкавий, за своєю люб'язно-простакуватою звичкою, тож загалом вони здалися мені щасливим подружжям. Але ця жінка має якусь невтішну таємницю. Вона часто глибоко замислюється, обличчя її стає невимовно смутним. Не раз я бачила її заплаканою. Часом мені здається, що то через дитину, бо мені ніколи не доводилося бачити такого зіпсованого, жорстокого малого створіння. Для свого віку хлопчик дуже малий, проте голову має зовелику. Він то вибухає дикою люттю, то сидить, нудьгуючи. Завдавати болю будь-якій слабкішій істоті — єдина його розвага, і він виявляє неабиякі здібності під час лову мишей, пташок та комах. Але про нього я не говоритиму, містере Холмсе, бо він не має жодного стосунку до моєї історії.

— Я хотів би знати всі подробиці, — зауважив мій друг, — чи стосуються вони, на вашу думку, справи, чи ні.

— Спробую не проминути нічого важливого. Єдине, що прикро вразило мене в перший день у цьому домі, — вигляд і поведінка слуг. Їх лише двоє — чоловік та жінка. Толлер, — так звать служника, — грубий, неотесаний чолов'яга з сивим волоссям та бакенбардами, від нього завжди тхне вином. Двічі я бачила його гірко п'яним, але містер Рукасл, мабуть, не звертає на це уваги. Його дружина — висока дужа жінка з сердитим обличчям, така ж мовчазна, як і місіс Рукасл, але ще непривітна. Це дуже неприємна пара, але я, на щастя, проводжу більшу частину дня в дитячій кімнаті та в себе, — зовсім поряд, в одному кутку будинку.

Два дні після мого приїзду до "Мідяних буків" усе було спокійно. Третього дня, одразу після сніданку, місіс Рукасл зійшла вниз і щось прошепотіла чоловікові.

"О, так, — сказав він, обернувшись до мене, — ми дуже вдячні вам, міс Гантер, що ви заради наших примх навіть підстригли своє волосся. Можу вас запевнити, що це анітрохи не зіпсувало вашої вроди. А тепер подивімось, як вам личитиме синя сукня. Ви знайдете її в себе на ліжку, й ми будемо дуже раді, якщо ви зробите ласку надягти її".

Сукня, яку я знайшла в своїй кімнаті, мала синій колір особливого відтінку. Вона була пошита з чистої вовняної тканини, але вже ношена, — це було помітно одразу. Мені вона виявилась якраз до міри, немов її шили на мене. Поглянувши на сукню, містер і місіс Рукасл обоє зачудувалися, але мені в їхньому захваті почулося щось нещире. Вони чекали на мене у вітальні — великій кімнаті, що розташована вздовж усього фасаду будинку, з трьома високими, аж до підлоги, вікнами. Біля середнього вікна, спинкою до нього, стояв стілець. Мене попросили сісти, й містер Рукасл, походжаючи кімнатою, почав розповідати найсмішніші бувальщини. Ви уявити собі не можете, як кумедно він розповідав їх, тож я реготала аж до знемоги. Місіс Рукасл, напевно, бракує почуття гумору, бо вона, не всміхнувшись жодного разу, сиділа, згорнувши на колінах руки, з сумним, стурбованим виглядом. Десь за годину містер Рукасл

несподівано зауважив, що час уже братися до щоденних обов'язків і що я можу перевдягтись і йти до малого Едварда.

Двома днями пізніше, за таких самих обставин, уся ця вистава повторилася. Я знов переодяглася, знов сіла біля вікна і знову щиро реготала з тих смішних бувальщин, величезним запасом яких володів мій господар, — оповідач він був неабиякий. Потім він дав мені якийсь роман у жовтій обкладинці, пересунув мій стілець так, щоб тінь не падала на сторінки, й попросив почитати йому вголос. Я читала хвилин із десять, почавши з середини розділу, а потім він перервав мене на половині речення й звелів піти перевдягтися.

Ви можете легко уявити собі, містере Холмсе, як я була здивована цією химерною виставою. Я помітила, що вони завжди садовили мене обличчям від вікна, тому вирішила будь-що дізнатися, що ж там коїться в мене за спиною. Спочатку це здавалося неможливим, але невдовзі мені сяйнула щаслива думка. Я тоді саме розбила своє люстерко, отож підібрала уламок і сховала в своєму носовичку. Наступного разу, саме в розпалі веселощів, я притулила носовичок до очей і, трохи приноровившись, розгледіла все, що було позаду. Правду кажучи, я була розчарована. Там не було нічого. Принаймні з першого погляду. Але, придивившись, я помітила, що на узбіччі Саутгемптонського шляху стоїть людина — невисокий бородатий чоловік у сірому вбранні — й дивиться в мій бік. То дуже людний шлях. Цей чоловік стояв, спершись на огорожу, що оточувала поле, й пильно дивився на будинок. Я згорнула носовичок і побачила, що місіс Рукасл допитливо поглянула на мене. Вона нічого не сказала, але, напевно, зрозуміла, що я маю дзеркало й бачу, хто стоїть позаду. Вона враз підвелася.

"Джефро, — сказала вона, — там на дорозі якийсь нахаба витріщився на міс Гантер".

"Може, то ваш друг, міс Гантер?" — спитав він.

"Ні, я тут не знаю нікого".

"Боже мій! Оце так нахабство! Оберніться, будь ласка, й махніть йому рукою, щоб він пішов".

"Може, краще просто не зважати?"

"Ні, ні, він щоразу тут стовбичитиме. Оберніться, будь ласка, й махніть".

Я так і зробила, й тієї самої миті місіс Рукасл опустила штору. Це сталося тиждень тому, й відтоді я більше не сиділа біля вікна, не вдягала синьої сукні й не бачила того чоловіка на узбіччі.

— Далі, прошу вас, — мовив Холмс. — Ваша розповідь чимдалі зацікавлює мене.

— Побоююсь, що вона надто вже недоладна. Не знаю, чи є щось спільне між отими різними подіями, про які я розповідаю. Першого ж дня, коли я приїхала до "Мідяних буків", містер Рукасл підвів мене до невеличкої хижки позаду будинку. Тільки-но ми наблизилися до неї, як я почула брязкіт ланцюга й гарчання якоїсь великої тварини.

"Погляньте-но сюди! — мовив містер Рукасл, показавши на щілину між двома дошками. — Хіба це не красень?"

Я зазирнула туди й побачила двоє яскравих очей і неясні обриси якоїсь тварини в темряві.

"Не бійтеся, — мовив господар, сміючись із мого переляку. — То лише Карло, мій мастиф[93]. Я зву його своїм, хоча насправді тільки Толлер може з ним упоратися. Ми годуємо його щодня, але не надто багато, щоб він завжди був насторожі. Щоночі Толлер спускає його з ланцюга, і хай Бог допоможе тому, хто потрапить йому на ікла. Заради всього святого,

нізащо не переступайте порогу будинку вночі, бо інакше ви попрощаєтеся з життям".

Засторога ця не була даремна, бо третьої ночі я випадково визирнула з вікна своєї спальні десь близько другої години. Була чудова місячна ніч, і моріжок перед будинком виблискував, наче срібний. Я стояла, заворожена цією тихою красою, аж тут помітила, що в затінку, під мідяними буками, щось рухається. Тільки-но ця істота вийшла на моріжок, як я побачила, що то було. То був собака — здоровенний, мов теля, рудуватої масті, з одвислим підгрудком і чорним писком. Він поволі перетнув моріжок і зник у затінку з іншого боку. Коли я побачила цього страшного німого сторожа, в серці мені похолело так, як ніколи б не сталося при появі грабіжника.

А ось іще одна дивовижна пригода, про яку я хочу розповісти. Як ви знаєте, я підстригла волосся, заплела його в косу і сховала на дні своєї скрині. Яюсь увечері, коли дитина вже спала, я заходилася оглядати меблі в кімнаті і складати до шухляд свої речі. Там є старий комод: дві верхні його шухляди були відчинені й порожні, а нижня — замкнена. Я поклала свою білизну до верхніх шухляд, але місця не вистачило, тож мене, природно, роздратувало те, що третю шухляду замкнено. Мені спало на думку, що її замкнули просто так, отож я взяла ключі й спробувала відімкнути її. Найперший з ключів підійшов, і я відімкнула шухляду. В ній була лише одна річ, і ви нізащо не здогадаєтеся, що саме. Там була моя коса.

Я взяла її й роздивилася як слід. Саме такий особливий колір, як у мене, таке саме густе волосся. Але потім я зрозуміла, що це неможливо. Як моє волосся могло опинитися в замкненій шухляді? Тремтячими руками я відчинила свою скриню, повикидала з неї речі й побачила на дні свою власну косу. Я поклала обидві коси поруч і можу запевнити вас, що вони були однаковісінькі. Хіба це не дивно? Зовсім спантеличена, я сховала чужу косу до шухляди, але нічого не сказала про це Рукаслам; я відчувала, що вчинила недобре, зазирнувши до шухляди, яку вони замкнули.

Ви, певно, помітили мою спостережливу вдачу, містере Холмсе, отож мені легко було запам'ятати розташування всіх кімнат у будинку. В одному його крилі, здавалося, ніхто не жив. Двері, що вели туди, були навпроти кімнати Толлерів, але завжди стояли замкнені. Одного разу, йдучи нагору східцями, я зустріла містера Рукасла, що виходив звідти з ключами в руці; обличчя його тієї хвилини анітрохи не було схоже на те кругле, веселе лице, яке я знала. Його щоки розчервонілися, чоло від гніву взялося зморшками, а жили на скронях понабрякали. Він замкнув двері й побіг униз, не сказавши мені жодного слова привіту.

Це збудило мою цікавість, отож коли я пішла гуляти з дитиною, то попрямувала туди, звідки добре видно вікна тієї частини будинку. Їх було четверо — троє просто брудні, а четверте ще й затулене віконницями. Там, мабуть, ніхто не жив. Поки я походжала туди-сюди, поглядаючи на них, до мене вийшов містер Рукасл, веселий і бадьорий, як завжди.

"Ой! — мовив він. — Пробачте мені, люба моя леді, що я пробіг повз вас без жодного слова. Я був дуже заклопотаний своїми справами".

Я запевнила його, що анітрохи не образилася. "До речі, — додала я, — у вас нагорі, здається, є вільні кімнати, бо одне вікно навіть затулене віконницями".

Він здивовано поглянув на мене, й схоже було, що моє зауваження роздратувало його.

"Я захоплююся фотографією, — сказав він. — Я там влаштував собі темну кімнату. Але які ви спостережливі, люба моя леді! Хто б міг повірити?" Говорив він начебто жартома, але в очах його не було й сліду жарту. Я бачила там підозру, невдоволення, але не жарт.

Отож, містере Холмсе, тільки-но я зрозуміла, що від мене щось приховують, одразу ж запалала бажанням проникнути туди. Це була не просто цікавість, хоч їй мені теж не бракує. Це було почуття обов'язку —

я знала, що коли туди проникну, то добре вчиню. Кажуть, що жінки мають якесь особливе чуття; можливо, саме воно підтримувало мій намір. Будь-що я наполегливо шукала першої-ліпшої нагоди потрапити за таємничі двері.

Нагода ця з'явилася лише вчора. Мушу вам сказати, що, окрім містера Рукасла, до тих покинутих кімнат навіщось заходив Толлер з дружиною, а одного разу я побачила, як він виніс звідти великий чорний полотняний мішок. Останніми днями він багато пив, а минулого вечора був п'яний як чіп, тож коли я зійшла нагору, то побачила в дверях ключ. Містер і місіс Рукасл сиділи внизу, дитина була з ними, тож я вирішила цим скористатися. Я тихенько крутнула ключем у замку, відчинила двері й прослизнула всередину.

Переді мною був невеликий коридор із голими стінами й підлогою, що в кінці повертав праворуч. Далі поряд ішли троє дверей — перші й треті було відімкнено. Вони вели до порожніх кімнат, запилюжених і похмурих; в одній кімнаті було двоє вікон, а в іншій — одне, таке брудне, що вечірнє світло ледве проникало крізь нього. Середні двері було замкнено й підперто широкою поперечкою від залізного ліжка: один її кінець було просунуто до кільця в стіні, а другий — прив'язано міцним мотузом. Ключа в тих дверях не було. До цієї замкненої кімнати мало належати затулене віконницями вікно, проте я помітила світло, що пробивалося з-під дверей, і зрозуміла, що всередині не зовсім темно. Це, мабуть, було світло з горища. Я стояла в тім коридорі, дивилася на страшні двері й дивувалася, що за таємницю за ними сховано, аж раптом почула зсередини кроки й побачила, як на вузьку смужку неясного світла, що проникало з-під дверей, насувається якась тінь. Шалений, безпричинний жах охопив мене, містере Холмсе. Мої напружені нерви врешті не витримали, я обернулася й кинулася геть — так швидко, наче мене ззаду хапала за сукню чиясь страшна рука. Я промчала коридором, вибігла з дверей і опинилася в обіймах містера Рукасла, що чекав на виході.

"Отже, — усміхнено сказав він, — то були ви. Я так і подумав, коли побачив, що двері відчинено".

"Ох, як я перелякалася!" — прожебоніла я.

"Моя люба леді! Моя люба леді! — Ви уявити собі не можете, як ласкаво й заспокійливо він говорив. — Що ж вас так налякало, моя люба леді?"

"Я здуру заблукала до покинутого крила, — відповіла я — Але там так порожньо й темно, що я перелякалась і втекла. О, як там страшно!"

"І все?" — сказав він, пильно зирячи на мене.

"Що ж іще?" — перепитала я.

"Як ви гадаєте, чому я замкнув ці двері?"

"Звідкіля мені знати?"

"Щоб ніхто не пхав туди свого носа. Зрозуміло?" — він і досі якнайлюб'язніше всміхався.

"Будьте певні, якби я знала..."

"Отож тепер знатимете. І якщо ваша нога коли-небудь іще переступить цей поріг... — тут усмішка його за мить вишкірилася гнівом, і він поглянув на мене очима диявола, — то я віддам вас на харч своєму мастифові".

Я була така перелякана, що ледве тямила себе. Напевно, я майнула тоді повз нього до своєї кімнати. Я нічого більше не пам'ятаю доти, аж доки оговталася на своєму ліжку, тремтячи всім тілом. Тоді я подумала про вас, містере Холмсе. Я більше не могла там жити без вашої поради. Мене лякали цей будинок, цей чоловік, ця жінка, ці слуги, навіть ця дитина. Все це мене лякало. Якби я викликала вас сюди, все було б

гаразд. Звичайно, я могла б утекти, але цікавість моя здолала страх. Я швидко придумала, що мені робити, й вирішила послати вам телеграму. Я взяла пальто й капелюшок, пішла на пошту — це за півмилі від будинку — і, відчувши деяке полегшення, повернулася. Біля самих дверей мені спало на думку, чи не спустили вони собаку, але я згадала, що Толлер цього вечора допився до нестями, а без нього ніхто не може впоратися з тією дикою тварюкою, тим паче спустити її з ланцюга. Я щасливо прослизнула додому й півночі не спала, радіючи, що побачу вас. Цього ранку я легко одержала дозвіл поїхати до Вінчестера, але до третьої години мушу бути вдома, бо містер і місіс Рукасл їдуть кудись у гості й пробудуть там цілий вечір, тож я повинна буду доглядати дитину. Тепер я розповіла вам про всі свої пригоди, містере Холмсе, й була б дуже рада, якби ви пояснили мені, що це все означає і насамперед — що мені слід робити.

Ми з Холмсом затамувавши подих слухали цю дивовижну історію. Потім мій друг підвівся і, засунувши руки в кишені, став походжати по кімнаті; обличчя його посерйознішало.

— Толлер і досі п'яний? — спитав він.

— Так. Я чула, як його жінка казала місіс Рукасл, що нічого не може вдіяти з ним.

— Чудово. Рукаслів не буде вдома цілий вечір?

— Так.

— Чи є там льох із добрим міцним замком?

— Так, льох для вина.

— Мені здається, що досі ви поводитись як дуже смілива і розумна дівчина, міс Гантер. Чи здатні ви зробити ще один сміливий крок? Я не просив би вас про таке, якби не знав, що ви — надзвичайна людина.

— Спробую. Що саме?

— Ми з моїм другом будемо в "Мідяних буках" о сьомій годині. Рукаслів тоді не буде вдома, а Толлер, сподіваюся, ще не прочумається. Зостається лише місіс Толлер, що може здійснити тривогу. Вам треба послати її під якимось приводом до льоху, і якщо ви замкнете її там, це значно полегшить справу.

— Я зроблю це.

— Чудово! Тоді ми краще розберемося в цій загадці. Звичайно, вона має лише одне вірогідне пояснення. Вас запросили туди на роль якоїсь молодшої особи, — справжню цю особу вони ув'язнили в тій кімнаті. Тут немає жодного сумніву. Хто ж ця ув'язнена особа? Безперечно, донька господаря, міс Аліса Рукасл, яка, коли я добре пам'ятаю, нібито виїхала до Америки. Вас обрали, поза сумнівом, через те, що ви схожі на неї зростом, поставою і кольором волосся. Під час хвороби їй, напевно, підстригли волосся, тож довелося пожертвувати й вашим. Випадково ви знайшли її косу. Чоловік на узбіччі — то, звичайно, її друг або наречений, а оскільки ви схожі на неї і вдягли її сукню, то він почув ваш сміх, побачив, як ви махнули йому рукою, щоб він ішов, і вирішив, що міс Рукасл щаслива і більше не потребує його уваги. Собаку спускали задля того, щоб завадити його спробам зустрітися з нею. Все це зрозуміло. Найсерйозніша річ у цій справі — дитина.

— До чого тут, у біса, дитина?! — вигукнув я.

— Любий мій Ватсоне, ви лікар і повинні знати, що вчинки дитини можна пояснити вдачею її батьків. Так само й навпаки. Я часто визначав вдачу батьків, вивчаючи норів їхніх дітей. Ця дитина — надзвичайно

жорстока, вона насолоджується своєю жорстокістю; чи від свого усміхненого батька, чи від матері успадкувала вона її, це однаково небезпечно для бідолашної дівчини, що під їхньою владою.

— Я певна, що ви маєте рацію, містере Холмсе! — вигукнула наша клієнтка. — Я пригадую тисячі дрібниць, які свідчать про те, що ви маєте рацію. О, не будемо марнувати жодної хвилини, допоможемо цій бідолашці!

— Слід бути обережними, бо ми зіткнулися з дуже хитрою людиною. До сьомої години нічого не зможемо вдіяти. А потім будемо у вас і швидко розгадаємо цю таємницю.

Ми дотримали слова — рівно о сьомій з'явилися до "Мідяних буків", залишивши двоколку біля придорожньої пивнички. Якби навіть усміхнена міс Гантер не виглядала нас на порозі, ми все одно впізнали б садибу, уздрівши дерева з темним листям, яке блищало, мов начищена мідь, у світлі надвечірнього сонця.

— Вдалося? — спитав Холмс.

Звідкілясь ізнизу долинув гучний стукіт.

— Це місіс Толлер у льосі, — пояснила міс Гантер. — А чоловік її хропе в кухні на килимку. Ось його ключі, такі самі, як у містера Рукасла.

— Ви просто розумниця! — захоплено вигукнув Холмс. — А тепер ведіть нас, і ми скоро покінчимо з цією чорною справою.

Ми зійшли нагору сходами, відімкнули двері, пройшли коридором і опинилися перед дверима, про які розповідала міс Гантер. Холмс перерізав мотузку і зняв поперечку. Тоді почав підбирати ключі до замка, але марно. Зсередини не було чути ані звуку, й ця мовчанка змусила Холмсове лице спохмурніти.

— Сподіваюся, що ми не запізнилися, — мовив він. — Гадаю, міс Гантер, що нам краще зайти туди без вас. Ану-бо, Ватсоне, натисніть плечем на двері; може, нам пощастить відчинити їх силоміць.

Старі пошарпані двері одразу скорилися нашим спільним зусиллям. Ми разом увірвалися до кімнати. Вона виявилася порожня. Там не було нічого, крім невеликого твердого ліжка, столика й кошика з білизною. Ляду на горище було відчинено, — полонянка втекла.

— Тут щось скоїлося, — мовив Холмс, — цей красунчик, напевно, здогадався про наміри міс Гантер і кудись поволік свою жертву.

— Але як?

— Через горище. Зараз подивимось, як він це зробив. — Холмс вліз на стіл. — Так! — вигукнув він. — Ось кінець мотуззяної драбини, підвішеної до карниза. Ось як він це зробив.

— Але ж це неможливо, — сказала міс Гантер. — Коли Рукасли поїхали, ніякої драбини тут не було.

— Він повернувся й зробив усе, що треба. Кажу вам, що це підступний і небезпечний чоловік. Я не дуже здивуюся, коли почую зараз на сходах його кроки. Гадаю, Ватсоне, що вам краще тримати наготові револьвер.

Тільки-но ці слова зірвалися з його вуст, як на дверях з'явився товстий високий чоловік із важкою палицею в руці. Міс Гантер скрикнула й притислася до стіни, але Шерлок Холмс ступив уперед і перепинив йому дорогу.

— Ви негідник! — мовив він. — Де ваша дочка?

Чоловік оглянув кімнату й позирнув на горище.

— Це я повинен спитати у вас! — вигукнув він. — Злодії! Шпигуни й злодії! Я спіймав вас! Ви в моїх руках. Ось я вам покажу! — Він обернувся й кинувся сходами вниз.

— Він побіг по собаку! — скрикнула міс Гантер.

— Я маю револьвер, — сказав я.

— Треба зачинити парадні двері! — вигукнув Холмс, і ми втрьох побігли вниз.

Тільки-но ми опинилися в передпокої, як почули собачий гавкіт, а потім жахливий вереск, перемішаний із страшним гарчанням. Із сусідніх дверей, спотикаючись, вискочив підстаркуватий чоловік із червоним лицем і тремтячими руками.

— Боже мій! — вигукнув він. — Хтось спустив собаку. Його не годували два дні. Швидше, швидше, бо буде пізно!

Ми з Холмсом вибігли надвір і слідом за Толлером завернули за ріг. Там величезний звір з чорним писком шматував Рукаслові горло, а той качався по землі й кричав. Підбігши до собаки, я вистрілив; мастиф упав, але білі його ікла так і залишилися стирчати в товстих зморшках Рукаслової шиї. Ми ледве відірвали тварюку від господаря й понесли його, ще живого, але геть скаліченого, до будинку. Поклавши Рукасла на канапу у вітальні, ми послали протверезілого Толлера по його дружину, а я спробував, як міг, полегшити біль пораненого. Ми всі стояли довкола нього, коли двері відчинилися й до кімнати увійшла висока худорлява жінка.

— Місіс Толлер! — вигукнула міс Гантер.

— Так, міс. Містер Рукасл випустив мене, коли повернувся, а потім уже пішов нагору до вас. Шкода, міс, що ви не розповіли мені про свої наміри, а я переконала б вас, що все це надаремно.

— Он як! — мовив Холмс, уважно придивляючись до неї. — Виходить, місіс Толлер знає про це більше за будь-кого іншого.

— Так, сер, і я готова розповісти все, що знаю.

— Тоді сідайте, будь ласка, а ми вас послухаємо, бо я тут, правду кажучи, не все ще з'ясував для себе.

— Спробую пояснити це вам, — сказала вона. — Я розповіла б усе і раніше, якби зуміла вибратися з льоху. Але коли вже втрутиться поліція, то прошу вас пам'ятати, що я допомагала вам, і міс Алісі теж.

Вона ніколи не була щасливою, міс Аліса, відтоді, як її батько вдруге оженився. На неї не зважали, її не слухали, але ще гірше стало, коли в своїй подружки вона зустріла містера Фавлера. Як мені відомо, міс Аліса згідно з заповітом дістала свою долю грошей, але така вже несмілива й терпляча була вона, що ані словом про це не проходила, а просто передала все до рук містера Рукасла. Він знав, що про гроші йому турбуватися нема чого; але майбутнє одруження і майбутні законні вимоги її чоловіка примусили батька задуматись, як би цьому зашкодити. Він схотів, щоб дочка підписала папір, що він має право на її гроші — незважаючи на те, чи одружиться вона, чи ні. Вона не схотіла того зробити, але батько наполягав доти, доки в неї не почалася гарячка. Шість тижнів вона пролежала й була на порозі смерті. Потім одужала, але зробилася як тінь, а її чудове волосся підстригли. Щоправда, її милого це нітрохи не збентежило, бо він залишався вірним їй, як і личить джентльменові.

— Он як! — мовив Холмс. — Гадаю, ваша розповідь багато чого прояснить, а про інше я можу здогадатися й сам. То містер Рукасл, виходить, ув'язнив її?

— Так, сер.

— І привіз міс Гантер з Лондона, щоб здихатись наполегливого містера Фавлера?

— Саме так, сер.

— Але містер Фавлер був упертий, як справжній моряк, — взяв в облогу будинок, а потім, зустрівши вас, зумів дзвоном монет або чимось іншим переконати, що у вас є спільні з ним інтереси.

— Містер Фавлер уміє вмовляти, це щедрий джентльмен, — безжурно відповіла місіс Толлер.

— Він потурбувався, щоб вашому чоловікові не бракувало вина й щоб драбина була готова, коли господар поїде.

— Саме так це й учинилося, сер.

— Щиро дякую вам, місіс Толлер, — мовив Холмс, — за те, що ви пояснили нам деякі загадкові речі. Он ідуть тутешній лікар та місіс Рукасл, тож гадаю, Ватсоне, що нам краще взяти міс Гантер із собою до Вінчестера, бо наше становище, правду кажучи, зараз досить непевне...

Так було розкрито таємницю зловісного будинку з мідяними буками біля ґанку. Містер Рукасл залишився живий, але залишився калікою на все життя, яке тепер цілком залежить від піклування його відданої дружини. Вони й досі живуть зі своїми старими слугами, які, напевно, знають так багато про Рукаслове минуле, що йому важко з ними розлучитися. Містер Фавлер із міс Алісою Рукасл повінчалися в Саутгемптоні наступного дня

після втечі; тепер він має урядову посаду на острові Маврикій. А щодо міс Вайолет Гантер, то мій друг Холмс, на моє розчарування, більш не цікавився нею, бо вона перестала бути частиною нерозв'язаної загадки. Нині вона очолює приватну школу у Волсолі і робить це, на моє переконання, з великим успіхом.